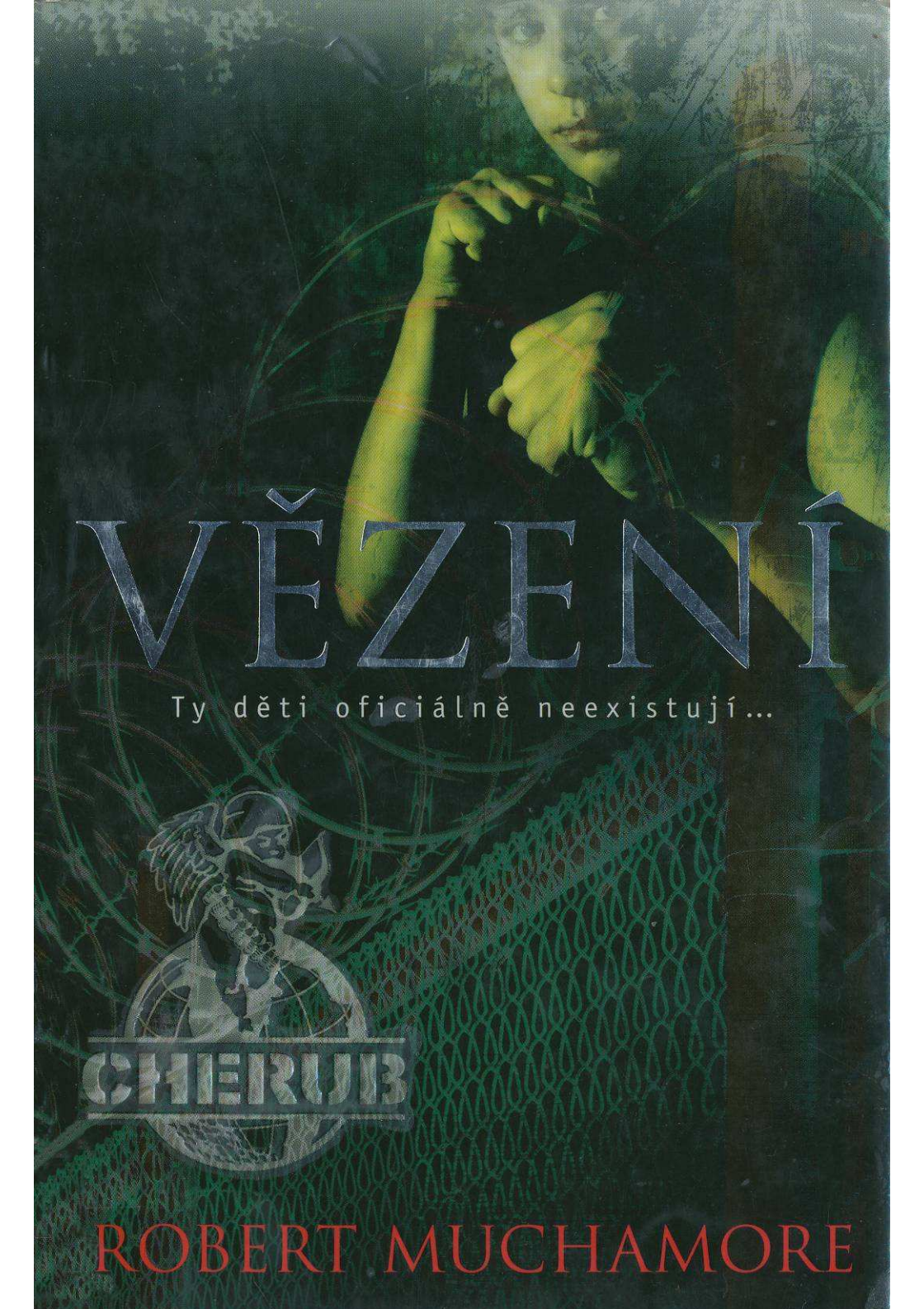
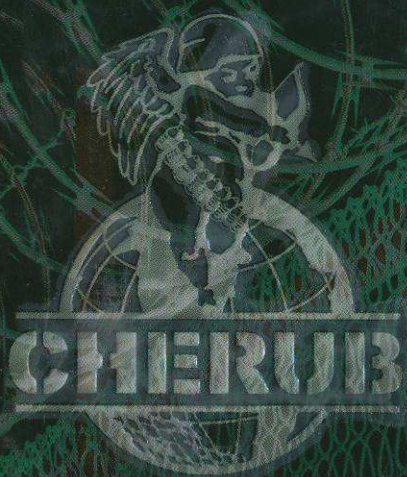

VĚZENÍ

Ty děti oficiálně neexistují...

ROBERT MUCHAMORE

VĚZENÍ

ROBERT
MUCHAMORE

Přeložila Petra Klůfová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2008
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2005 Robert Duchamore
All rights reserved.

Z anglického originálu *Cherub: Maximum Security*
(First published in Great Britain in 2005
by Hodder Children's Books)
přeložila © 2008 Petra Klůfová
Redakce textu: Táňa Holasová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2008 Jan Matoška

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-325-3

CO JE CHERUB?

CHERUB je samostatná jednotka britské špionážní služby. Jeho agenti tvoří děti ve věku od deseti do sedmnácti let. Všichni členové CHERUB jsou sirotci, kteří se dostali do dětských domovů a jiných zařízení a prošli výcvikem pro práci v tajné službě. Žijou v kampusu CHERUB, tajném zařízení skrytém na anglickém venkově.

JAK JSOU DĚTI UŽITEČNÉ?

Hodně. Nikdo je ze špionážní činnosti nepodezírá, takže se dokážou dostat k mnoha materiálům a informacím, na které dospělí prostě nemají šanci.

KDO JSOU?

V kampusu CHERUB žije zhruba tři sta dětí. JAMES ADAMS je náš třináctiletý hrdina. Je to uznávaný agent CHERUB, který si na vrub připsal dvě úspěšné mise; ovšem má ve zvyku ustavičně se zamotávat do průšvihů.

S ním je v CHERUB i jeho mladší sestra LAUREN. Pokud úspěšně dokončí kurz základního výcviku, získá kvalifikaci pro práci tajného agenta. KERRY CHANGOVÁ, která se narodila v Hongkongu, je šampionka v karate a taky Jamesova dívka.

Mezi Jamesovy nejbližší kamarády v kampusu patří BRUCE NORRIS, GABRIELLE O'BRIENOVÁ a dvojčata CALLUM a CONNOR REILLYOV. Nejlepším Jamesovým kamarádem je KYLE BLUEMAN, kterému je patnáct.

A TRIČKA!

Zařazení dětí v CHERUB poznáme podle barvy trička, které nosí v kampusu. ORANŽOVÁ je pro hosty, ČERVENÁ pro děti, které v kampusu žijí, ale jsou ještě příliš malé, než aby prošly výcvikem na agenta. MODRÁ pro děti procházející tvrdým stodenním výcvikovým režimem. ŠEDIVÉ tričko znamená, že mají

kvalifikaci na plnění misí. TMAVĚ MODRÁ znamená odměnu za vynikající zvládnutí mise. Kdo si vede dobře, zakončí kariéru u CHERUB v ČERNÉM tričku, což je výraz nejvyššího uznání za výjimečné úspěchy. Na odchodu z CHERUB dostane dítě BÍLÉ tričko, v jakém chodí i personál.

1. HLAD

Ještě před zahájením základního výcviku jste pravděpodobně od kvalifikovaných agentů CHERUB vyslechli různé historky o náročnosti tohoto stodenního kurzu. Ačkoliv platí, že každý základní výcvikový kurz je sestavený takovým způsobem, aby u studentů vypěstoval stejnou fyzickou zdatnost a maximální duševní odolnost, musíte počítat s tím, že váš výcvik se bude lišit od všech předchozích, aby mohl operovat s momentem překvapení. (Výňatek z CHERUB: Příručka pro základní výcvik)

Každým směrem to vypadalo stejně. Slunce odrážející se od sněžných plání znemožňovalo dvěma desetiletým dívkám dohlédnout dál než na dvacet metrů, a to navzdory silně tmavým sklům v lyžařských brýlích, které jim kryly oči.

„Jak daleko je to na další kontrolní stanoviště?“ houkla Lauren Adamsová a zastavila se, aby se mrkla na zařízení GPS, které měla její kamarádka připnuté k zápěstí.

„Jenom dva a půl kilometru!“ zahulákala Bethany Parkerová. „Jestli to bude dál takhle po rovině, za čtyřicet minut jsme pod střechou!“

Děvčata musela řvát, aby je bylo slyšet přes vytí větru a tři vrstvy tkaniny, které jim chránily uši.

„To bude o fous před západem slunce!“ ječela Lauren. „Radši hejbnem zadkem!“

Vyrazily už za úsvitu; každá vlekla lehké saně, které si na náročném terénu mohly zavěsit na záda jako batoh. Bylo fajn, že obě účastnice kurzu měly celý den na to, aby zvládly patnáctikilometrovou trasu přes aljašské sněhové pláně k dalšímu stanovišti. Jenomže byl duben, kdy denní světlo trvalo pouze čtyři hodiny, a brodit se půlmetrovou vrstvou prašanu znamenalo extrémní námahu pro stehna a kotníky. Každý krok je krutě bolel.

Lauren zaslechla, jak se v dálce sbírá skučivý zvuk.

„Tohle bude zase stát za to!“ houkla.

Děvčata přidřepla, přitáhla saně těsně k sobě a navzájem se pevně objala kolem pasu. Stejně jako jsou slyšet vlny blížící se z moře k pobřeží, i tady na aljašských sněhových pláních už z dálky burácivě skučel silný poryv vichru.

Obě dívky byly oblečené do extrémních mrazů. Přes normální spodní prádlo měla Lauren termotriko s dlouhými rukávy a dlouhé termospodky. Další vrstvu tvořila flísová kombinéza na zip, jež ji kryla po celém těle, s výjimkou škvíry kolem očí. Tahle flísová vrstva měla za úkol zadržet teplo. Připomínala pytlovitý maškarní kostým králíčka, jen bez ocásku a trčících uší. Pak následovaly další rukavice, další kukla na hlavě, polární brýle a vnější nepropustné rukavice, jež sahaly vysoko nad lokty a končily pevně přiléhající elastickou manžetou. A úplně navrchu je chránila silná prošívaná kombinéza a sněhule s hroty na podrážkách.

Oblečení bylo dost teplé, aby při chůzi zajistilo příjemnou tělesnou teplotu, i když kolem bylo minus osmnáct – ovšem vzduch se při každém poryvu nárazového větru prudce ochladil o dalších patnáct stupňů. Vichr pak děvčatům vždycky vytlačil izolační vrstvy teplého vzduchu mezi textiliemi, pronikl do míst, kde o něj nikdo nestál, a pak už mezi krutě ledovým vzduchem a kůží ležely jen dva centimetry syntetického vlákna.

Vichr udeřil a Lauren s Bethany se před ním krčily za saněmi jako za štítem. Šíp ledového vzduchu pronikl k Lauren kolem pevně přiléhajících lemů lyžařských brýlí. Zaryla se obličejem do Bethanyiny kombinézy, křečovitě zavřela oči a čekala, zatímco do kapuce jí s ohlušujícím burácením bušil sníh a led.

Když se poryv větru ztišil a sníh se opět usadil, Lauren si z obleku setřepala sněhový poprašek a vrávoravě se postavila.

„Všechno v pohodě?“ zahulákala Bethany.

Lauren zvedla palce vzhůru. „Devadesát devět dní z krku, ten jeden to vydržíme!“ houkla nazpátek.

Nočním úkrytem byl pro Lauren a Bethany kovový kontejner, natřený vysoce reflexní oranžovou barvou. Připomínal cisternu, jakou člověk vídává na dálnicích, upevněnou na návěsu tahače. Ze střechy trčela anténa a otřískaný vlajkový stožár.

Děvčata tam stihla dojít za světla. Vzdálená tvář slunce se už dotýkala obzoru a záře prosvítající mlhou snášejícího se sněhu propůjčila celé krajině prašně nažloutlé zbarvení. Dívky byly příliš utahané, než aby tu krásu dokázaly ocenit; myslely jen na to, aby už byly v teple.

Trvalo pár minut, než odkopaly sníh kolem dvojích kovových dveří, jež tvořily jeden konec cisterny. Hned po otevření tam Lauren vtáhla saně a Bethany zatím šátrala po dřevěné polici, dokud nenašla plynovou lampu. Lauren dveře zapráskla s bouchnutím, po kterém by dívky ohluchly, kdyby jim uši nechránilo mrazuvzdorné oblečení.

„Na dnešní noc jsme dostaly ještě míň paliva,“ zařvala Lauren, když se z lampy prudce vyloupl chvějivý modrý plamen. Dívala se na jedinou malou plynovou bombu a přitom si sundávala brýle a vnější rukavice. Ruce jí mrzly, ale s trojitými rukavicemi se nedalo nic pořádně udělat.

První večer, který dívky trávily v aljašské divočině, našly v přístřešku dvě bomby s plynem. Vytopily místnůstku, až se vedrem zalykaly, bohatě si uvařily a ohřály si vodu na mytí. Legrace skončila v té vteřině, kdy jim uprostřed noci došel plyn a vnitřní teplota prudce poklesla zpátky pod bod mrazu. Po téhle kruté lekci si děvčata dávala proklatě záležet, aby se zásobou paliva hospodařila s úzkostlivou pečlivostí.

Bethany přišroubovala hadici bomby k malým kamínkům a zapnula pouze jeden ze tří panelů. Tím se teplota v kontejneru pomalu navýšila nad bod mrazu. Do té doby si děvčata na sobě nechají tolik vrstev oblečení, kolik jen jim nezbytná práce dovolí.

Příštích pár minut strávily prohrabováním zásob, které tu na ně čekaly. Většinu tvořily vysokoenergetické potraviny, jako konzervované maso, sušenky, instantní nudle, čokoládové tyčinky a prášková glukóza. Kromě toho dívky našly další písemné instrukce na příští den, čisté spodní prádlo, nové vložky do bot a rohože na podlahu. Spolu s hrnci, nádobím a spacími pytli to stačilo na rozumné pohodlí po těch devatenáct hodin, než opět vyjde slunce.

Jakmile se dívky ujistily, že mají všechno základní vybavení, Lauren začalo vrtat hlavou, co se asi skrývá pod dehtovou plachtou v zadní části cisterny.

„Musí to mít něco společného s naší zítřejší misí!“ prohlásila Bethany.

Skočily k plachtě a pod ní objevily velkou kartónovou krabici. Byla přes dva metry dlouhá a sahala Lauren skoro po ramena. Když seškrábla vrstvu námrazy, na kartonu se objevilo logo Yamahy a obrys sněžného skútru.

„Super,“ zajásala Bethany. „Mám dojem, že další den lezení tím sněhem bych už asi nevydržela.“

„Už jsi někdy skútr řídila?“ zajímala se Laura.

„Ne-e,“ zavrtěla Bethany vzrušeně hlavou. „Ale těžko se to může lišit od čtyřkolek, co jsme proháněli v létě na pobřeží... Pojď otevřít obálku s instrukcemi a vykoumáme, jak na to zítra půjdeme.“

„Radši si nejdřív změříme teplotu a vysílačkou se ohlásíme základně!“ rozhodla Lauren.

V kontejneru byla vysílačka už připojená k střešní anténě. Baterie byla studená, proto trvalo několik vteřin, než se rozsvítil oranžový displej. Během čekání si dívky jedna po druhé změřily tělesnou teplotu malým plastovým proužkem, který si zastrčily do podpaží.

Indikátor se u obou rozsvítil mezi třiceti pěti a třiceti šesti stupni. Znamenalo to, že děvčata mají tělesnou teplotu maličko pod normál, což přesně se dá očekávat od lidí, kteří právě strávili několik hodin v extrémním chladu. Ještě hodina venku, a už by se u nich začaly projevovat první příznaky podchlazení.

Lauren popadla mikrofon a zapnula ho. „Tady číslo tři, volám instruktora Largea. Přepínám.“

„Instruktor Large na příjmu... Zdravím, vy moje cukrátko.“

Bylo uklidňující slyšet po čtyřiaadvaceti hodinách jiný hlas než ten Bethanyin, i když tenhle patřil panu Largeovi, hlavnímu instruktorovi výcviku v jednotce CHERUB. Large byl pořádný hnusák. Šikanovat děti během výcvikového kurzu nebyla jen jeho pracovní náplň; jeho vážně bavilo, když je přinutil trpět.

„Jen hlásím, že se mnou i s číslem čtyři je všechno v pořádku!“ vyhrkla Lauren. „Přepínám.“

„Proč nepoužíváš kódovanou frekvenci?“ vyštěkl pan Large navztekane.

Lauren si uvědomila, že instruktor má pravdu, a honem zmáčkla kódovací tlačítko na přijímači. „Jé... Mrzí mě to. Přepínám.“

„Mrzet tě to bude zítra, až tě pořádně dostanu pod ruku!“ zuřil instruktor. „Minus deset bodů za zvrtačení. Přepínám a vypínám!“

„Přepínám a vypínám,“ potvrdila Lauren hořce. Odložila mikrofon a kopla do stěny plechového kontejneru. „Bože, jak já toho kretěna nenávidím).“

Bethany tiše vyprskla smíchy. „No, zdaleka ne tak, jako on nenávidí tebe za to, žeš ho rýčem sejmula do tý bahnitý díry.“

„To je fakt,“ kývla Lauren a dopřála si úsměv při vzpomínce na incident, který rázně ukončil její první pokus o zvládnutí výcvikového kurzu. „Hele, radši se pustíme do práce. Začni překládat instrukce a já zatím hupnu ven a donesu sních, co roztavíme na pitnou vodu.“

Lauren si našla kbelík a ze svých saní vytáhla baterku. Strčila do plechových dveří a protáhla se s kbelíkem co nejmenší škvírou, aby ven uniklo co nejmín tepla.

Slunce už mezitím zapadlo a jediný paprsek světla, který tryskal z hlubin kontejneru, umožnil Lauren zpozorovat obrovský bílý obrys na sněhu. Lauren si byla zpola jistá, že je přetažená a vidí přízraky, nicméně rozsvítila baterku.

Ten pohled v ní nezanechal sebemenší pochybnosti. Zavřískla, skočila zpátky do kontejneru a bleskově za sebou přibouchla plechové dveře.

„Co se děje?“ divila se Bethany, jež se prudce ohlédla od instrukcí na zítřek.

„Lední medvěd!“ dusila se Lauren. „Válí se na sněhu hned přede dveřmi! Naštěstí podle všeho odpočívá; ještě pár kroků a šlápla bych na něj.“

„Nesmysl!“ vyprskla Bethany.

Lauren mávla své parťáče baterkou před nosem. „Tumáš, vezmi si to. Vykoukni a mrkni se sama.“

Stačil kratičký mžik, aby se její informace potvrdila. Předložka z bílé srsti, s gejzíry horkého dechu tryskajícího jí z nozder, si hověla sotva pět metrů od vchodu do kontejneru.

Jakmile se Lauren vzpamatovala z toho děsivého zážitku, děvčata si nechala všechno projít hlavou a usoudila, že situace zase není tak vážná. Nezbytnou vodu k pití si obstarají jednoduše tím, že se s kbelíkem jenom vykloní ze dveří a naberou ho plný sněhu. Jakmile měly dost vody, rozhodly se nechat obřího medvěda na pokoji. Nepřipadalo jim pravděpodobné, že by zvíře zůstalo na mrazu celou noc. Určitě se ještě před východem slunce odsune, aby si našlo nějaký úkryt.

Vzduch v kontejneru se mezitím vyhřál natolik, že aspoň neviděly, jak se jim před obličejem vzdouvají obláčky vlastního dechu. Po celém dni na silném mrazu jim to připadalo jako vedro. Vyklouzly ze sněhulí a venkovní kombinézy a rozvěsily je na šňůru do teplého vzduchu nad kamínky, aby se z nich do rána vypařila vlhkost.

Plechová podlaha kontejneru na dotek studila, proto si nazuly tenisky a rozložily izolační pěnové rohože, které vytáhly ze saní. Pak pustily kamínka naplno a rozložily před ně ledově studené konzervy s vařeným hovězím a ovoce. Bethany nejdřív na přenosném vařiči rozehřívala hrnec sněhu.

Trvalo jim hodinu, než v blikotavém světle dvou plynových lamp rozluštily instrukce na příštích čtyřiaadvacet hodin. Text sice obnášel pouhých pět stránek, ale byl psaný v jazycích, které nepoužívaly evropskou abecedu a které se děvčata začala učit teprve na začátku kurzu: rusky pro Bethany a řecky pro Lauren.

Jádro instrukcí bylo prajednoduché: dívky měly vybalit sněžný skútr z přepravky a připravit ho pro jeho první použití. K tomu bylo třeba sešroubovat dohromady různé části, promazat převodovku a motor a naplnit nádrž benzinem. Po východu slunce budou mít dvě hodiny, aby na skútru překonaly pětaticetkilometrovou vzdálenost na další kontrolní stanoviště, kde se připojí ještě ke čtyřem účastníkům kurzu při akci, jež nesla zlověstný název „Závěrečný test fyzické odvahy v extrémních klimatických podmínkách“.

„Hele,“ poznamenala Lauren, když zabořila lžici do konzervy vařeného hovězího, jež bylo zvenčí teplé a mastné, ale uvnitř tvrdé jako kámen, „aspoň že ten návod ke skútru je v angličtině.“

2. BOWLING

James Adams se na sobotní večer strávený ve městě na bowlingu původně těšil, ale když tu teď byl, nějak se nemohl dostat do té pravé nálady. Ostatní čtyři agenti CHERUB se u dráhy bavili očividně mnohem víc než on.

Kyle byl v báječném rozpoložení, všechny pohostil hotdogy a kolou, protože si vydělal malé jmění pirátským vypalováním DVD pro polovičku dětí v kampusu. Kyle měl ustavičně rozjeté nějaké nepříliš čisté plány na vydělání prašulí, ale pokud James mohl soudit, tohle bylo poprvé, co si přišel na větší částku.

Jednovaječná dvojčata Callum a Connor si to taky užívala, i když spolu uzavřeli pitomou sázku, že do konce večera se jednomu z nich povede sbalit Gabrielle. James je utřel, že si můžou stokrát namlouvat, jací jsou frajeři, ale Gabrielle je třináct a je úplně normální. Pokud by si chtěla sehnat kluka – a zatím se všichni shodovali v tom, že nechce – pak by měla šanci na něco lepšího než si vybírat mezi dvěma dvanáctiletými hubeňoury s pačesatou blond čupřinou a tak širokou mezerou mezi předními zuby, že by se skrz ni dala prostrčit tyčinka Mars.

„*Strajk...*!“ zavýskla Gabrielle, když se deset kuželek rozlétlo do všech stran. Zamáchala pažemi a k tomu vrtěla zadečkem v imitaci potrhlého válečného tance. „Jsi dvojka, Kyle!“ jákala.

Gabrielle se odvrátila od scény svého vítězství a spatřila Calluma a Connora, jak se na ni kření z řady plastových sedaček; vypočítavě obsadili nejbližší místa vedle židle, na níž seděla předtím, než šla házet.

„Super trefa!“ zářil Callum.

„No, nebyl jsem to právě já, kdo ti radil, abys paži nenapřahovala dozadu trochu míň?“ skočil mu do řeči Connor a probodl vlastní dvojče vražedným pohledem. „Hodně sis vylepšila rovnováhu.“

Gabrielle si na radu dobře pamatovala, ale koulí nehodila jinak než obvykle. Ten strajk bylo obyčejné štěstí. Koukla po své sedačce a usoudila, že očumování těch dvou kluků už nesnese ani vteřinu. Sklonila se pod židli a hbitě vylovila svoji kabelku.

„Kam jdeš?“ vyjevil se Callum. „Co se děje?“

„James vypadá kapku na dně,“ vysvětlila Gabrielle. „Půjdu si k němu na minutku přisednout a zkusím ho maličko rozveselit.“

„Dobrý nápad,“ usmál se Connor. „Doprovodím tě.“

„Ne!“ opravila ho Gabrielle upjatě. „Vy dva zůstanete tady na fleku!“

„Ale...,“ zaváhal Connor, jenž se už zpola zvedl, a zase žuchl zpátky na židli.

„Koukni,“ broukla Gabrielle. „Nechci být nezdvořilá, ale vy dva se chováte fakt trhle a začínáte mi brnkat na nervy. Nemohli byste mi dát aspoň na pět minut pokoj?“

Gabrielle se cítila dost mizerně, když si z opěradla židle brala bundu. Obě dvojčata se tvářila navlas stejně: jako batolata, co maminka právě potrestala tím, že jim sebrala jejich oblíbenou hračku.

James seděl pohroužený do sebe, civěl do podlahy mezi svými chodidly. Gabrielle mu poklepala na koleno. „Copak je, ty nešťastníčku?“ zazubila se a sedla si vedle něho. „Ještě pořád myslíš na Miami?“ Loni v létě se James dostal do šeredného průšvihů a musel zastřelit člověka, aby si zachránil život. Ještě pořád ho kvůli tomu trápily zlé sny.

„Asi jo,“ pokrčil James rameny. „A taky se mi dost stýská po Kerry. Už víc než týden jsem o ní neslyšel.“

„Já taky ne,“ souhlasila Gabrielle. „Ale v poslední zprávě, co mám, jen narychlo ohlásila, že dorazila do Japonska v pořádku a odteď bude v přísném utajení, takže nejde o nic divného.“

James přikývl. „Volal jsem vedoucímu její mise. Tvrdil, že všechno je v pohodě a že snad Kerry bude nejdýl za měsíc nebo tak doma.“

„A co Lauren?“ zajímala se Gabrielle. „Jak pokračuje v základním výcviku?“

„Vždyť víš, jak to chodí,“ připomněl James. „O tom se ven dozesou akorát drby, ale jinak se asi drží.“

Gabrielle vyprskla smíchy. „Pamatuješ na náš výcvik? Jak jsme s Kerry zamkly tebe a všechny kluky na balkoně a vy jste museli žebrať, než jsme vás pustily zpátky dovnitř?“

James se proti své vůli pousmál. „Jo, a nikdy jsme se vám za to nepomstili.“

Jamese cosi zastudilo na zátylku. Ohlédl se a uvědomil si, že parta šestnácti- a sedmnáctiletých výrostků od sousední dráhy na něho i na Gabrielle naschvál vyšplíchla kolu s ledem. Chovali se hlučně, hulvátsky a házeli kolem sebe různé věci.

„Jau!“ navztekala se Gabrielle a zamračeně koukla přes rameno na horu uhrů v triku s logem Tottenham Hotspur. „No dovol?“

„Promiň,“ ušklíbl se mládenec škodolibě na led na dně svého papírového kelímku. Gabrielle se nemohla ubránit pocitu, že ho to ale vůbec nemrzí.

„Jamesi!“ zařval Kyle, „tvůj frejm.“

James se zvedl a z držáku sebral kouli. Jednou dostal poukázku na dvě hodiny bowlingu zdarma, takže když byl ve formě, vypadal při hře jako profík: kouli vyslal mocným obloukem a srazil obстойný počet kuželek. Ale dneska ne. Ve skutečnosti Jamesova špatná nálada neměla se steskem po Kerry nebo s obavami o Lauren na základním výcviku vůbec nic společného. James se cítil pod psa, protože by dnes nehodil kouli pořádně, ani kdyby mu šlo o život.

Připravil se, podržel těžkou kouli pod bradou. Silně a plyně se rozmáchl. Koule moc pěkně sejmula přední tři kuželky a James na vteřinku zadoufal, že po tak dlouhé době konečně udělá strajk. Jenže sedmá kuželka, vzadu za levou na opačné straně, se pouze zahoupala, a desítka nejdál vpravo neměla ani tolik slušnosti, aby udělala aspoň tohle. Jamesovi připadalo k nevíře, že má takový pech.

„Sedm-deset split!“ zařval Kyle a blaženě se plácal dlaněmi do stehů. „Už zase jdeš do sraček, Adamsi!“

James vzhlédl na výsledkovou tabuli. Když hráli ve skupinách, James obvykle porazil jako prvního Kylea a vyhrál o víc, než kolik ztratil. Jenže dnes už dva frejmy prohrál, teď byl o třicet bodů pod Kylem a zbývaly jim už jenom čtyři frejmy. James měl Kyleovi

děsně za zlé, že mu v neúspěchu tak drsně ráchá čumák, pro klid vlastní duše zapomněl, že kdyby měl smolný večer Kyle, on sám by se choval navlas stejně.

James popadl kouli hned v té vteřině, co s rachotem přistála v držáku a přestala se otáčet. Přiklekl k dalšímu hodu a zamračil se na dvě kuželky, stojící na opačných stranách dráhy.

Když člověk chtěl zvládnout sedm-deset jedním hodem, musel jednu kuželku zasáhnout tak prudce, aby se odrazila od stěny za sebou, otočila se a srazila kuželku na protější straně. To se však neobešlo bez velké porce štěstí, a dokonce ani mistři světa v bowlingu ten kousek nepředváděli jako na běžícím pásu.

„Tohle netrefíš ani za milion let!“ popichoval ho Kyle.

James se obrátil a hodil po Kyleovi úšklebkem plným hraného sebevědomí. „Sed’ na zadku a sleduj mistra, jo?“

James vložil do hodu maximální sílu, ale jeho prudkost ho připravila o možnost mít kouli pod kontrolou. Sotva Jamesovi vyklouzla z ruky, maličko poskočila. Nabrala velkou rychlost, ale James okamžitě poznal, že to je průšvih.

„Zaboč zpátky!“ modlil se James zoufale, když se koule blížila ke žlabu. „No tak, kouuuuuličko...“

Koule žuchla do žlabu dva metry před kužalkou. James si přiklopil dlaně na oči a v duchu klel. Vůbec se mu nechtělo se obrátit, protože mu bylo jasné, že Kyle se tváří náramně lišácky.

„Osm bodů a koule ve žlabu,“ konstatoval Kyle šťastně. „Možná bys měl zajít za dozorem, jestli by ti u první dráhy nedovolil házet s mrňousama v červených košilích.“

James sebou načureně plácl zpátky na židli vedle Gabrielle. „Teda, podle toho, jak to dneska vořu, by mě ty mrňata nejspíš strčily do kapsy.“

„Ale pořád jsi na tom líp než Callum s Connorem,“ upozornila Gabrielle soucitně a ukázala na monitor s výsledky.

„No, to je teda útěcha. Ti dva jsou úplně nemožní.“

Gabrielle se usmála a hřbetem ruky ho š’ouchla do kolena. „Prostě máš dneska večer smůlu, no.“

Ještě nedořekla a někdo jim ohodil záda další kolou. Prudce se obrátili a spatřili dva vykrmené frajírky ve fotbalovém triku, jak

zápasí v kaluži na podlaze. James počkal, až se od sebe odtrhnou, a hned nato se do nich pustil.

„Na co si vy dva mentálové hrajete?“ vyštěkl rozzuřeně. „Jsem, hernajs, promočený až na kůži!“

„A já mám tričko samý flek!“ stěžovala si Gabrielle a úzkostlivě se snažila dohlédnout na vlastní záda, celá ustaraná, jestli ty skvrny půjdou vyprat.

Oba frajírci se s chichotáním zvedli. „Akorát trochu blbneme,“ vysvětlil jeden v tričku Tottenhamu.

Druhý se netvářil ani zdaleka tak chápavě. „Je tady přece moře prázdných sedaček,“ zabrbľal. „Tak proč se nepřešoupnete vy?“

„Protože tohle je *naše* dráha!“ pěnila Gabrielle. „Nikdo po mně nemůže chtít, abych musela uběhnout pět kiláků pokaždý, když jdu házet.“

„Moje řeč,“ podpořil ji James. „To se máme stěhovat jen kvůli tomu, že jsi dostal chuť válet se na podlaze se svým miláčkem?“

Chlapec dloubl Jamese do zad. „Chceš mi naznačit, že jsem teplouš?“

James a Gabrielle se zvedli a obrátili se obličejem k oběma mladíkům, kteří je hodně převyšovali.

„Nepřišli jsme sem rvát se!“ prohlásil James.

„Já jakbysmet!“ potvrdil drsňák. „Ale ještě chvíli takhle pokračuj, a máš to jasný; tak co kdybyste radši sebrali tu svou negerskou kámošku a odsunuli si zadky jinam?“

Drsňák měl proti Gabrielle výhodu pětadvaceti centimetrů do výšky a patnácti kil váhy, proto by ho ani ve snu nenapadlo, co bude následovat. Gabrielle, která měla druhý dan v karate, vykopla vysoko nad řadu plastových sedaček. Sportovní botou udeřila grázlíkovi přímo do ledvin, a než stačil popadnout dech, už ležel na zemi s krvácejícím nosem a oranžově nalakovaným nehtem zabodnutým do tváře.

„Řekni mi tak ještě jednou!“ vřískala Gabrielle a zařala pěst. „Tak do toho... zkus to!“

Její hlas se zvukně rozlehl pod plechovou střechou bowlingové haly a rázem se k nim stočilo sto párů vylekaných očí. V sále se

rozhostilo hluboké ticho, rušené jen dvojicí pištících batolat a pípáním hracích automatů.

James bleskově přeskočil řady sedaček a položil Gabrielle ruku na rameno. „No tak, Gabrielle,“ řekl chlácholivě. „Kašli na něho. Kvůli takovým jako *on* fakt nestojí za to se rozčilovat.“

Gabrielle odtáhla nehty od obličeje své oběti a narovнала se. James se domníval, že celou situaci zklidnil, ale náhle si uvědomil, že ostatní čtyři mládenci se rozestavují kolem nich. Zkusil se vrátit ke své dráze, ale na spánku mu přistála neohrabaná rána pěstí.

James se instinktivně ohnal loktem, aby odrazil útočníka, zasáhl ho rovnou do tváře, a ještě klopýtajícímu soupeři ručně podrazil nohy. Zbylým třem ranařům se to ani v nejmenším nezamlouvalo. Dva se vrhli po Jamesovi, zatímco maník v tričku Tottenhamu se snažil srazit Gabrielle tím, že jí skočil na záda.

V CHERUB vycvičili Jamese, aby ve rvačkách uměl obstát, ale proti třem výrazně větším soupeřům v boji zblízka jsou prostě jisté meze, co mohl dokázat. Naštěstí se mu na pomoc hnali i ostatní cherubové.

Kyle, Connor a Callum bleskově přeskákali či oběhli sedačky a vrhli se na grázly. James slízl další ránu a podrážka se mu smekla o podlahu, protože ztratil rovnováhu.

Pokoušel se vstát, ale zjistil, že je polapený na podlaze, pod klubkem válčících údů. Zahlédl Kyleovo koleno, jak někoho nabralo do žaludku, a že dvojčata nasadila grázlovi v tričku Tottenham bolestivou kravatu.

Než se k nim přirtila skupinka dospělých – včetně dvou, kteří patřili k CHERUB a dohlíželi na mladší děti na dráze pro začátečníky – aby rvačku rozehnali, nebylo o výsledku pochyb. Pět ranařů se válelo na podlaze v různém stadiu bolesti a kolem nich stál kruh chladně se tvářících agentů CHERUB, který jim nedovolil jediný další pohyb.

James se překulil na záda a křečovitě zalapal po dechu. Pocítil mírné vzrušení z vědomí, že patří k vítězné straně, i když on k výsledku přispěl především tím, že se nechal majznout do hlavy a sletěl na zem. Soudil, že ti starší kluci si svou krutou prohru

vrchovatě zasloužili; způsob, jakým zaútočili na Gabrielle, se vymykal normálnímu rozumu.

Ovšem nálada se Jamesi pokazila hned v tom okamžiku, kdy se vytáhl na plastové sedačky. Hlava mu třeštila, oblečení měl zamazané a po návratu do kampusu si to všichni parádně odskáčou.

Doktor Terence McAfferty, obvykle známý jako Mac, si přísně měřil pěti dětí před svým velkým dubovým psacím stolem, a v duchu zkoušel spočítat, kolikrát od chvíle, kdy ho před třinácti lety jmenovali ředitelem CHERUB, tady viděl stát podobnou řadu obličejů. Byl si jistý, že by se dopočítal několika tisíc.

„Tak tedy,“ spustil Mac unaveně, „co začátkem večera vyvolalo tu rvačku v bowlingové hale?“

„Ten frajer od sousední dráhy napadl Gabrielle,“ vysvětlil Kyle, jenž udělal krok vpřed a tím se ujal vedoucí role, protože byl nejstarší. „Cákali všude kolu a chovali se jako idioti. Tak nám všem kapku ruply nervy a zarazili jsme jim to.“

„Vy všichni *současně* jste se rozhodli jim to zarazit,“ připomněl Mac, jenž tomu vysvětlení zřejmě nevěřil. „A předpokládám, že nikdo z vás se neprovinil víc než ostatní?“

„Správně,“ lhal Kyle.

Zbytek řady příkyvoval. Všichni strčili hlavy dohromady a sestavili společnou verzi v minibusu, kterým se vraceli domů. Gabrielle rvačku začala, to jistě, ale trestala rasové urážky, a žádný z chlapců nevěřil, že by to měla všechno odskákat sama.

„Rozumím,“ protáhl Mac zadumaně. „Pokud chcete, abych věřil, že se to seběhlo takhle, dobrá. Ale mluvil jsem s dozorem, co byl na místě, a myslím, že mám docela přesnou představu o tom, jak to *doopravdy* bylo.“

Při těch slovech Mac vrhal okázalé pohledy po Gabrielle a Jamesovi.

„Nemusím vám objasňovat, jak vážný ten incident mohl být,“ pokračoval Mac. „Vtloukáme to do vás pořád a pořád dokola. Co je pravidlem číslo jedna pro skupinky agentů CHERUB mimo hranice kampusu?“

Rada agentů zahučela odpověď, různým tempem a s odlišnou dávkou nadšení. „Chovat se nenápadně.“

„Ano, *nenápadně*,“ kývl Mac. „CHERUB je tajná organizace. Bezpečnost vašich kolegů, kteří jsou momentálně na utajených misích, závisí především na faktu, že se nikdo nedozví o naší existenci. Očekávám, že mimo kampus se budete chovat způsobem, který nepřitahuje nepatřičnou pozornost. Očekávám od vás, že se vyhnete problémům za každou cenu, dokonce i při té nejhorší provokaci. Rozumíte mi dobře?“

„Ano, pane,“ přikýkli všichni vážně.

„Početný dav lidí v bowlingové hale byl dnes večer svědkem toho, jak předvádíte svoje bojové umění. Nemyslíte, že to v nich probudí obrovskou zvědavost, co jste zač a jak je možné, že parta pubertáků je v bojovém umění tak pokročilá? Umíte si představit ten rozruch, kdybyste jednoho z těch napadených mláďenců zranili trochu vážněji? Uznávám, že jste všichni dostali výcvik pro boj beze zbraní a že máte dost rozumu, abyste používali minimální sílu, ale občas zapracuje taky hloupá náhoda.

Kromě toho děkujte svému prokletému štěstí, že mám styky na místní policejní stanici. Musel jsem využít veškerého svého vlivu, jinak byste teď všichni seděli v cele a mohli se těšit na trestní obvinění. A teď k vašim trestům.“

Byla půlnoc. Během kázání byly děti unavené a nesoustředěné, ale při zmínce o trestu okamžitě zpozorněly, protože je samozřejmě znervózňovala obava, co je čeká.

„Tak za prvé, všichni máte čtyřměsíční zákaz jít do města!“ vyhlásil Mac. „A za druhé, v CHERUB se začíná projevovat nedostatek studentů a zrovna teď zoufale potřebujeme novou krev...“

Mac sáhl do zásuvky stolu a vylovil předtištěné instrukce na misi. James tichounce zasténal, protože mu svitlo, že ho odešlou do neznámého dětského domova, aby naverboval nového agenta pro CHERUB. James na verbovací misi ještě nikdy nebyl, ale všichni, co ji absolvovali, se shodli v tom, že to je naprostá noční můra.

3. LEDNÍ MEDVĚD

Byla skoro půlnoc, když Lauren s Bethany konečně dokončily přípravu sněžného skútru na zítřejší ranní cestu. Vozidlo bylo projektováno tak jednoduše, že ho dokázal sestavit a promazat a naplnit palivem každý, kdo se řídil základními instrukcemi.

Děvčata spojila spací pytle zipy k sobě a zavrtala se do nich. Pokud člověk věřil příručce o přežití v extrémním chladu, pak spaní v samostatných pytlích zaručilo víc tepla. Příručky ovšem nevzaly v úvahu konejšivý faktor usínání vedle nejlepší kámošky, a to i když flísem obalená paže, kterou přes vás přehodila, smrděla benzinem.

Když se slunce začalo šplhat nad obzor, do kontejneru proniklo několik šípů záře, přestože děvčata nastrkala do škvír kolem kovových dveří kusy kartonu, aby dovnitř tolik netáhlo.

Lauren a Bethany tvrdě spaly, když jim náramkové hodinky začaly pípat, jen pár vteřin po sobě. Děvčata nehodlala riskovat a nastavila si oba budíky pro případ, že by se jedna z nich spletla nebo že by se jedny z hodiněk pokazily. Jakákoliv chyba by mohla zavinit, že by se nestihly dostat k poslednímu kontrolnímu stanovišti a jejich devětadevadesát dní ryzího utrpení by vyšlo naprázdno. Na možnost neúspěchu si zakazovaly třeba jen pomyslet, ale šlo to asi tak snadno, jako když se člověk lapený v hořící budově snaží nemyslet na blížící se plameny.

Lauren rozeprnula zip, vyklouzla z pytle, zvedla se a rozsvítila jednu z plynových lamp. Podlaha kontejneru ji i přes ponožky mrazivě studila. Bethany se odjakživa probouzela pomaleji a stejně jako každý den od začátku jejich základního výcviku potřebovala, aby ji Lauren trochu honila.

„Vstávej, lenochu!“ zavelela Lauren. „Začni balit naše věci a já uvařím ovesnou kaši. Nejbezpečnější bude vyrazit hned v tu ránu, jak se udělá dost světla.“

Po těch slovech Lauren přičapla nad plechový kbelík uprostřed kontejneru a zahájila nedůstojný proces svlékání vnější flísové kombinézy a termoprádla, ve kterých spala.

„Proč jsem se nemohla narodit jako kluk?“ sykla Lauren řečnickou otázkou, když se Bethany posadila na spací pytel a vkládala si do bot vyjímatelnou podšívku. „Penis by tuhle legraci *tolik* usnadnil!“

„Jen si představ, co naši bráchové asi tak zrovna dělají,“ povzddechla si Bethany. „Když uvážíš ten časový posun, tak mají večerku. Vsadím se, že se rozvalujou před televizí, s horkým kakaem a sušenkami.“

Lauren se zasmála. „Jak znám Jamese, tak teď je na běžeckým oválu a dělá trestný kolečka.“

„A Jake nejspíš vedle něho!“ zazubila se Bethany. „Můj brácha je skoro stejný průšvihář jako ten tvůj.“

„Chceš na kbelík, než to svinstvo vychrstnu ven?“ zeptala se Lauren, zatímco si upravovala prádlo a zapínala si ibisovou kombinézu.

„Jasně, podej mi ho, nebo prasknu,“ kývla Bethany. „Jen doufám, že ten medvěd už zmizel.“

Lauren se usmála. „Pokud ne, tak se probudí, až mu na hlavu vyklopím kbelík čůránek!“

Bethany se vyčurala a Lauren ramenem opatrně otevřela plechové dveře. Pohnout s nimi byla dřina, protože během noci k nim vítr navál půl metru sněhu. Do holých rukou a obličeje ji štípal ledový vzduch. Vychrstla ven kouřící se obsah kbelíku a pak vykoukla do vánice.

„A kruci,“ vyjekla Lauren ustrašeně. „Je pořád ještě tady.“

Spící medvěd byl teď celý pokrytý vrstvou sněhu z noční vánice, s výjimkou místečka kolem jeho čenichu, které roztálo dechem stoupajícím mu z nozder.

„Vidíš, jak je obrovský?“ vyhrkla Lauren. „Vsadím se, že by nás jediným máchnutím dokázal zabít obě dvě najednou. Bylo by nebezpečný vytáhnout skútr ven dřív, než se odsune. Budeme ho muset odehnat.“

„A měly bychom to radši udělat hned,“ dodala Bethany, když se naklonila k pootevřeným dveřím kontejneru vedle Lauren. „Aby byl pryč už dlouho předtím, než budeme muset vyrazit my.“

Lauren souhlasně přikývla. „V těch televizních dokumentech se pořád tvrdí, že i velký zvíře se dá snadno zastrašit, takže by to neměl být extra problém.“

Prostrčila kbelík ven a ze všech sil s ním třískla o dveře kontejneru. Dívky si musely dlaněmi přiklopit uši, aby jim z ohlušující rány nepraskl bubínek. Zato medvěd se nehnul ani o milimetr.

„Zvíře blbý,“ vybuchla Lauren.

„Možná bychom ho měly něčím pořádně majznout,“ navrhla Bethany.

Otevřenými dveřmi unikalo teplo a dívky nebyly dost oblečené. Honem couvly dovnitř, aby si navlékly rukavice a kukly. Bethany hledala předmět, který by se hodil k zaplazení medvěda, a Lauren zatím naplnila plechovku ovesnými vločkami, sušeným mlékem a vodou a postavila ji na táborová kamínka, aby se jim stačila snídaně ohřát během té doby, než vyřeší problém se zástupcem zdejší divočiny.

Bethany zamířila ke dveřím se dvěma kastroly, což mezi jejich lehkým tábornickým vybavením byly jediné předměty, které se zdály dost těžké, aby probudily ledního medvěda.

„Musím k němu blíž, abych měla jistotu, že se trefím,“ rozhodla se Bethany. „Ale mohl by po mně vystartovat, takže ty podrž dveře a buď připravená je zabouchnout, jakmile budu uvnitř.“

Bethany se s bušícím srdcem připlížila o tři metry blíž k medvědovi, v každé ruce jeden kastrol. Pak oba kastroly mrskla po zvířeti, bleskově se obrátila a v oblaku bělostného prašanu se vrhla zpět do kontejneru.

Lauren okamžitě zabouchla dveře jejich plechové klece. Bethany její rychlost přenesla až za Laureniny saně a rozplácla se na podlaze za nimi.

„Nestalo se ti nic?“ starala se Lauren.

„Žiju,“ lapla Bethany po dechu a překulila se na záda. „Zabralo to?“

Laureninou hlavní starostí bylo kamarádčino bezpečí. Medvědovu reakci skrz mračna sněhu neviděla. Opět na pár centimetrů pootevřela dveře a vyjukla.

„To je k nevíře!“ hlesla vyděšeně.

Bethany prostrčila škvírou hlavu a nevěřila tomu jakbysmet. Medvěd se vůbec nepohnul. Změnilo se pouze to, že teď mu před čumákem ležel jeden hrnec a druhý byl zabořený do sněhu kus nad pasem, kde se zvedal a klesal v rytmu dechu.

„A tohle nás muselo potkat zrovna dneska ráno, vid’?“ ušklíbla se Lauren už dost vystresovaně. „Touhle dobou jsme už měly být po snídani, mít sbaleno a táhnout ven skútr.“

„Mysli, kámoško!“ vrčela Bethany a rukou v rukavici si bušila do stehna. „Přece *musí* existovat nějaký způsob, jak ho zahnat.“

„Třeba je hluchý, nebo tak něco,“ dumala Lauren.

„Mysli, mysli, mysli,“ opakovala Bethany. „Co když všechno naložíme na skútr a tiše ho vystrčíme ven? Jakmile se jednou rozjedeme, už nás nedohoní.“

„Moc velký risk!“ namítla Lauren. „Co když ho probudíme v nesprávný okamžik a on po nás půjde? Neměly bychom šanci.“

„To je pravda,“ zamyslela se Bethany. „Ale jak tak koukám na toho chrnícího trumberu, musela bys mu strčit světlici do zadku, aby se vůbec ráčil hnout.“

„To je ono!“ vyjekla nadšeně Lauren. „Bethany, ty jsi fakt génius!“

„Proč?“ nechápala Bethany. „Světlice nemáme. Máme sice tu jednu na SOS, ale pokud ji odpálíme, objeví se záchranný vrtulník a máme po kurzu.“

„Nemyslím světlici,“ vysvětlila Lauren, „ale můžeme rozdělat oheň. Ohně se zvířata bojí.“

Lauren usoudila, že na podrobnější vysvětlování není čas, vrhla se k potrhanému obalu od sněžného skútru na zadním konci kontejneru, popadla dlouhý kus kartonu a urvala zubatý pruh asi třicet centimetrů široký a tři metry dlouhý. Ten pak zarolovala do tvaru roury.

„Svaž to kouskem pásky!“ poručila Lauren kamarádce.

Bethany zvedla silný umělohmotný vázací provaz, který původně přestříhli na krabici se skútre, než začali stroj vybalovat. Obalila ho kolem roury a průběžně vázala uzlíky.

„To ho s tím jako šťouchneme?“ zajímala se.

„Jo, jo,“ přikývla Lauren, jež zvedla naolejovaný hadr, který použili při přípravě sněžného skútru, a nacpala jej do jednoho konce roury.

„Ten olej na hadru hoří rychle,“ vysvětlila Laura. „Vydrží to jenom tak dlouho, že medvěda ten plamen sotva olízne.“

„Chytrý!“ přiznala Bethany s obdivem.

Ve svých saních našla voděodolné zápalky a Lauren zatím dlouhou papírovou rouru odnesla ke dveřím.

„Dávej pozor, ať hned za mnou zabouchneš dveře!“ přikázala Lauren kamarádce. „Nebude se mu to líbit ani náhodou.“

Bethany se natáhla se zápalkou na špičky. Olejem nasáklé hadry okamžitě chytly modrým plamenem. Lauren prostrčila hořící rouru dveřmi a modlila se, aby mrazivý vítr plameny nezdušil.

Namířila rouru kupředu a oheň zoranžověl, jak chytil karton. Druhým krokem, který zachrupal ve sněhu, přiblížila hořící konec půl metru od medvědovy hlavy. Když se plamen skoro dotýkal jeho čenichu, Lauren položila rouru na sních a překulila ji zvířeti k tlamě. Byla si jistá, že jakmile se ho oheň dotkne, medvěd se útočně vztyčí na zadní, proto se zoufale vrhla zpět do kontejneru a Bethany za ní pevně zapráskla dveře.

Děvčata na okamžik zatajila dech a pak dveře opět pootevřela. Počítala s pohledem na čtyřmetrákového medvěda rozběsněného kvůli popálenému čumáku, ale čekalo je něco mnoho víc šokujícího: medvědova hlava byla v plamenech a jeden oční důlek se propadl do lebky.

„My ho zabily!“ vrískla Bethany. „Ten chudáček byl podle všeho starý nebo nemocný!“

Ale Lauren se s tím vysvětlením nespokojila. Všimla si, že vzadu z hromádky sněhu stoupají tenké spirály šedého kouře. Lauren se v anatomii sněžných medvědů moc nevyznala, ale byla si jistá, že nemá duté vnitřnosti.

„Je to maketa!“ prohlásila.

Skočila do sněhu a sklonila se k medvědovi. I přes ten kouř docela zřetelně viděla do dutiny, kde se roztavila lebka. Medvěd byl vyrobený z nylonové kožešiny, natažené přes kostru vymodelovanou z pletiva. Uvnitř viděla plastové břicho, gumové hadičky, autobaterii a elektrickou pumpu, která obstarávala dech.

„Taky nás to mohlo trknout!“ zuřila Bethany a vztekle vykopla oblak prachu. „Po všech těch podrazech, co na nás instruktoři zatím nastrojili!“

Lauren se podívala na hodinky. „Tipuju, že jsme ztratily tak patnáct minut denního světla. Pojď do sebe naházet snídani a padáme.“

Když se vrátily do kontejneru, ovesná kaše přebublávala přes horní okraj plechovky. Lauren kaši posypala velkou dávkou glukózy a postupně se uvolňujícího energetického doplňku určeného pro maratonce. Těla dívek budou potřebovat každíčkou kalorií tohoto vysoce energetického jídla, aby si během pětatřicet kilometrů dlouhé jízdy na sněžném skútru udržela dostatečnou teplotu. Když se to všechno promíchalo, vzniklá kaše byla zrnitá a našedlá jako cement, ale dívky tu hustou břečku zpola vybíraly lžícemi a zpola pily a nevěnovaly její chuti a vzhledu tu nejmenší pozornost.

„Doufám, že tohle byl poslední z jejich fórků,“ brblala Lauren, zatímco si otírala kapičku kaše z koutku úst.

Bethany si plnou pusou povzdechla: „Hlavně ať se ty další čtyři hodiny z toho všeho nezblázníme...“

4. NEDĚLE

Děti, které žily v kampusu CHERUB, během svých misí vynechaly spoustu školy. Jedním ze způsobů, jak látku dohonit, bylo i povinné vyučování v sobotu dopoledne. James to považoval za surovost, protože jediným dnem na přispání zůstala neděle.

Téměř v jedenáct hodin se odhodlal vymotat z příkrývky. Jen v boxerkách a uváleném tričku CHERUB vykoukl škvírami v žaluzii a spatřil typické dubnové dopoledne s námrazou na trávníku, na který lehce mrholilo. Na hřišti za tenisovým kurtem probíhal fotbalový zápas osmi- až devítiletých zablácených mrňousů, převážně chlapců.

James se odloudal k laptopu, pustil ho a ťukl na touchpad, aby si překontroloval e-maily. Těšil se na zprávu od Kerry, ale našel pouze spam od nějaké firmy, která mu nabízela *Zdarma on-line test osobnosti, který Vám dokáže změnit CELÝ život!* a informaci od vedoucí misí Zary Askerové:

Jamesi,

laskavě se nezapomeň v 15.30 dnes odpoledne ukázat v místnosti č. 31 v přípravné budově, kde se dozvíš informace o své budoucí náborové misi.

Zara Askerová (koordinátor misí)

James měl sto chutí napsat Kerry e-mail, ale od její poslední odpovědi jí poslal už tři a jediná novinka, kterou neznala, byla ta o rvačce na bowlingu, a to by rozebíral docela nerad.

Byl příliš líný, aby sešel dolů do jídelny, takže si pustil Sky Sports News, nasypal si misku vloček a z miniledničky si vzal mléko a pomerančový džus. Během jídla ho vyrušilo zaklepání na dveře.

„Není zamčeno!“ zamumlal s plnou pusou.

Dovnitř vpadli Kyle a Bruce, oba v kraťasech a teniskách, v rukou sportovní pytle s ručníkem a šaty na převlečení.

„Ty nejsi připravený?“ udeřil na něho Kyle.

James se ohlédl po budíku na nočním stolku. „Jé, promiň,“ vyjekl. „Nedošlo mi, kolik je hodin.“

Každou neděli dopoledne James chodil s Kylem a Bruceem na posilovači tělocvik. Většina chlapců dávala přednost fotbalu nebo ragby, ale po třinácti letech míjení přímých přihrávek, klopýtání v bahně a úderů do obličeje míčem, který přiletěl kdoví odkud, James neochotně připustil, že míčové hry nejsou jeho silná stránka.

„Akorát na sebe něco hodím,“ vyhrkl James, posadil se na okraj postele a sebral jednu ze ztvrdlých ponožek poházených po podlaze.

„Včera jste na tom bowlingu opravdu váleli,“ ušklíbl se posměšně Bruce.

„Ty by ses do toho namočil taky, kdyby sis už nekroutil *trest* v kuchyni,“ oplatil mu úšklebek James.

„Ch, chm,“ chechtal se Bruce. „To radši budu pár hodin v pokleku čistit horkovzdušný trouby, než abych celý měsíc tvrdnul v nějakým hnusným děcáku. Nezapomeň, je děsná škoda odpustit si ránu, i kdyby sis to měl odskákat sebehůř.“

„A víš, co ti řeknu?“ prohlásil James a natáhl si bílou ponožku, která se nehodila k té první. „Fakt nechápu, proč se kolem těch náborových misí tolik nadělá. Přece to nemůže být taková hrůza, zkoušet někde v dětském domově zlanářit další dítě do CHERUB.“

Kyle, který si za svoje početné hříchy odkroutil už pět verbovacích misí, jen souhlasně přikývl. „Žádná hrůza to není. To jen že se tam můžeš nudou ukousat, a taky spousta dětí, na který tam narazíš, jsou totální vandráci, co ti kradou věci a tak. Jednou mě poslali do toho ústavu v Newcastlu. Tam se do mě naváželi snad po pěti minutách. Trčel jsem tam tři týdny a mám dojem, že denně jsem se tam porval.“

„A sehnal jsi tam někoho?“

Kyle přikývl. „Ta blond dvojčata se skotským přízvukem. Pamatuješ, jak jsem ti je ukazoval? Tenkrát jim bylo teprve sedm, ale páliło jim to víc než všem harantům v celým děcáku dohromady.“

V kampusu CHERUB byly tři tělocvičny. Posilovači cvičení se konala v největší z nich, dosud známé jako Klučicí tělocvična ještě z dob, kdy výuka tělesné výchovy byla záležitostí převážně jediného

pohlaví. James měl pro tu chátrající budovu slabost; líbily se mu tam mahagonové nástěnné hodiny, které trvale ukazovaly tři čtvrti na pět, kalné žárovky visící na dlouhých šňůrách a propadající se prkenná podlaha, jež skřípala pod nohama. Nejradši měl ale ručně psanou ceduli zavěšenou nade dveřmi:

*Každý hoch, jenž na teniskách dovnitř vnese
bláto či prach, bude zmrskán.
P. T. Bivott (Velmistr sportu)*

Dnešní hodinu vedla Meryl Spencerová, bývalá olympijská sprinterka, která by z fleku vyjmenovala hned několik dětí, jež by moc ráda nechala zmrskat, pokud by ovšem u CHERUB nebyly tělesné tresty zakázány už před dvaceti lety. V tělocvičně bylo rozestavěno čtyřicet různých cvičebních stanovišť. Některá byla jednoduchá, jen pěnová matrace s laminátovou cedulkou: *Kliky*. Další byla složitější, se značkami na kyvadlový běh, stroje na vzpírání a posilování.

Tricet dětí si vybralo jedno stanoviště, u kterého začaly. Cvičily dvě minuty, načež Meryl pískla a děti popoběhly k sousednímu stanovišti. Celý okruh trval osmdesát minut a jediný odpočinek přinesly dvě krátké pauzy. Každý, kdo nedržel tempo, si vzápětí vysloužil jekot od Meryl nebo jejího asistenta, nadávky o změkčilcích a výhrůžky, že *jim prokopnou do zadku další díru*.

Na konci cvičení se do sprch narvalo osm chlapců naráz. James se vydrbal ručníkem a navlékl si džíny, načež si před zamženým zrcadlem napnul prsní svaly a bicepsy. Za poslední tři měsíce se vytáhl o osm centimetrů a od té doby, co pravidelně posiloval, si vypěstoval i svaly.

Bruce pleskl Jamese ručníkem do zad. „Ty malej narcisku,“ zakřenil se. „Přestaň se naparovat.“

James se ohlédl a pobaveně se ušklíbl, zatímco si v podpaží přejížděl kuličkou deodorantu. „Normálně žárlíš, že jsem poslední dobou tak napakovanej,“ chlubil se. „Ani se nedivím, že za mnou běhá půlka holek z kampusu.“

„Myslíš, jo?“ načuřil se Bruce.

Kyle spatřil skvostnou příležitost pro jednu ze svých proslulých provokací. „A víš, vlastně máš pravdu,“ zapředl, přistoupil k Jamesovi a přitiskl mu dlaň na zadek. „Bych řekl, že jsi vážně cukroušek.“

James vyskočil půl metru do vzduchu a zaječel: „Přestaň s těmi teploušskými sračkami, Kyle!“

Po dlouhém přesvědčování od Kerry a několika dalších James nakonec usoudil, že i když je Kyle gay, stejně s ním je všechno v pohodě. Přesto mu z toho občas naskakovala husí kůže. Obrátil se a celý zrudlý vzteky Kylea od sebe odstrčil, zatímco Bruce a ostatní kluci se řehonili. James pochopil, že má-li si zachovat tvář, musí Kylea odpálit jeho vlastní zbraní. Honem v ústech sebral tolik slin, kolik jen dokázal, chytil Kylea za šiji a na tvář mu vlepil obří uslintanou pusou. Kyle se zhnusene odtáhl, zatímco mu po tváři stékala lesklá stezička Jamesových slin.

„Ty svinskej hnuse...“, zařval Kyle a drbal si mokrou tvář ručníkem.

„Copak je?“ divil se James nevinně. „No tak, brouku. Copak ty mi pusou neoplatíš?“

Bruce a spol. málem umřeli smíchy, jen Kyle popadl čisté oblečení a odsunul se na opačný konec šatny.

Nedělní oběd představoval v kampusu slavnostní událost. Bylo to jediné jídlo týdne, při kterém byly všechny jednotlivé stoly v jídelně sražené dohromady. Obvyklá nedělní pečené s bohatou přílohou patřila k Jamesovým nejoblíbenějším pochoutkám, ale nálada u stolu stála za pendrek, protože každý kromě Bruce dostal příkaz hlásit se později odpoledne kvůli náborové misi. Dokonce ani klábosení o lásce Kylea a Jamese nikoho dvakrát nerozveslilo.

Na první schůzku se Zarou šli současně Kyle, James a Gabrielle. Beze slova se loudali mžením a nacpané žaludky je zpomalovaly ještě víc.

Zbrusu nová budova určená na přípravu misí stála asi kilometr od hlavní budovy, kde právě obědvali. Banánovitě prohnutá stavba z reflexního skla, ježící se satelitními talíři a anténami, vypadala impozantně. Zblízka se však dojem rychle zhoršil v tu ránu, kdy

člověk zjistil, že chodníky ke vchodu tvoří překližky položené na bahno. Všude ještě postávala stavební kolečka, míchačky a stavební materiál a na hi-fi vstupním systému, který měl člověka identifikovat podle vzoru krevních cév na očním pozadí, plandala navlhlá cedule *Mimo provoz*.

Tři děti prošly velkou chodbou, jež voněla nově nalepeným kobercem. Na všech zamčených dveřích visela jména vedoucích misí.

Zara Askerová patřila k těm nejvýše postaveným vedoucím misí. Měla prostornou kancelář na konci chodby, kde byla půlkruhová prosklená stěna od podlahy až ke stropu a pár kousků supermoderního nábytku ze spousty ohýbaného dřeva s blýskavou chromovou konstrukcí. Když děti vstoupily dovnitř, ztěžka se vyhrabala ze židle a předvedla pytlovité kapsáče, napjaté přes skoro devět měsíců těhotné břicho.

„Vida, vida, vida,“ usmála se Zara a kývla Jamesovi a Kyleovi na pozdrav. „Doktor McAfferty mi sliboval, že co nevidět najde pár lidí, co bych mohla poslat na náborovou misi. Musím se přiznat, že mě ani nepřekvapuje, když tu vidím vás dva chuligány... A ty budeš jistě Gabrielle. Mám dojem, že s tebou jsem zatím neměla to potěšení.“

James s provinilým úsměvem přihlížel, jak si Gabrielle a Zara potřásají rukou. Zara byla jednou z vedoucích na jeho poslední misi a on s ní vycházel fakt dobře.

„Jak se má Joshua?“ zeptal se.

Zara se rozzářila. „Cos ho neviděl, úžasně vyrostl. Právě se mu klubou stoličky, a tak mě i Ewarta dohání k šílenství. Čistě mezi námi, kdybys měl někdy chuť zaběhnout do budovy personálu a dělat chůvičku...“

James vyprskl smíchy. „Tuhle nabídku asi nevyužiju, díky.“

„Tak tedy,“ vrátila se Zara k důvodu jejich předvolání. „Předpokládám, že všichni víte, co je náborová mise? Pro každého z vás vytvoříme scénář a falešnou totožnost; počítejte s tím, že někdy v průběhu příštího týdne vás pošleme do dětského domova. Stejně jako u každé jiné CHERUB mise máte absolutní právo to odmítnout. Zrovna v tomhle případě to má ale háček, protože se dá čekat, že pan

McAfferty přijde s náhradním trestem, a moc bych se divila, kdyby byl o něco příjemnější než několikatýdenní pobyt ve státním dětském ústavu.

Po příchodu do ústavu máte za povinnost každého proklepnout. Budete hledat potenciálního kandidáta pro CHERUB, což znamená chytré a fyzicky zdravé dítě. Rodinné zázemí znamená automatické vyloučení. Velmi vítáme znalost cizích jazyků a jednovaječná dvojčata. Všechno to najdete v instrukcích k misi.“

Zara se naklonila přes psací stůl a podala Jamesovi, Kyleovi a Gabrielle kopii obvyklých instrukcí pro náborové mise.

„Vhodné kandidáty můžou kdykoliv přesunout do pěstounských rodin,“ pokračovala Zara. „Takže v tu chvíli, jak si všimnete někoho slibného, zkontaktujete mě nebo mého asistenta a my zajistíme, aby se uspané dítě dostalo k nám na přijímací testy...“

Kdosi jemně zaklepal na dveře.

„Johne!“ usmála se srdečně Zara. „Těší mě, že nejsem jediný z vedoucích misí, kdo tu tvrdne v neděli odpoledne.“

James se obrátil a vmžiku poznal ty brýle se stříbrnými obroučkami a bledou plešatou hlavu Johna Jonese. Jako vedoucí misí CHERUB John sice začal působit teprve nedávno, ale James s ním pracoval už před rokem, kdy John pořád ještě byl v řadách MI5, dospělé odnože britské tajné služby.

„Měl jsem dojem, že jsem tu zahlédl Jamese,“ vysvětlil John rozpačitě. „Snad ho neposíláš pryč?“

„Už zase se namočil do průšvihů,“ objasnila Zara. „Mac ho chce poslat na náborovou misi, ale jistě by na tom netrval, pokud bys měl Jamese vytipovaného na něco vážně důležitého.“

Jamesovi při vyhlídce, že unikne trestu, radostí poskočilo srdce.

John Jones pokýval hlavou. „Nemohl bych si s tebou bleskově promluvit mezi čtyřma očima?“

Zara se ohlédla po dětech. „Omlouvám se,“ řekla jim. „Skákli byste na momentík na chodbu?“

Sotva James zavřel dveře Zařiny pracovny, Kyle se na něho zaškaredil.

„Já se picnu, jestli se z toho vykrouťš, Jamesi!“ vybuchl našťavaně.

James si založil paže na prsou a jen se lišácky usmíval.

Uběhlo celých deset minut, než Zara opět otevřela dveře a pustila všechny tři děti dovnitř. „Tak, Jamesi,“ řekla, „právě jsem ukončila hovor s doktorem McAffertym, a jsi volný, samozřejmě za předpokladu, že přijmeš tu misi, kterou dnes večer popíše tady John.“

„Ty máš *takovou* kliku!“ šeptl Kyle.

James si nemohl pomoci a doslova zářil.

„Na tvém místě bych nebyl tak spokojený,“ upozornil ho John Jones. „Až uslyšíš, co mám pro tebe v zásobě, možná ještě rád pojeděš verbovat nováčky.“

5. LANO

Kurz základního výcviku začalo před třemi měsíci jedenáct dětí. Lauren stála v pozoru na sněhu s pěti ostatními, kteří se na svých sněžných skútrech dostali až na poslední kontrolní stanoviště. Vedoucí instruktor pan Large ji vraždil pohledem.

„Mohl by někdo z vás téhle mladé dámě prozradit, co lední medvědi dělají v zimě?“ zahulákal.

Dvě z dětí zamumlaly odpověď: „Mají zimní spánek.“

„Přesně tak, slečno Natvrdlá!“ vysmíval se pan Large. „Medvěd si vyhrabe pod ledem velkou díru a odpluje do říše spánku, dokud na jaře nevykvetou první sedmikrásky. Kdyby ses *obtěžovala* prostudovat výcvikový manuál, tak by ses navíc dozvěděla, že medvědi se živí rybami a žijí na plovoucích krách podél pobřeží. Neflákají se tady, víc než sto padesát kilometrů hluboko ve vnitrozemí. Je ti to jasné?“

„Ano, pane,“ kála se Lauren.

„A ta vysílačka. Pročpak jsi zapomněla zapnout kódovací zařízení?“

„Byla jsem zmrzlá a unavená a...“ Lauren si všimla, že oči za ochrannými brýlemi mu vylézají z důlků, a hned jí svitlo, že neodpověděla správně. „Omlouvám se... Je to neomluvitelné, pane!“ oznámila rázně.

Pan Large srazil Lauren do sněhu a obřími sněhulemi se jí rozkročil nad hlavou.

„Když jsem se dnes ráno probudil, Lauren Adamsová“ vyštěkl, „bolela mě záda! A navlas stejně mě bolí každícké ráno už celých pět měsíců, přesně od chvíle, kdy mě jedna odporná cácora majzla rýčem. Můžeš mi připomenout, kdo mi tak ublížil?“

„Já, pane?“ otázala se Lauren nevinně.

„Kdyby bylo po mém, nechal bych tě natrvalo vyrazit z CHERUB!“

Lauren udivovalo, že pan Large se po ní nevozil víc už od začátku výcvikového kurzu. Teď však pochopila příšernou pravdu, že si svou pomstu šetřil až na úplně poslední den.

„A tak“ pokračoval pan Large, „zpátky k vrcholnému testu odvahy, o kterém jste se všichni dočetli v informacích k téhle misi. Ale máme tu menší změnu plánu. V instrukcích si to můžete opravit na *Vrcholný test Laureniny odvahy*.“

Lauren, kterou ledový sníh studil do zad, cítila slzu sbírající se jí pod ochrannými brýlemi. Nevěřila, že by zvládla ještě třetí pokus dokončit výcvikový kurz. Selhání v téhle chvíli by znamenalo konec její kariéry v CHERUB.

Pan Large vytáhl Lauren zpátky na nohy a přitom jí v dlani bolestivě drtil prsty.

„Kdo z vás šesti je nejlepší plavec?“ otázal se pan Large a nepřestával provrtávat Lauren pohledem.

„Asi já,“ připustila Lauren.

„Tedy je to *sprááávně*, no ano!“ protáhl pan Large posměšně. „Hotová mořská víla, pokud si vzpomínám... Takže, kdyby jeden z vás musel přeplavat dravou řeku, popadnout šest šedých triček a zase doplavat nazpátek, ideálním kandidátem bys byla právě ty. Nemám pravdu?“

„Ano, pane!“ štekla Lauren a zoufale se snažila nedat před panem Large najevo svoje zděšení. Doslova zbožňoval, když se mu povedlo účastníky výcvikového kurzu rozplakat.

Pan Large o krok ucouvl a oslovil všechny děti. „Radil bych vám, abyste Lauren pomáhali ze všech sil, protože jestli s těmi tričky nepřiplave, donutím každého z vás, aby si doplaval pro to svoje. Řeka je čtyři sta metrů odtud, za hřebenem nejbližšího kopce. A doporučuju vám sebou hodit, pokud ovšem chcete být do tmy pod střechou.“

Lauren vedla řádku dětí hlubokým sněhem nahoru do svahu; všichni za sebou vlekli saně s vybavením. Za nimi šli pan Large a jeho dva asistenti – pan Speaks a slečna Smokeová.

Dravý proud vody přehlušil všechno kromě úděsně vytrvalého skučení větru. V létě mohla mít řeka šířku tak sto metrů, ale břehy

byly obalené ledem, čímž se vzdálenost, kterou Lauren musela plavat, zmenšila na necelých šedesát.

Slečna Smokeová, manželka i podle měřítek už lehce omšelých mistrů v kickboxu, ukázala svalnatou paží na protější břeh. „Vaše šedá trička jsou v nepromokavém batohu za tím dopravním kuzelem,“ zachraplala.

Šest účastníků kurzu se shluklo do klubka; odtáhli si kukly z úst, aby se navzájem slyšeli. Pára dechu se jim navzájem smísila, ale žádný z nich nepohlédl Lauren do očí. Litovali ji, ale současně cítili úlevu, že nemusí trpět spolu s ní.

„Mohlo to být horší!“ prohlásila Lauren, jež se udatně snažila prolomit mlčení. „Budu muset plavat nahá. Kdybych si nechala nějaké oblečení, přimrzlo by na mě jako kámen v tu vteřinu, jak bych vylezla z vody, a už nikdy bych ho ze sebe nesvlíkla.“

Dvanáctiletý Kurd Aram navrhl: „Všichni máme v balíčku pro první pomoc tubu vazelíny. Kdyby se s ní Lauren namazala, fungovalo by to jako izolace.“

„Pomůže mi to udržet teplotu,“ přikývla Lauren.

„A co kdybychom svázali k sobě naše záchranná lana a uvázali je Lauren v podpaží?“ napadlo Bethany. „Mělo by pak být dost dlouhé, aby dosáhlo přes řeku, a kdyby se dostala do potíží, můžeme ji nazpátek přitáhnout.“

„Super nápad,“ zazubila se Lauren. „Doplavat tam musím tak jako tak, ale zpátky mě můžete tím lanem vléct.“

„Myslíš, že to zvládneš až na druhý břeh?“ dělal si Aram starosti.

„Bude to studený a ten proud vypadá šíleně,“ řekla Lauren, „ale jinak to není o moc víc než jedna délka bazénu.“

Šest účastníků kurzu svázalo svoje záchranná lana do jednoho. Lauren všechny uzly překontrolovala a pak děti ze saní vylovily svoje tuby s vazelínou.

Bethany zamířila k břehu jako první a začala Lauren pomáhat se stahováním zipů na vnějších vrstvách oblečení. Děti ze svých příruček pro přežití věděly, že každá tekoucí voda musí být několik stupňů nad nulou; z legrace by si v ní nezaplavoval nikdo, ale dalo se to přežít. Hlavním Laureniným problémem však byl vzduch kolem

vody, který byl víc než patnáct stupňů *pod* bodem mrazu. Jakmile by mu Lauren byla vystavená déle než pár minut, takhle nízká teplota by jí na holé kůži vytvořila stejné puchýře, jako kdyby skočila do vany s vařící vodou.

Dva chlapci rozprostřeli na zem pěnovou izolační podložku a z obou konců ji zatížili saněmi, aby ji víchr neodvál.

„Fajn,“ kývla Lauren. „Víte všichni, co máte dělat? Nepotřebuju žádný zdržování.“

Postupné přikývnutí všech dětí ji uklidnilo, takže se posadila na pěnovou podložku a dva chlapci jí začali stahovat sněhule. Jakmile to zvládli, Lauren vyskočila a jediným zběsilým šubnutím ze sebe servala kombinézu a vnější flísovou vrstvu. Vzápětí strhla tu druhou, těsně přiléhající, flísovou kombinézu a hned nato i ponožky a termoprádlo. Bethany sebrala vnitřní části oblečení a nastrkala je pod vlastní kombinézu, aby nezmrzly.

Sotva Lauren skopla spodní kalhotky, skočila na pěnovou podložku a chlapci na ni hodili dva spací pytle.

Bethany se tam naklonila a houkla: „Jsi v pohodě?“ Úplně zapoměla, že Lauren už nemá uši chráněné trojitou vrstvou látky.

Lauren vystrčila hlavu zpod spacáků a přikývla. „Hod’ mi tu mast.“ Otřásla se.

Aram a jeho mladší bratr Milar začali Lauren podávat kelímky s vazelínou. Do každého z nich zabořila zmrtvělé prsty a v silné vrstvě si ji nanášela po celém těle, přičemž se snažila moc se nevertět, aby se tuk zbytečně neotřel o spací pytle.

Když byla Lauren dobře namazaná, Bethany strčila pod spací pytle jeden konec nylonového lana, aby si Lauren omotala provaz v podpaží a zavázala ho na kličku jako tkaničku na botě. Díky tomu by se mohla snadno uvolnit, kdyby se lano někde zachytilo.

„Hotovo?“ zeptal se Aram.

„Víc připravená být už nemůžu.“

Bethany a Aram popadli každý jeden roh izolační podložky a po ledu ji odtáhli k řece; Lauren se celou tu dobu choulila pod spacími pytli. Zastavili se dva metry od vody, kde už led vypadal nebezpečně tence.

Čekala tam na ně slečna Smokeová. Odhrnula spací pytle a vyzkoušela uzel v Laurenině podpaží.

„Nezapomínej, že vzduch je mnohem chladnější než voda,“ zavrčela nevládně. „Když se zrovna nebudeš potřebovat nadýchnout, drž hlavu pod vodou, a na druhém břehu se zbytečně nezdržuj.“

Lauren, které horní polovinu těla už nechránily spací pytle, se třásla tak strašlivě, že se vzdala pouze na přikývnutí. Vyskočila, Aram ji bleskově prohlédl a rukou v rukavici po ní ještě mázl vazelinu na místech, kde se mu mastná vrstva zdála tenká.

Lauren měla příliš mnoho starostí, než aby jí seabemíň vadilo, že ji všichni vidí nahou. Po špičkách udělala tři skoky přes tenký led a mohutně se nadechla, načež lupla šipku do vody. Protože Lauren předtím byla na vzduchu o devatenáct stupňů studenějším, než byla teplota vody, začala plavat s pocitem vnitřního klidu. Bylo jí skoro teplo.

Vyrazila mocným kraulem a otáčela hlavu k nadechnutí, kdykoliv jí to rozvlněná hladina dovolila. Po dvou minutách plavání skoro pořád pod vodou Lauren usoudila, že už bude téměř u protějšího břehu. Vystrčila hlavu a podívala se. Do obličeje jí bušila vánice, ale přesto vydržela nechat oči dokořán dost dlouho, aby zjistila, že je sotva v polovině.

Se sraženým hřebínkem se Lauren ponořila opět pod hladinu a plavala kolmo přes zuřivý proud, zabírala tak silně, jak jen jí rozbolavělé tělo dovolilo. Začínala vážně pochybovat, že se na druhou stranu dostane. Následující minuty byly ty nejkrutější v celém dosavadním Laurenině životě. Pokožku měla úplně necitlivou a bojovala s hrozným pícháním v levém boku.

Konečně, po více než čtyřech vražedných minutách od startu, Lauren zahlédla oranžový kužel sotva pět metrů před sebou. Chytit se zledovatělého okraje břehu byla úleva, ale vylézání z vody jí přineslo další příval utrpení.

Lauren měla prsty úplně zmrtvělé a na ledu se nebylo čeho zachytit. Její první tři pokusy vylézt z vody byly neúspěšné; začínala propadat zoufalství. Na čtvrtý pokus ji vlna nadhodila přesně v ten správný okamžik, aby se jí povedlo zvednout koleno až na led.

Ted' hrozilo nebezpečí, že holá kůže jí přimrzne k ledu pod sněhem. Mohla tomu zabránit jediným způsobem, a sice že se země nebude dotýkat déle než zlomek vteřiny.

Laura se klepala tak úděsně, že svoje pohyby řídila jen s vypětím všech sil. Bleskově si chodidly přejela po kotnících, kde měla extra tlustou vrstvu vazelíny. Než to stihla, několik kapek vody, kterou vazelína neodpudiva, jí zmrzlo na zádech; každý ten korálek bolel jak hřebík zatloukaný do kůže.

Lauren se postavila za zvuků povzbudivého volání z protějšího břehu. Čtyřmi chvatnými skoky se přiblížila k oranžovému kuželu a ze sněhu za ním prudce zvedla malý batoh. Navlékla si ho na záda a dopřála si okamžik vítězoslávy – ohlédla se po ostatních dětech a zvedla palec do vzduchu. Hned při prvním zpátečním kroku k vodě Lauren zavřískla, protože z paty se jí strhla vrstva kůže. Tuk se smázl a mokré chodidlo stačilo během dvou vteřin přimrznout k zemi. Mrkla dozadu na krvavou stopu ve sněhu, udělala tři bolestivé skoky a vrhla se do vody.

Sotva Lauren dopadla na hladinu, ucítila, jak se jí lano zařízlo do kloubů v podpaží, protože ji ostatní účastníci kurzu začali táhnout. Zkusila plavat, ale vlekli ji vodou příliš rychle, než aby k tomu mohla ještě nějak přispět. Dokonce jí připadlo, že ta pětice na břehu to fakt přehání. Doufala, že jí lano nevyrvе paže z ramenních kloubů, a navíc měla co dělat, aby nadzvedla hlavu z vody aspoň na tak dlouho, aby se stačila nadechnout.

Ale přinejmenším ta zpáteční cesta proběhla rychle. Do šedesáti vteřin ji oba kurdští chlapci vytáhli z vody a zabalili do spacího pytle. Sotva Lauren odvěkli z tenkého ledu, strhli jí ze zad mokrý batoh a ostatní tři děti se na ni vrhly s ručníky. Vydrbali z ní tolik vody, kolik jen zvládli, překulili sténající Lauren na pěnovou spací podložku a zaházeli ji všemi svými spacáky.

Bethany jí zamávala pod nosem termotrikem, ale mezitím se Lauren všechno před očima rozmazalo do jediné šmouhy.

„Probud' se!“ hulákala Bethany. „Musíš se oblíct dřív, než...“

Když se Lauren probírala, ucítila závan masti, kterou měla pomazané celé tělo, a bodavou bolest pod obvazem na patě a ve spáleninách v podpaží.

„Ahoj,“ řekla něžně Bethany. „Vítej mezi námi, partačko.“

Lauren si uvědomila, že leží na podlaze v základním táboře, odkud vyráželi na svou pětidenní cestu po Aljašce. V budově bylo pohádkové teplo, elektrické světlo a pořádné ústřední topení. Ostatní účastníci kurzu se povalovali na podlaze na obrovských polštářích, na sobě jen kraťasy a šedé tričko CHERUB. Vlasy měli mokré a zčuchané, jako by si je po sprše jenom vytřeli ručníkem. Většina z nich držela kouřící hrnek.

„Jak dlouho...“, vyhrkla Lauren, které v dokončení otázky zabránil záchvat kašle.

Bethany se podívala na hodinky. „Mimo jsi byla asi čtyřicet minut. Podle slečny Smokeové jsi mírně podchlazená a vyčerpaná. Tvrdí, že stačí pár hodin odpočinku a teplý jídlo a pití, aby ses dala do kupy. A nejspíš moc ráda uslyšíš, že tím přeplaváním řeky jsi panu Largeovi hnusně pokazila náladu.“

„Kde mám šedý tričko?“ vydechla Lauren omámeně.

Bethany se usmála. „Držíš ho v ruce. Nechala jsem ho v obalu, aby sis ho celý nezapadala mastnotou.“

Lauren měla prsty pořád ještě necitlivé, ale sotva si uvědomila, že v ruce drží tričko, zvedla čtverec zatavený v igelitu blíž k obličeji a zírala na šedou látku s logem CHERUB.

„Konec s výcvikem!“ rozzářila se.

„Přesně,“ usmívala se Bethany. „Teď už nás čekají jenom tajný mise.“

6. STŘELY

John Jones postrčil Jamese do své kanceláře. Nevypadala tak velkolepě jako ta Zařina, ale přesto byla slušně velká, se třemi počítači a obří LCD televizní obrazovkou zavěšenou na stěně a s dlouhou semišovou pohovkou. Venku byla tma a okna sahající od podlahy až ke stropu shlížela na stromy ozářené měsícem.

Na pohovce se rozvaloval šestnáctiletý chlapec v černém tričku CHERUB. James si vzrušeně uvědomil, že to je Dave Moss. Dave byl legenda. Tmavě modré tričko si vysloužil už v jedenácti a černé ve třinácti na misi, která zlikvidovala polovinu ukrajinské mafie. Mluvil pěti jazyky a vyhrál každý turnaj v karate nebo judu, které CHERUB pořádal.

U CHERUB byla spousta nadaných dětí, ale Dave byl jedním z těch, kterým se dařilo vynikat i bez toho, že by si vysloužil nálepku šprta. Přispěl k tomu i jeho vzhled. Dave byl urostlý a svalnatý, pohledný takovým tím ledabylým stylem, se zářivě zelenýma očima a dlouhou plavou hřívou. Chodil výhradně s těmi největšími kočkami z kampusu, a dokonce se šuškal, že jednu z nich přivedl do jiného stavu. Když o tom Kerry Jamesovi vyprávěla, předstíral zděšení, ale pokud šlo o všechny ostatní, ta aureola sexu jenom přispěla k tomu, že Dave jim připadal ještě suprovější.

„Znáš Davida Mosse?“ zeptal se John Jones.

„To neznám,“ vyhrkl James nervózně a stiskl nabízenou pravici. „Těší mě, Davide.“

„Stačí Dave,“ zazubil se mladík.

James si připadal jako totální vůl. Kdo se představuje osobnosti Daveova typu frází *Těší mě*? Takový pozdrav se hodí tak pro starou bábinku na rodinném pohřbu.

„Personál, který má na starosti přípravu misí, si Davea hodně cení,“ vysvětlil John Jones. „Hledáme další dva agenty, kteří by s ním pracovali na jedné z dosud nejvýznamnějších misí v historii CHERUB.“

James cítil, jak se mu koutky rozjízďejí do úsměvu. „Já věděl, že to bude něco extra,“ zajíkl se. „Chci říct... Davidovu pověst znají úplně všichni. Toho byste těžko poslali na nějakou pidi misičku.“

„Ty taky nemáš špatný skóre, Jamesi,“ povzbudil ho Dave. „Četl jsem tvůj osobní spis. Máš za sebou teprve dvě mise, ale počet jsi bohatě nahradil úspěchy.“

„Díky,“ zasmál se James. Ta lichotka přispěla k tomu, že se vedle místního hrdiny trochu uvolnil. „Tak o co tady jde?“

Dave vzhlédl k Johnu Jonesovi. „Můžu mu to ukázat, šéfe?“

John přikývl. „Ale předtím ještě Jamesovi připomenu: ať už s účastí na misi budeš souhlasit nebo ne, všechno to musí zůstat mezi zdejšími stěnami!“

James přisvědčil: „Jasně, stejně jako vždycky.“

Dave se přes opěrku pohovky natáhl na podlahu pro tlustou aluminiovou rouru s pažbou, pod kterou byla spoušť.

„Víš, co to je?“

„Vypadá to jako raketa,“ odpověděl James.

„Přesně tak,“ kývl Dave. „Opřeš si to o rameno a namíříš na tank, vrtulník, tak něco. Máš jednu ránu a pak ten vystřelovací modul odhodíš. Tohle je nejnovější typ. Střela má raketový motor na pevné palivo s doletem deset kilometrů a k tomu víc rozumu než celá místnost buranů dohromady.“

John připojil podrobnosti. „Zhruba v době, kdy ses narodil, Jamesi, Američani použili v první válce v Zálivu řízené střely Tomahawk. Až do té doby všichni jen házeli neřízené bomby z letadel v pětikilometrové výšce a modlili se, aby měli štěstí. Byla klika, když cíl zasáhla jedna z dvaceti bomb, a smůla, pokud člověk bydlel v blízkosti terče. A pak se objevily rakety Tomahawk. Zčistajasna člověk mohl sedět v řídicím centru třeba sto kilometrů za válečnou zónou a vysílal tak přesné střely, že devětadevadesát ze sta jich trefilo cíl. Tak vysoká přesnost poskytla Američanům obrovskou taktickou výhodu, ale nevyšla nijak levně, Tomahawk stál půl milionu dolarů. Každý den trvání války v Zálivu je rakety vyšly na dvě miliardy denně, a dokonce ani Američani si nemůžou takovou rozmařilost dovolit.“

Dave podal raketu Jamesovi, aby si ji prohlédl.

„Takže,“ pokračoval John, „nejtvrdším oříškem se pro vědce nestal úkol vyvinout co největší řízené střely, s větším odletem či s větší přesností. Měly být především levnější. Zbraň, kterou držíš v ruce, je výsledkem patnáctiletého výzkumu. Oficiální zkratka je PGSLM a jde o přesně řízenou ručně vysílanou raketu, ovšem všichni jí říkají Kámoš. Je sestavená z již existujících součástí, jaké najdeš v počítači nebo v navigaci automobilu. Naprogramovat souřadnice terče lze z obyčejného laptopu nebo ručního zařízení, které se umí napojit na internet, případně do už odpálené rakety můžeš data o pohyblivém terči, třeba jako je loď, průběžně doplňovat s pomocí satelitního spojení. Pak tedy stačí dostat se na desetikilometrovou vzdálenost od terče, po zemi nebo vrtulníkem. Ten nebezpečný konec rakety namíříš k obloze, stiskneš spoušť a střela si to vesele dokličkuje až k terči.“

James tu kovovou rouru obdivně obracel v rukou. „Kolik teda stojí?“ zajímal se.

„Tohle je maketa,“ objasnil John. „Ale ty pravé nevyjdou draž než patnáct tisíc jedna. To dá rozum, že Američani tuhle technologii prodají výhradně svým nejbližším spojencům.“

„Pro jistotu,“ kývl James, stiskl spoušť a udělal *prásk*. „Začínám na ni šetřit.“

John se usmál. „Popravdě, Jamesi, doufali jsme, že se dokážeš dostat k pravým raketám.“

„Myslel jsem, že Američani jsou naši spojenci! Copak nám je normálně neprodají?“

John se rozpačitě pousmál. „Výrobci poskytli Britům třicet pět testovacích vzorků na zkoušky v terénu. Před necelými třemi týdny jsme poslali nákladní letadlo, aby je vyzvedlo z vojenské základny v Nevadě. Nákladní vůz, který měl rakety dopravit, se ale vůbec neukázal.“

„To jako, že je někdo štípnul?“ vyjekl James užasle.

„Přesně,“ kývl John. „Máme jedinou útěchu, a sice že tušíme, kdo to má asi na svědomí.“

„Teroristi?“ naléhal James.

„Ne; přinejmenším ne přímo. Americká špiónážní služba se domnívá, že zloději je ukradli pro překupnici zbraní, která se jmenuje

Jane Oxfordová. Pro správného zájemce mají ty střely cenu mnoha milionů. Domníváme se, že je schová do doby, než některá teroristická skupina nebo malý diktátor dokážou sehnat dost vysokou částku, aby jim je prodala. Pokud máme v tomhle ohledu pravdu, pak díky chamtivosti Jane Oxfordové získáme trochu času.“

„Kolik škody můžou ty rakety napáchat?“ zeptal se James.

„Nejsou tak velké, aby způsobily obří výbuch,“ vysvětlil John, „ale u tak přesné zbraně to ani není nutné. Představ si teroristu, jak míří Kámošem z okna ložnice na londýnském předměstí a vystřelí. Její Veličenstvo rovnou z postele v Buckinghamském paláci. Tak o podobném využití tady mluvíme.“

„A existuje proti raketě nějaká obrana, teda, když už ji jednou odpálí?“

„Ani náhodou,“ přiznal John. „Američani chrání svého prezidenta protiraketovým dělem Phalanx. Ale to je zbraň určená pro použití na lodích, která vypálí tisíc dvacetimilimetrových střel za minutu. Nejde o zbraň, která by mohla zničit zahájit palbu uprostřed prezidentské kolony.“

„To určitě ne,“ souhlasil pobaveně James. „A co teda CHERUB podnikne, aby ty střely dostal nazpátek?“

„Vlády na obou březích Atlantiku se dohodly nepustit na veřejnost jedinou zmínku o ukradených raketách, protože by to vyvolalo paniku,“ řekl John.

Dave se vmísil do řeči. „A taky proto, že by pak spousta politiků, co tvrdí, jak vyhráváme válku s terorismem, vypadala jako troubové.“

„Problém je v tom,“ pokračoval John, „že vládní síly a tajné služby na obou stranách Atlantiku se snaží Jane Oxfordovou a ostatní členy její organizace vystopovat už od osmdesátých let. Nic je neopravňuje k naději, že by teď byli úspěšnější než během posledních třiceti roků. Ovšem, Američani mají jedno veskrze neobvyklé vodítko. Sledovat ho však může výhradně agent ve vašem věku.“

„Copak Američani nemají vlastní verzi CHERUB?“ podivil se James.

John potřásl hlavou, ze zásuvky ve stole vytáhl instrukce k misi a hodil je Jamesovi do klína. „Radši by sis měl přečíst tohle.“

7. INFORMACE

**** TAJNÉ ****

**INFORMAČNÍ MATERIÁL K MISI
TENTO DOKUMENT JE CHRÁNĚN
IDENTIFIKAČNÍM RADIOVÝM KÓDEM.
KAŽDÝ POKUS ODNĚST HO Z BUDOVY URČENÉ
PRO PŘÍPRAVU MISÍ SPUSTÍ ALARM.
NEPOŘIZUJTE FOTOKOPIE ANI SI NEDĚLEJTE
POZNÁMKY.**

JANE OXFORDOVÁ (DŘÍVE JANE HAMMONDOVA) – MLÁDÍ

Jane Hammondova se r. 1950 narodila na vojenské základně Spojených států v Hampshiru, Anglie. Je dcerou kapitána Marcuse Hammonda, logistického důstojníka armády USA, a jeho manželky Frances, britské občanky, se kterou se poznal a oženil během služby ve Spojeném království.

Rané dětství strávila Jane na různých vojenských základnách po celém světě. Byla to bystrá dívka s rebelantskou povahou. V patnácti, kdy žila v Německu, utekla s devatenáctiletým vojínem vojenského námořnictva Spojených států. O tři týdny později se přihlásili v Paříži na policii, protože jim došly peníze.

Mezitím Janeina otce Marcuse Hammonda povýšili na generála a co nevidět měl odejít na odpočinek. Poslední služební pobyt si vyžádal poblíž svého rodného města v Kalifornii v naději, že po návratu do Spojených států se Jane usadí a dokončí střední školu, aby mohla pokračovat ve studiu na vysoké škole.

Generála Hammonda tedy převeleli na námořní základnu v kalifornském Oaklandu. Měl na starosti zásobování, přesun jednotek a vybavení přes Tichý oceán do sílící války ve Vietnamu.

Jane se však mezitím nesoustředila na studia, jak její otec doufal. Pravidelně chodila za školu a potloukala se s partou hippies. Fotografie z toho období ukazují zanedbaně vyhlížející dívku s

dlouhými copy, řadami korálů na krku a ve zvonových džínách s dírami nad koleny.

Jane se pod vlivem svého chlapce Fowlera Wooda zapojila do hnutí proti vietnamské válce. Jednadvacetiletého Fowlera vyhodili z nedaleké Kalifornské univerzity; stal se hlavou radikálního hnutí protestujícího proti vietnamské válce.

Fowlera fascinovala práce generála Hammonda. Pátral po způsobech, jak nenásilně ochromit americké válečné nasazení, a přišel s nápadem sabotovat zbraně procházející oaklandskými doky. Jane se začala každý večer hrabat otci v papírech. Dokonce se mu vloupala do kanceláře a ukradla nevyplněné propustky do přístavu, kde se zboží nakládalo na loď.

Tak se dozvěděla o pravidelných nákladech poloautomatických pušek. Fowler a jeho protiválečně smýšlející kolegové z hnutí vymysleli plán. Ukradené propustky chtěli použít k tomu, aby do doků přivezli náklad'ák žhavého vápna. Měli v úmyslu otevřít bedny s puškami a lopatou naházet vápno na pušky. Než by zbraně dorazily do Vietnamu, působením vápna by zkorodovaly natolik, že by byly nepoužitelné.

Dva dny před plánovaným útokem Fowlerova skupina hlasovala a došla k rozhodnutí, že záškodnická akce je příliš nebezpečná. Či spíš, jak to vyjádřila Jane: „Ti chcípáci zbaběle vycouvali.“ Na místě poslala Fowlera k vodě, ukradla jeho auto a matčinu šekovou knížku a zamířila na jih; cestu k mexickým hranicím si platila falšovanými šeky.

JANE HAMMONDOVÁ SE POZNÁ S KURTEM OXFORDEM

Jane se dostala až do San Diega, sousedícího s mexickým městem Tijuana. Najala si pokoj v laciném motelu a začala pročesávat místní bary a hledat, kdo by jí prodal falešný pas a řidičský průkaz, bez kterých nemohla překročit hranici. Narazila však na Kurta Oxfordu.

Kurt byl hromotlucný osmadvacetiletý motorkář s plnovousem, tetováním a záznamy v trestním rejstříku za násilnosti a ozbrojenou loupež. Patřil k zakladatelům motorkářského klubu zvaného Banditi. Tehdy šlo o druhý největší motorkářský gang v celé Kalifornii a tvrdého soupeře mezinárodně proslulých Pekelných andělů. Jane

přijala Kurtovu nabídku a nastěhovala se do jeho domu, jenž navíc sloužil jako klubovna Banditů.

Banditi si svůj životní styl hradili pašováním drog přes hranice z Mexika a Kurtův dům byl čtyřiaadvacet hodin denně pod policejním dohledem. Archivní fotografie dokazují, že Jane se z hippie bleskově změnila na motorkářku oblečenou do kůže a džínoviny. Policie se nezatěžovala zjišťováním, kdo a odkud je Jane, protože ženy z motorkářské subkultury byly proslulé svým podřízeným postavením (podle pravidel motorkářského klubu Banditů se ženy nemohly stát rovnoprávnými členy gangu; jezdit směly jen jako spolujezdci, měly zákaz účastnit se trestné činnosti a mluvit na oficiálních klubových schůzích s výjimkou toho, když mužům nabízely občerstvení).

Kurt sice s nadšením vyslechl Janeino vyprávění o ukradených propustkách a bednách pušek na oaklandské námořní základně, ale na druhou stranu nebyl žádným zastáncem míru. Naplánoval krádež dvou nákladňáků plných pušek a jejich odkup na černém trhu známými drogovými dealery v Mexiku, kteří zbraně zase odprodají rebelům a teroristickým skupinám v Africe a Jižní Americe.

Jane se během té doby, co žila v Oaklandu, zúčastnila desítek protiválečných demonstrací. Navzdory tomu ochotně souhlasila s Kurtovým plánem pašovat ukradené zbraně. Kriminální psychologové by Janeino chování popsali jako učebnicový příklad lovce extrémního vzrušení: osoba s pramalým morálních skrupulí, kterou běžný život nudí, proto nepřetržitě hledá nebezpečné vztahy a aktivity.

VZESTUP A PÁD KURTA A JANE OXFORDOVÝCH

Kurt Oxford a Jane Hammondová kradli v docích oaklandské námořní základny celkem při třech příležitostech a vydělali si přibližně 25 tisíc dolarů (v dnešním kurzu asi sto čtyřicet tisíc dolarů). Jane trochu zapátrala a uvědomila si, že všechny zásobovací sklady na území Spojených států používají totožné a snadno padělatelné propustky a formuláře. V průběhu následujících dvou let Jane s Kurtem uskutečnili více než osmdesát krádeží ve vojenských zařízeních na území celých Států.

Jane otci ukradla soupisy, které prozrazovaly, kde vojsko skladuje které zbraně. Pak telefonicky vyřídila objednávku, přičemž předstírala, že je hlavní důstojník logistické jednotky. Druhý den dorazil do skladu hladce vyholený Kurt v uniformě a s autenticky vyhlížejícími formuláři, které Jane předchozího večera vyplnila v motelu na psacím stroji. Kurt odjel s nákladákem plným zbraní. Mexičtí dealeri zbraní pak dodávku dopravili do Jižní Ameriky.

Krása celého plánu spočívala v tom, že zmíněné zlodějny proběhly bez povšimnutí; přinejmenším zpočátku. Ve Vietnamu bylo čtvrt milionu vojáků, takže po Státech jezdily tisíce vojenských nákladáků plných zbraní a munice. Kontrolní systém zásob nemohl při tom neustálém přesunu zachytit aktuální změny. I kdyby někdo překontroloval záznamy a všiml si, že chybí nákladák pušek, stejně by k tomu došlo až řadu měsíců po krádeži, a nakonec by všichni usoudili, že spíš než o zločin jde o účetní chybu.

Do roku 1968 si Kurt a Jane svými ilegálními kšefty se zbraněmi vydělávali měsíčně víc než 20 tisíc dolarů (v roce 2005 ekvivalent 110 tisíc dolarů). Na zámořských bankovních kontech měli přes půl milionu dolarů a začali létat první třídou a bydlet v pětihvězdičkových hotelech. Kromě toho přestali krádeže provádět osobně a špinavou práci přenechali členům motorkářského gangu Banditů.

Dvacátého šestého listopadu 1968 Kurt Oxford a Jane Hammondová přistáli v Las Vegas a najali si apartmá v hotelu s kasinem Desert Inn. Kurt koupil dvoukarátový diamantový prsten a druhý den ráno zavezl svou osmnáctiletou přítelkyni limuzínou do svatební kaple. Po obřadu se Kurt a Jane převlékli do plavek, namazali se u bazénu a začali ve velkém prohrávat u karetního stolu. Kurt se naštvál, když mu další hráč vpálil, že je pitomec. Kurt chlápkovy jednu šoupnul a vykoledoval si tím, že ho ochranka z kasina odtáhla dozadu a pak skončil na policejní stanici, kde si ho rutinně proklepli. Zjistilo se, že Kurt před pěti lety v Nevadě nedodržel kauci v případě násilného ublížení na zdraví, které se odehrálo při bitce motorkářských gangů v Reno.

Sotva šest hodin po sňatku Kurta zamkli v místním vězení s vyhlídkou na tří- až pětiletý nepodmíněný trest. Jane sice přísahala,

že bude věrně stát při manželovi, ale pak s hrůzou zjistila, že policie ho chce vyslechnout ohledně nevyřešeného případu vraždy.

Kurta Oxforda převezli do Kalifornie. 24. ledna 1969, pět dní před zahájením soudního přelíčení v případě vraždy, se Kurt na vězeňském dvoře zapletl do rvačky. Dozorce vypálil varovný výstřel, ale rvačka pokračovala a Kurt schytl zásah brokovnicí přímo do hrudi. O jedenáct dní později ve vězeňské nemocnici na následky zranění zemřel.

JANE OXFORDOVÁ – MEZINÁRODNÍ PAŠERÁK DROG

Než bylo Jane Oxfordové osmnáct, stačila utéct od rodiny, nashromáždila půl milionu dolarů (což se rovná dnešním 2,6 milionu dolarů), vdala se a dočkala se toho, že manžel jí zemřel ve vězení. Jane neměla u policie žádný záznam kromě hlášení o pohřešovaných osobách, které podal její otec v Oaklandu. Generál Hammond se bál veřejného skandálu, proto dodatečně potvrdil falšované šeky a Fowleru Woodovi uhradil ukradený automobil.

Řada lidí by se zločinem přestala v tu ránu, jak by si nakradla dost, ale Jane Oxfordová se během 70. let proměnila ze zloděje na vlivného překupníka zbraní na černém trhu. Kšefty se zbraněmi ukradenými americké armádě vzkvétaly. Když armáda zahájila vyšetřování kvůli množství pohřešovaného materiálu a vybavení a v důsledku toho posílila bezpečnostní opatření, Jane svou techniku, jak odlehčit armádě Spojených států od zbraní, prostě jenom víc vybrousila. Na každé americké základně se najde pár znuděných nižších šarží, které trápí prázdná kapsa a stesk po domově, takže jsou ochotny něco přehlédnout nebo vyvézt ze základny nákladník výměnou za auto či částku, která stačí na jistinu nutnou ke složení hypotéky.

Druhý krokem v rozvoji Janeina podnikání bylo rozhodnutí obejít mexické kontakty a jednat přímo s kupci kradených zbraní. V různých převlecích a pod různými jmény cestovala po světě a vytvářela si kontakty s teroristickými skupinami, drogovými vládci, náčelníky lokálních válek a diktátory. Jane uzavírala smlouvy na prodej zbraní po celém světě, ale většina jejího zisku pramenila z její neocenitelné sítě uplacených kontaktů uvnitř armády USA.

DUCH

V roce 1982 zatkli Michaela Smithe, bývalého člena motorkářského gangu Banditů, na bráně armádní základny v Kentucky poté, co se pokusil projet kontrolou s nákladním vozem plným minometů. Smith ztratil formuláře, které mu předal společník Jane Oxfordové, a idiotsky se pokusil krádež uskutečnit s pomocí neuměle přepsaných lejster z předchozí krádeže.

Smith se v minulém desetiletí zúčastnil desítek krádeží vojenského vybavení a zbraní. Vojenské policii Spojených států nabídl informace o Jane Oxfordové a její organizaci výměnou za mírnější trest. Odpověď vojenské policie USA Smithe upřímně šokovala: nejenom že po Jane Oxfordové nikdo nepátral, ale nikdo neměl tušení ani o její existenci.

Díky práskání Michaela Smithe se Jane Oxfordová ze seznamu neznámých přesunula na seznam osob, které FBI hledala nejasilovněji. Potíž byla v tom, že o ní skoro nic nevěděli.

Po čtrnácti letech úspěšných krádeží amerických zbraní si Jane začala udržovat odstup od běžných operací své organizace. Nikdo neznal její zástupce, nevěděl, v jaké zemi žije, zda se znovu vdala a má děti. S rodiči se Jane po svém útěku před šestnácti lety ani jednou nekontaktovala a snímek, který se nejvíc blížil její současné podobě, našli v osobním majetku Kurta Oxforda, který si nikdo nevyzvedl. Fotografie vznikla v roce 1969 v lasvegaské svatební kapli a dodnes v materiálech FBI představuje nejaktuálnější zobrazení podoby Jane Oxfordové. Navzdory nesčetným policejním léčkám, tajnému sledování, pokusům infiltrovat do její organizace a téměř dvaceti milionům hodin policejní dřiny zůstávala Jane Oxfordová stále na svobodě. Oddíl FBI pověřený stopováním Jane ji pojmenoval Duch.

SOUČASNÝ STATUT ORGANIZACE JANE OXFORDOVÉ

Současný svět je zaplavený levnými ilegálními zbraněmi, které vyrábějí bývalé komunistické státy. V důsledku toho je vyloučeno vydělat na krádeži běžných zbraní americké armády. Na černém trhu je mezi překupníky zbraní zájem hlavně o nejmodernější americké zbraně. Panuje názor, že od roku 1998 Jane Oxfordová řídila více

než dvacet pečlivě naplánovaných krádeží špičkové vojenské techniky ze základen USA. K ukradeným předmětům patřila zařízení pro noční vidění na ostřelovací pušky, nejmenované miniaturní špiónážní letadlo, radarové rušičky, protitankové střely s technologií plasma injection a rakety země-vzduch. Tyto relativně nevelké předměty se dají snadno propašovat přes mexickou hranici a od správného zákazníka za ně lze inkasovat miliony dolarů.

Nejnovější a nejvážnější akcí byla krádež třiceti pěti kusů střel PGSLM neboli Kámošů, které přes Nevadskou poušť dopravoval britský vojenský nákladní letoun. Po této krádeži Jane Oxfordová povýšila na druhé místo žebříčku nejhledanějších osob FBI.

NEČEKANÝ PRŮLOM

V květnu 2004 porušil problémový čtrnáctiletý chlapec jménem Curtis Key v arizonské vojenské internátní škole zákaz nočního vycházení a velitelovým autem se proboural zamčenou branou na ulici. Zaparkoval u nedalekého obchodu s lihovinami, vybral si tam láhev koly a prodavače požádal, ať mu podá vodku, jež byla za pultem. Když po něm prodavač chtěl nějaký doklad o zletilosti, Curtis Key vytáhl pistoli a střelil prodavače přímo do srdce. Pak nevzrušeně vylil půl láhve koly na podlahu, dolil ji vodkou a zhluboka se napil. Všechno to nafilmovaly kamery instalované v obchodě.

Cestou ven Curtis zahlédl muže, který vystupoval z jaguáru. Zastřelil řidiče i jeho přítelkyni, nasedl do jaguáru a nejvyšší rychlostí ujel asi třicet kilometrů, přičemž celou tu dobu upíjel kolu s vodkou. Když zaslechl sirény tří pronásledujících policejních aut, tak Curtis – mezitím ochromený alkoholem – zastavil u krajnice. Ze sedadla spolujezdce zvedl pistoli, přitiskl si hlaveň ke spánku a stiskl spoušť. Kulka se zasekla v nábojové komoře.

Podle arizonských zákonů každá osoba starší čtrnácti let, obviněná z vážného zločinu, jako je vražda, může být souzena a odsouzena za stejných podmínek jako dospělý. V říjnu 2004 byl Curtis Key shledán mentálně způsobilým a dostal doživotí bez možnosti podmínky. Rozsudek znamenal, že Curtis stráví zbytek života ve vězení. V současnosti patří k 270 vězňům, kteří jsou ve

speciálním oddělení pro mladistvé ve věznici Arizona Maximum Security Prison, známé mezi personálem i vězni jako Arizona Max.

Kupodivu, po Curtisově uvěznění se jeho rodiče vůbec neobjevili. Ukázalo se, že domácí adresa zapsaná ve vojenské škole neexistuje a platby Curtisova školného že přicházely z nevystopovatelného bankovního účtu na Seychellách. Sám Curtis tvrdil, že ztratil paměť a o rodičích si nic nepamatuje.

Arizonská policie má podezření, že Curtis chrání jednoho z rodičů či oba dva, protože jde o zločince, a poslali FBI profil jeho DNA. Z profilu vyplynulo, že Curtis je na 99 % potomkem generála Hammonda, jenž kdysi dobrovolně poskytl vzorek své DNA týmu FBI pátrajícího po jeho dceři.

Existovalo pouze jediné možné vysvětlení: Curtis Key je synem Jane Oxfordové.

JAK LZE VYUŽÍT CURTISE OXFORDA?

FBI šlela blahem. Objevení Curtise Keye představovalo největší průlom v téměř dvaadvacetileté honbě za Jane Oxfordovou. FBI neprozradila, že odhalili Curtisův skutečný původ, ale začala ho hlídat. Do Arizona Max poslali důstojníka, který měl na Curtisově bloku pracovat jako dozorce a pečlivě monitorovat, s kým vším komunikuje mezi vězni a případně i s venkovním světem, a to prostřednictvím dopisů a telefonátů.

Bylo zřejmé, že Jane Oxfordová tahá v zákulisí za nitky. Její kontakty v motorkářské komunitě rozšířily po Arizona Max hlášku, že Curtis je nedotknutelný. Každý, kdo by zkusil Curtise šikanovat, vydírat nebo mu jakkoliv jinak ubližovat, musel počítat s krutou odplatou pro sebe i své rodinné příslušníky. Dva důstojníci vězeňské služby rovněž ohlásili nadřízeným, že je kontaktoval neznámý motorkář a nabídl jim 1 500 dolarů měsíčně za to, že dohlédnou na Curtise a občas mu do cely něco propašují.

Jane Oxfordová se sice snažila pomoci synovi ze všech sil, ale nikdy se nevyplnila naděje FBI, že se vynoří z podzemí a zkusí syna navštívit. S výjimkou advokáta na seznamu, kde měl Curtis Key schválené telefonické kontakty a návštěvy, figurovali pouze dva muži z Las Vegas, kteří o sobě tvrdili, že jsou jeho strýčkové. Tajné testy

DNA odhalily, že muži nejsou Curtisovi pokrevní příbuzní. Navzdory tomu se oba dostali na seznam povolených kontaktů a FBI odposlouchávala všechny rozhovory během jejich návštěv.

Curtis se s návštěvníky znal zřejmě velmi dobře, a ti nepochybně měli kontakty s jeho matkou. FBI oba muže stále sleduje, ale bohužel žádnými prostředky se zatím nepovedlo odhalit jedinou užitečnou informaci o aktivitách či místě pobytu Jane Oxfordové.

Po uplynutí prvních měsíců Curtisova pobytu ve vězení došla FBI jen nerada k závěru, že z jejich velkého průlomu se stává splasklá bublina. Curtisovi hosté se rozhodli minimalizovat beztak nepatrné nebezpečí, že by mu někdo ublížil, a upozornili správu věznice, že chlapcovo pravé jméno je Curtis Oxford, a Curtisovi poradili, ať spoluvězňům prozradí svou skutečnou totožnost. Jakmile tohle tajemství vyšlo navenek, agenti FBI si uvědomili, že šance na Janeinu návštěvu u syna se smrskly na nulu.

ÚTĚK A INFILTRACE

Pokud Jane Oxfordová neměla návštěvu syna v plánu, pak druhou nejlepší možnost představoval plán, že Curtis se nějak dostane z vězení a na cestě za matkou ho někdo bude sledovat. FBI prostudovala stovky variant, které by Curtise mohly vyvést na svobodu. Pátrala po právnických kličkách a dírách v zákoně, které by zbavily Curtise viny, a dokonce zvažovala lest, kdy by arizonská policie jakoby našla nový důkaz, v jehož světle by Curtis musel být považován za nevinného.

Potíž byla v tom, že videokamera jednoznačně zachytila Curtise v okamžiku, kdy zastřelil prodávče v obchodě; před soudem přiznal vinu. Navíc bylo třeba brát ohledy i na city pozůstalých po třech obětech. Kromě toho, Jane Oxfordová strávila posledních třicet let vyčmoucháváním pastí, které na ni šila FBI. Kdyby jejího syna jakoby zázrakem pustili z vězení, určitě by zavětrila kolosální podraz.

FBI si uvědomila, že Jane bude méně podezřívavá, když její syn z vězení uprchne. Vymysleli složitý plán označený pracovním názvem „Útěk a infiltrace“. Měli v úmyslu poslat do Arizona Max tajné agenty jako vězně, kteří si získají Curtisovu důvěru a pak se mu svěří, že objevili způsob, jak se dostat na svobodu. Nabídnou Curtisovi

šanci utéct a na oplátku budou chtít, aby je Curtis dovedl k Jane Oxfordové; ta by je měla ochránit a pod padělanou totožností je dostat za hranice.

Možná že Jane Oxfordová bude mít podezření, ale FBI věřila, že pokud každý detail Curtisova útěku bude vypadat naprosto opravdově, a to včetně předstíraného zavraždění vězeňského dozorce a celostátních policejních manévřů, které mají vést k polapení uprchlíků, třeba na tu vějičku skočí.

Takže, podaří-li se agentům uprchnout a donutit Jane a Curtise, aby dodrželi svou stranu dohody, vůbec poprvé někdo získá přístup do organizace Jane Oxfordové a možná se zkontaktuje i s Oxfordovou osobně.

FBI nepopírala, že jde o velmi riskantní plán. Šance na úspěch byly podle jejich odhadu méně než poloviční a tajným agentům bude hrozit vážné nebezpečí smrti či zranění z rukou ostatních ozbrojených složek, které se budou snažit o jejich dopadení. Největší překážku však představoval arizonský zákon, podle kterého mladiství sice mohli být souzeni jako dospělí a věznění ve vězení pro dospělé, ale nesměli se k dospělým vězňům přiblížit „na doslech ani na dohled“. Pokud by FBI chtěla, aby se s Curtisem skamarádili tajní agenti, musela by počkat až do jeho osmnácti let, kdy ho v Arizona Max přestěhují do bloku s plnoletými vězni. To se ovšem mělo stát až v roce 2009.

ROLE BRITSKÉ TAJNÉ SLUŽBY CHERUB

Britská tajná služba o existenci Jane Oxfordové sice věděla, ale ta dosud nikdy neukradla britské vojenské vybavení; považovali ji tedy za výhradně americký problém, dokud v březnu 2005 neodcizila zmíněných třicet pět střel typu Kámoš. Britové zahájili pátrání a snažili se zjistit, zda někdo na kterékoliv straně Atlantiku neprozradil podrobnosti o pohybu nákladního letounu Královského letectva, který měl střely vyzvednout. Navíc vyslali vysokého důstojníka Britské tajné služby, aby na vyšetřování krádeže pracoval společně s týmem FBI.

Důstojník MI5 poslal do Británie vrcholně utajené hlášení, které obsahovalo detaily o dlouhodobém plánu FBI nasadit do Arizona

Max tajné agenty, jež by utekli s Curtisem Oxfordem. Když si to hlášení přečetl předseda CHERUB, uvědomil si, že „Útěk a infiltrace“, ten ctižádostivý plán FBI, by se dal provést bezodkladně, kdyby do bloku pro mladistvé v Arizona Max poslali nezletilé agenty CHERUB. Akce uskutečněná příliš mladými vězni, než aby mohli být ve státních službách, navíc pomůže Jane Oxfordovou přesvědčit, že útěk nebyl fingovaný.

Za vedoucího mise vybrali Johna Jonese; začal vypracovávat přesné podrobnosti plánu, který by dostal dva agenty CHERUB do Arizona Max, přičemž třetí agent CHERUB by jim při útěku pomáhal zvenčí.

POZNÁMKA: ETICKÁ KOMISE CHERUB SCHVÁLILA MATERIÁL K MISI ZA PODMÍNKY, ŽE VŠICHNI AGENTI POCHOPÍ NÁSLEDUJÍCÍ:

Tato mise je klasifikována jako **VYSOCE NEBEZPEČNA**. Všichni agenti si jsou vědomi svého práva odmítnout účast na této misi a kdykoliv od ní odstoupit. Mise zahrnuje uvěznění v nebezpečné věznici a útěk před ozbrojenou vězeňskou stráží a policií. Z bezpečnostních důvodů si bude jen zlomek důstojníků v ozbrojených složkách vědom, že Curtisův útěk zorganizovala FBI a CHERUB.

I když tajné složky podniknou všechny možné kroky pro bezpečnost agentů, stejně by agenti měli před vyjádřením souhlasu pečlivě zvážit všechna nebezpečí.

„Páni!“ vyjekl James, když pokládal informační materiály na psací stůl Johna Jonese. „Ta věc s tím útěkem z vězení vypadá fakt šíleně.“

„Nechci po tobě, aby ses rozhodl na místě,“ řekl John. „Ale tohle je naše jediná jakžtakž nadějná šance najít Jane Oxfordovou a střely Kámoš. Co kdyby sis to nechal projít hlavou a ráno za mnou zašel?“

James zavrtěl hlavou. „Já *nemám strach!*“ prohlásil rozhodně. „Jdu do toho.“

John se usmál. „Byl bych mnohem radši, kdyby ses na to definitivní rozhodnutí nejdřív vyspal. Dokonce ti dovolím, abys to probral s Meryl Spencerovou, pokud chceš.“

„Když myslíte,“ souhlasil James ledabyle. „Jestli tomu dobře rozumím, ti dva, co je zašijou do Arizona Max, jsem já a Dave.“

John přikývl. „Ty jsi jen o pár měsíců mladší než Curtis Oxford a zhruba stejně velký. Jsi tedy dokonalý kandidát na jeho kamaráda. Pro účely mise bude Dave vystupovat jako tvůj starší bratr. Potřebujeme hromotluka, aby tě ve vězení ochránil a na útěku fungoval jako bodyguard. Navíc má velké zkušenosti s rychlou jízdou.“

„No, a kdo tedy bude třetí v misi?“ zajímal se James. „Jako ten, kdo nám s útekem pomůže zvenčí?“

„Chceme dítě, které by se mohlo vydávat za tvého a Daveova sourozence nebo bratrance či sestřenici,“ vysvětlil John. „Ale s tím vybíráním máme dost problém.“

„A co moje sestra Lauren?“ navrhl James. „Dnes jí končí základní výcvik. Pokud to zvládla, mohla by hned přijet.“

John se usmál. „Lauren je prima holka, Jamesi, ale opravdu hledám někoho zkušenějšího.“

8. TEPLO

James oknem své učebny zahlédl projíždějící minibus, v němž za volantem seděl pan Large. Hlučně vyskočil ze svého místa, až se učitelka matematiky v půlce věty ohlédla od bílé tabule, na kterou psala fixem.

„Vrátili se z výcviku!“ vychrlil James vzrušeně a z opěradla židle strhl svou olivově zelenou vojenskou bundu. „Můžu se jít přivítat se sestrou?“

Naštěstí matematika šla Jamesovi ze všech předmětů nejlíp a s paní učitelkou Brennanovou vycházel skvěle. Podala Jamesovi jeho domácí úkol, který si nacpal do batohu už v klusu po chodbě mezi učebnami směrem k dvoukřídlovým dveřím ven do zimy.

James se na moment zastavil, zatáhl si zip na bundě a navlékl si popruhy batohu na obě ramena, aby mu v běhu neklouzal. Než to stihl, ze dveří za jeho zády se vyřítil Bethanyin osmiletý bratr Jake. Byl to roztomilý kluk s velkýma hnědýma očima a ježourem.

„Taky je jdeš vítat k východu z výcvikového tábora?“ vyhrkl Jake.

„Jasně,“ kývl James.

„Jen doufám, že to holky zvládnou,“ staral se Jake.

„Copak ti Bethany nevolala, nebo tak něco?“ podivil se James. „Byl jsem na školení kvůli misi, ale po návratu jsem v hlasový schránce mobilu našel vzkaz. Lauren volala z terminálu letiště v Torontu, kde čekala na spoj do Londýna. Říkala, že si zranila nohu, ale jinak že to všichni úspěšně dotáhli do konce.“

„Bezva,“ zazubil se Jake. „A že tam budu první!“

Jake vyrazil přes trávník, až mu batoh poskakoval nahoru a dolů. James za ním rovnoměrně klusal. Nemělo smysl hnát se jako splašený; než pan Large účastníky kurzu propustí, donutí je sbalit si všechny věci a uklidit výcvikové středisko.

Když Jake získal stometrový náskok, zastavil se a s ukřivděným výrazem se obrátil k Jamesovi. „Tak závodíš nebo ne?“ zahulákal.

James se na sestru těšil a Jakeovo nadšení bylo nakažlivé. „Jen jsem ti dával náskok,“ ušklíbl se a začal sprintovat. „Budeš ho potřebovat.“

Jake vyjel a znovu se pustil do běhu. Jamesovi pár set metrů trvalo, než náskok vyrovnal, a mezitím už oba dva chlapci pádili přes rozblácené fotbalové hřiště. V dálce se rýsoval drátěný plot kolem výcvikového tábora.

James mohl Jakea normálně předběhnout, ale usoudil, že větší legrace bude dostat se za něho a kamarádsky ho šťouchnout do zad. Jake zakopl a překulil se na mokrou hlínu.

„Užij si bahno, El-Squirto,“ zaječel James.

Pak se ale vyděsil, že to možná přehnal, protože Jake nepodnikl ani chabý pokus se zvednout.

Hned se zastavil a došel zpátky ke klubíčku schoulenému v trávě.

James se nad něj nervózně naklonil. „Nestalo se ti nic?“

„Nejspíš jsi mi zlomil ruku,“ zakňoural Jake.

Jamesovi se leknutím sevřely útroby. Nebude snadné vykličkovat z ublížení osmiletému mrňousovi, i když to byla náhoda. Jake podle všeho skončí v nemocnici, on sám se bude plácát v průšvihů a Lauren s Bethany budou mít pokažený návrat z výcviku.

„Promiň,“ vyhrkl James a zlehka pohladil Jakea po rameni. „Můžeš tou rukou pohnout aspoň trochu? Fakt myslíš, že to je zlomený?“

Jakeův obličej se rázem rozzářil úsměvem a zablácenou rukou chytil Jamese za zápěstí. Osmiletý hošík švihl Jamesovou paží vpřed a současně zahákl chodidlo kolem jeho kotníku a podrazil mu nohu.

James ztratil rovnováhu a nakonec se rozplácl do rozbředlé hlíny vedle Jakea. Malý chlapec nabral hrst bahna, plácl ho Jamesovi na tvář a zablácenými prstíky mu projel skrz plavou čupřinu.

A zatímco se James válel na zemi, šokovaný ledově hnědým čůrkem, který mu stékal po šíji na záda, Jake bujaře vyskočil na nohy.

„Mně to ale *tolik* bolí!“ šklebil se. „Auauauau!“

Jake doběhl zbývající kus cesty k výcvikovému středisku a přitom mával pažemi ve vzduchu a ukláněl se imaginárnímu davu.

James se vyhrabal do stoje a snažil se zmuchlaným papírovým kapesníčkem vytřít vodu z ucha.

„Ty jeden hajzlíku prolhanej!“ zahulákal James trpce, protože mu svítilo, že se neměl dát takhle napálit: každé dítě v CHERUB dělalo karate a judo, a dokonce i malí kluci jako Jake uměli řadu chytrých fíglů.

Jakmile Jamese přešlo leknutí, dokázal to brát i s humorem. Když doběhl k bráně výcvikového střediska k houfu sourozenců a nejbližších kamarádů účastníků kurzu, vytáhl čokoládovou tyčinku, kterou si šetřil na dopolední přestávku, a Jakeovi dal dva čtverečky na důkaz toho, že mu nemá nic za zlé.

„Budu ti to muset vrátit,“ prohodil.

„Zkus to, jestli si troufáš!“ pokrčil Jake sebevědomě rameny a špinavými prstíky si nacpal obdélník čokolády do pusy.

James podlehl vzrušení, sotva zahlédl absolventy kurzu v šedivých tričkách. První čtyři běželi po betonovém chodníku vedoucím od střediska, jen Lauren trochu kulhala. Měla obvázanou nohu v nezašněrované tenisce a Bethany oddaně klusala vedle ní.

James neměl Bethany moc rád. Samozřejmě ho těšilo, že Lauren má kamarádku, ale když ty holky byly spolu, doháněly ho k šílenství holčíčím brebentěním a půlhodinovým hihňáním i nad těmi nejubožejšími vtipy.

Jake zmizel v náruči své starší sestry a stejně tak James pevně objal Lauren a vlepil jí pusku na tvář. Lauren mluvila hlasitěji a měla svalnatější ramena než dřív. Jamesovi se na okamžik zastesklo po té sestřičce s buclatými tvářičkami, jakou byla před osmnácti měsíci, když jim umřela maminka.

„Koukám, že jsi vyrostla!“ popotáhl James šťastně. „Gratuluju... Jsem na tebe děsně pyšný!“

„Chyběl jsi mi,“ oplatila mu Lauren fňuknutí.

Laurenino dojetí se vypařilo v tu ránu, kdy uviděla blátivé otisky, které jí James rozpatlal po uniformě.

„Prokristapána!“ vyjekla a ucouvla. „Kdes byl? Co sis to vyváděl s vlasy?“

„Tady s Jakém jsme cestou sem závodili,“ vysvětlil James. „A kapku se nám to vymklo z ruky.“

„A já vyhrál!“ skočil mu do řeči Jake.

„Válet se v bahně s osmiletým klukem,“ ušklíbala se Lauren a z tváře si otřela slzu. „To mi na tebe přesně sedí... Hele, při přisedání jsme v Torontu museli pět hodin čekat. V obchodě se suvenýry jsem ti koupila dárek.“

Lauren zpod bundy vytáhla hnědý papírový sáček a podala ho Jamesovi. Otevřel sáček a našel flísovou čepici, na které po obou stranách bimbaly žluté a modré štrappe.

„Super!“ zazubil se James a navlékl si ji přes zabláčené vlasy. „To jsou barvy Arsenalu!“

Bethany koupila stejnou čepici Jakeovi a oba chlapci zamířili zpátky k hlavní budově s čepicemi na hlavě a poslouchali, jak sestry překotně brebentí o všem, co zažily během výcvikového kurzu.

James si nebyl jistý, jestli mu učitelé dovolí vzít si po zbytek vyučování volno, aby si užil Lauren. Nakonec se rozhodl tu choulostivou otázku obejít. Usoudil, že pokud bude předstírat, jak je dojatý nad Laureniným návratem, tak v nejhorším vyvázne s několika trestnými kolečky na dráze.

Lauren ubytovali v nově upravených pokojích v osmém patře, kde původně byly kanceláře pro přípravu na mise. Nepustila Jamese přes práh, dokud si neopláchl vlasy a nepřevlékl se do čisté uniformy.

Pokoj byl stejný jako ten, co měl James o dvě patra níž. Stálo tam dvoulůžko, byla tam vlastní koupelna, laptop, minilednička, mikrovlnka a u dveří malý odpočinkový kout s dvoumístnou pohovkou, kde se dalo koukat na televizi nebo hrát videohry.

James maličko žárlil; on svůj pokoj zdědil po jiném klukovi, zatímco v tom Laurenině všechno svítilo novotou. Navíc tyhle pokoje v průčelí budovy měly i posuvné dveře a balkony s vyhlídkou na zahrady, zatímco on vzadu viděl jen na bahnité fotbalové hřiště.

Chtělo to tři jízdy elektrickým golfovým vozítkem, aby přestěhoval všechny Laureniny věci ze starého pokoje v budově pro mladší děti, a pak víc než desetkrát vyjel s krabicemi výtahem do osmého patra. Než James s Lauren skončili, byl čas na oběd.

Lauren odpajdala do skladu ve čtvrtém patře a nafasovala tam spoustu dobrot – jídla a čokolád a pití – aby měla v ledničce zásoby. Z mrazáku jim taky donesla dvě zmrzliny Snickers a dvě mražená balení burito, aby si je v mikrovlnce ohřáli k obědu.

Mikrovlnková jídla byla určená pro děti, které se vrátily z mise či z výcviku pozdě večer, kdy už v jídelně bylo zavřeno. James by dal přednost pořádnému jídlu, které servírovali v přízemí, ale Lauren chtěla jenom rychle něco ukuchtit v mikrovlnce.

Když zbaštili burito, James a Lauren otevřeli balkónové dveře, aby vyvětrali pach, a natáhli se vedle sebe na dvoulůžko, tak nacpaní, že se jim do vybalování vůbec nechtělo.

„Týjo,“ udělala Lauren, pohladila si břicho a tichounce řihla. „Aspoň že mám týden volna, než se zase vrátím do školy. Jsem po tom výcviku tak ubitá, že budu každý den spát až do oběda a pak se celý odpoledne budu válet ve vaně a jen si číst a cpát se.“

„To zní fajn,“ zašklebil se James. „Ale já tu zůstanu už jenom dva dny. Vyrážím na misi do Ameriky. Zkusil jsem do toho zapojit i tebe, ale John Jones se netvářil moc nadšeně. Podle něho nemáš dost zkušeností.“

„A co je ta mise zač?“ zajímala se Lauren.

Než James stačil odpovědět, náhle mu v duchu něco secvaklo. „A doprdele,“ sykl. „John mě zabije.“

Lauren se vylekaně posadila. „Proč? Cos provedl?“

„Tohle je, víš, děsně super důležitá obrovská mise a já mu dneska ráno měl dát vědět, jak jsem se rozhodl.“

James se skulil z Laureniny postele, popadl telefon a vytočil přípojku Johna Jonese. Okamžitě se dočkal odezvy.

„Jamesi,“ pronesl John podrážděně, „kdes byl? Hledal jsem tě v pokoji, obvolal jsem všechny tvoje učitele, vyptával jsem se všech tvých kamarádů, jestli tě neviděli, a dokonce jsem ti nechal i pár vzkazů na mobilu.“

„Fakticky se omlouvám,“ kál se James. „Mobil mám vybitý a na misi jsem úplně zapomněl, protože Lauren se dnes ráno vrátila z výcvikového kurzu. Pomáhal jsem jí s vybalením a –“

„Tak jdeš s námi na misi nebo ne?“ přerušil ho John.

„Stoprocentně,“ potvrdil James. „Přece jste věděl, že mám už od začátku jasno.“

„Rád bych mluvil i s Lauren,“ dodal John. „Vždyť jste tvrdil, že je moc malá.“

„Změnil jsem názor,“ objasnil John. „Času je málo a na to třetí místo moc vhodných kandidátů nemáme. Když plán maličko upravíme, tak rozkošná dívčí tvářička by na útěku mohla znamenat dokonce i faktor ve váš prospěch.“

„Nevím, jestli na to má, Johne. Zranila si nohu a z výcviku je úplně vyřízená.“

Lauren pochopila, o co jde. Vzrušeně přelezla přes postel a špitla bratrovi do ucha: „Ty, *tak* unavená zase nejsem!“

James odtáhl sluchátko od Lauren, aby slyšel Johna.

„Její role na misi nezačne dřív, dokud neuprchněš z Arizona Max, takže jí zbude ještě pár dní na pořádný odpočinek.“

„Vypadá docela nadšeně,“ prozradil James, zatímco jeho sestřička zběsile přikyvovala.

„Výborně,“ odvětil John. „A teď laskavě všeho nech a okamžitě nakluš sem!“

„Jeden den po výcviku a už dostanu svou první misi!“ vypískla Lauren, když James položil telefon.

„Sakra práce!“ zasténal James, zatímco odtahoval třesící hlavu od sestry. „Fakt mi musíš vrískat přímo do ucha?“

„Promiň,“ zahuhňala se Lauren. „To jenom, že jsem blahem úplně mimo. Bethany žárlivostí *pukne*, uvidíš!“

9. OSOBNÍ ÚDAJE

Johnu Jonesovi dělala Laurenina dychtivost zúčastnit se mise těžkou hlavu, protože dívka si ještě ani nestačila přečíst informace o misi. Poslal Jamese a Davea Mosse z kanceláře pryč, posadil se na roh svého psacího stolu a vyličil Lauren většinu nebezpečí, s kterými by se mohla setkat, a snažil se sám trochu uklidnit vírou, že desetileté dítě je zvládne.

John Jones strávil předchozích osmnáct let jako důstojník v té pobočce tajné služby, kde pracovali dospělí. Vešel tajným misím po celém světě a zažil i případy, kdy agenti zabili, uvěznilí či vážně zranili. John dokázal rozumově přijmout fakt, že tajnými agenti jsou James a Dave – byli to dospívající chlapci a jejich trénink v bojových uměních beze zbraně zaručoval, že se ubrání většině dospělých – ale zapojení Lauren ho vyvádělo z míry.

Za Johnův problém mohl částečně fakt, že jeho vlastní dcera byla jen o pár měsíců starší než Lauren. Dělal si starosti, když cestou do školy přecházela dvě hlavní ulice nebo když se skauty jela tábořit, zda je tam o ni dobře postaráno. Šestý smysl Johnovi napovídal, že je něco proklatě v nepořádku, když tu sedí se stejně starým děvčátkem a probírá s ním útky z vězení a nejlepší strategii pro případ, že policajti by na ni začali střílet.

Ale Lauren měla perfektní výcvik. Z jejích odpovědí Johnovi se dalo snadno vyčíst, že je dost inteligentní, aby chápala, do jakého nebezpečí ji chce poslat a proč stojí za to takový risk podstoupit. Po hodině strávené probíráním detailů celé mise si John přestal kvůli Lauren dělat těžkou hlavu a začal se sám sebe ptát, co všechno by zvládla jeho dcera, kdyby prošla výcvikem u CHERUB, místo aby v autě jeho exmanželky pendlovala mezi lekcemi klavíru a divadelním kroužkem a domovy svých kamarádek.

Důstojník CIA utábořený na americké ambasádě v Londýně pracoval v úterý do časných ranních hodin, vyráběl průkazy totožnosti na

jména James Rose, Lauren Roseová a David Rose. Laurenino a Daveovo datum narození bylo beze změny, zato Jamesovi přidali přesně rok, aby mu bylo čtrnáct: muselo mu být tolik, aby ho mohli odsoudit do Arizona Max.

Kurýr na motocyklu pak projel nocí a ke kampusu CHERUB dorazil v šest ráno se zapečetěnou obálkou, obsahující tři americké pasy a čtyři sady diplomatických formulářů a hlášení, které Johnu Jonesovi a třem mladým agentům zaručovaly po celé trvání mise imunitu před americkými zákony.

Ještě se nerozednilo, ale James už byl vzhůru. Stačil se osprchovat, sbalit si batoh a přijmout telefonát od Lauren, která byla podle všeho vzrušením úplně hysterická.

„Já vůbec nevím, co všechno sbalit!“ kňučela Lauren, když James vyběhl nahoru do jejího pokoje. „A nemůžu najít ani půlku věcí, co chci s sebou.“

James si domyslel, že za to může nervozita z nadcházející mise. Nejdřív Lauren uklidnil, pak jí pomohl prohrabat všechny nevybalené krabice a vyhledat oblečení a věci, které na misi potřebovala.

„Obvykle dostaneš seznam, co všechno si zapakovat,“ vysvětloval James, zatímco kramařil v kartónové krabici a hledal rezervní baterii a nabíječku pro Laurenin digitální fotoaparát. „Ale tohle všechno naplánovali na poslední chvíli, takže John to nejspíš nestihl.“

Když byla Lauren spokojená, že má sbaleno všechno, bez čeho se neobejde, obě děti si hodily na záda cestovní batohy a kufry dovezly chodbou k výtahu.

Dole v jídelně našli u stolu Johna a Davea. Vedle židlí jim stála zavazadla a před sebou měli talíře se skoro dojedanou snídaní.

John se podíval na hodinky. „Trošku na poslední chvíli, co?“

„Moje chyba,“ kál se James. „Nezvonil mi budík.“

Když z bufetového stolu chvatně popadli plné talíře, Lauren se na Jamese spiklenecky usmála. „Díky moc, žeš to vzal na sebe.“

Podle verze, kterou John ve spolupráci s FBI vymyslel pro misi, James a Dave byli momentálně ve vězení v Nebrasce a čekali na

převoz do Arizony, kde zasedal jejich soud pro vraždu. Rozhodli se do Arizony neletět obchodní linkou pro případ, že by kdokoliv z ostatních čtyř stovek cestujících měl něco společného s arizonskou policií nebo vězeňstvím.

Odlétali z letecké základny Královských vzdušných sil, jež byla jen patnáct minut jízdy od kampusu. Řidič CHERUB zajel s minibusem na rozjezdovou dráhu a zastavil u špičky křídla malého dopravního tryskáče. Pilot a druhý pilot nanosili kufry do zavazadlového prostoru, zatímco celník si potřásl rukou s Johnem Jonesem a zběžně mrkl na čtyři americké pasy.

John a děti vyšlapali šest kovových schůdků. Každý kromě Lauren se při procházení dveřmi do letadla musel shýbnout. Kabina byla maličká, ale luxusně zařízená, s vysokým měkkým kobercem, čerstvě nařezanými květinami, po každé straně čtyři křesla z ořechového dřeva a s koženým čalouněním, obrácená čelem k sobě, aby cestující během letu mohli konat porady.

Než si James stačil zapnout bezpečnostní pás a skopnout tenisky, druhý pilot vtáhl schůdky dovnitř a zavíral dveře kabiny. O třicet vteřin později se letoun pomalu rozjel ke startovací dráze.

„Super!“ zazubil se James na Lauren, která seděla naproti němu. „Stokrát lepší než muset tvrdnout na letišti tři hodiny před odbavením.“

Druhý pilot se zastavil uprostřed kabiny s hlavou v předklonu, to kvůli nízkému stropu. „Vítejte na palubě vysokorychlostního taxi Královských vzdušných sil,“ usmál se. „Přesvědčte se, že před startem máte zapnuté bezpečnostní pásy. Poletíme ve větší výšce a větší rychlostí než obchodní lety, kterými jste už zřejmě letěli, takže v Arizoně bychom měli být zhruba za sedm a půl hodiny, a to včetně jednoho mezipřistání kvůli doplnění paliva. Záchod je vzadu a taky tu máme lednici plnou sendvičů a podobně. Najdete tu i mikrovlnku a automat na horké nápoje, takže se račte obsloužit pokaždé, kdy dostanete chuť.“

Druhý pilot doklopýtal otřásajícím se letadlem na svoje sedadlo v kokpitu a připoutal se přesně v okamžiku, kdy se letadlo na okraji startovací dráhy zastavilo. James si všiml, jak Lauren zatíná nehty do područek koženého křesla.

„Ještě pořád nejsi fanda do lítání?“ usmál se na ni lišácky.

„Sklapni!“ sykla Lauren s koženým výrazem.

Motory zaburácely a z interkomu zazněl pilotův hlas: „Všichni cestující, připravte se ke startu.“

„Tyhle mrňavý letadýlka padají normálně v jednom kuse!“ zahulákal James, když mu prudké zrychlení vtisklo tělo do opěradel křesla. „Jsou fakticky nebezpečný!“

Lauren nakopla Jamese do holeně ve chvíli, kdy se přední kolo odlepilo od rozjezdové dráhy.

* * *

Jakmile letadlo vyrovvalo kurz letu, John Jones každému, včetně obou pilotů, donesl horký nápoj a sušenky. Když dopili, zavřel dveře kokpitu, aby je piloti neslyšeli.

„Jak jste daleko se šprtáním detailů mise a vašich osobních údajů v nové roli?“ zeptal se.

„Já už to skoro umím,“ pochlubila se Lauren.

James s Davem rozhodně nevypadali tak sebejistě jako ona.

„Tak si vás vyzkoušíme,“ oznámil John. „Nejdřív Lauren: jakým přízvukem budeš mluvit?“

„Svým normálním, anglickým.“

John přikývl. „Výborně, a proč?“

„Protože je vyloučeno mluvit jiným přízvukem celou misi, zvláště ve stresových situacích.“

„Ne, ne,“ řekl John. „Neptám se, proč se obecně nepokoušíme mluvit jinými přízvuky. Chci slyšet, jak vysvětlíš svůj anglický přízvuk někomu, kdo se tě během mise zeptá, proč mluvíš právě takhle?“

„Aha, omlouvám se,“ kývla Lauren. „Náš otec byl Robert Rose, obchodník, který pracoval v Londýně. Vyrostli jsme tam, ale před třemi lety jsme se přestěhovali ke strejdovi do Arizony, protože táta umřel na rakovinu hrtanu.“

„Skvěle,“ kývl John. „A teď James. Jaký byl tvůj první střet se zákonem?“

„Sbalila mě arizonská policie, když jsme s Davem přepadli pobočku PC Planet. Ukradli jsme digitální foťáky za patnáct tisíc dolarů a povedlo se nám v pohodě zdrhnout, ale skřípli nás o měsíc později, když jsme se je snažili prodat na E-Bay.“

„Jaký jsi dostal trest?“

„Dvanáctiměsíční podmínku a dvě stě hodin veřejně prospěšných prací.“

„*Padesát hodin*,“ opravil ho John podrážděně. „Musíš tu verzi odříkat plynne jako svůj skutečný životopis, Jamesi. Teď mi pověz, jak ses dostal ke kódům bezpečnostního zařízení, které vám umožnilo vloupat se do prodejny aut?“

„S Davem jsme se cítili hrozně sami. V Arizoně jsme neměli žádný kámoše, tak jsme se začali bavit počítačovým hackerováním. Dave jezdil po Phoenixu a já seděl vedle něho s laptopem na klíně a snažil se vyhledat nezabezpečený bezdrátový síť. Slibovali jsme si, že tak zjistíme číslo něčí kreditky nebo detaily o firemních bankovních účtech. A když jsme se napíchli na síť toho autobazaru, objevili jsme tam bezpečnostní kódy všech zaměstnanců.

Schoval jsem se v zavazadlovém prostoru BMW na parkovišti a po zavírací době jsem vylezl a vypnul alarm. Ukradli jsme osm tisíc dolarů a skoro nový Lexus RX300. Na útěku auto vjelo na chodník a zabilo bezdomovkyni, která tam spala. O loupeži a smrti tulačky se tehdy psalo v místních novinách, takže jsme krytí pro případ, že by si Jane Oxfordová chtěla proklepnout fakta.“

„Ale co když najdou lidi, co skutečně ukradli to auto v bazaru?“ nadhodila Lauren.

„FBI často posílá do vězení tajné agenty, aby tam pracovali pod falešnou totožností, buď aby od podezřelých získali informace, nebo aby infiltrovali do různých drogových nebo kriminálních gangů,“ vysvětlil John. „Z toho důvodu je pro jejich bezpečí životně nezbytné, aby se oháněli realisticky neprůstřelnými fakty ze své osobní historie; FBI tedy vytváří takzvané *stínové zločiny*. Ty páchají či nastrojí agenti FBI a pak je místním úřadům a sdělovacím prostředkům ohlásí, jako by byly skutečné.“

„Ale co ta bezdomovkyně?“ svažila Lauren čelo.

John pokrčil rameny. „Nejspíš našli nějakou tulačku, která zemřela na infarkt, a pozměnili detaily v pitevním protokolu, aby to vypadalo, že ji srazilo auto. FBI si v každém státě pěstuje několik nevyřešených stínových zločinů, aby mohla rychle infiltrovat do libovolného vězení.“

Lauren přikývla. „To je fakt chytrý.“

„Tak, Dave,“ řekl John, „co se stalo, když jste přejeli tu starou paní?“

Dave si před odpovědí odkašlal. „S Jamesem jsme vyskočili z auta, abychom omrkli, co jsem vlastně sejmul. Jakmile nám došlo, že to byl člověk, zpanikařili jsme a jeli domů. Tam jsme sebrali prachy a věci, nechali vzkaz pro Lauren a strejdu Johna a zamířili na sever. Dva dny jsme prchali v lexusu a nakonec jsme se zamotali do další bouračky v Nebrasce. Já přitom utrpěl zranění hlavy, které se shoduje se skutečnou jizvou, kterou jsem si vyrobil loni na lyžích. James vyvázl bez zranění a policie ho chytila po krátké honičce, protože zkusil utéct pěšky.“

„Dobrá,“ kývl John. „Jamesi, odtud pokračuj ty.“

„Policie nás zatkla a šoupla do vyšetřovací vazby. Postavili nás v Omaze před soud pro mladistvé a vyfásli jsme rovných šest měsíců.“

„Proč vás neviděl nikdo z ostatních vězňů, když jste ještě byli v Nebrasce?“

James se zatvářil tupě. Lauren zvedla ukazovák do vzduchu a začala se kolébat ze strany na stranu. „Já vím!“ vyhrkla vzrušeně.

„To *není* v pořádku, Jamesi,“ potřásl John hlavou. „Teď už bys měl mít v tak základních podrobnostech jasno. Pokud to bude nezbytné, strávíme celý let biflováním téhle historie, dokud ji všichni tři nebudete umět odříkat i pozpátku, dopředu i na přeskáčku... No tak, Lauren, vysvětli bratrovi, proč během šesti měsíců strávených v Nebrasce je nezahlédl nikdo z ostatních vězňů.“

„Protože se jim skoro povedlo utéct,“ odříkala Lauren. „Daveovi se u nebraského soudu povedlo štipnout klíče od pout. James a Dave se navzájem odemkli a dostali se až na trávník před soudní budovu, kde si jeden z policistů všiml jejich oranžových vězeňských uniforem a vytáhl na ně pistoli. A protože u nich hrozilo nebezpečí útoku,

Jamese a Davea zamkli na samoty bez jediné výhody a bez kontaktu s ostatními.“

John objasnil: „Nápad s prvním pokusem o útěk ve vašich dokumentech dodá věrohodnosti vašemu plánu, až budete Curtise Oxforda přesvědčovat, že má velkou šanci uniknout s vámi z Arizona Max zpátky na svobodu.“

10. ARIZONA

Odbavením prošli na Letecké základně Spojených států ve Wisconsinu. Příležitost protáhnout si nohy na boční ranveji během doby, než letadlo doplnilo palivo, se zvrtila v koulovačku. Než po třech hodinách přistáli na další základně USAF v Arizoně, John i děti už byli z toho stísněného prostoru k smrti unavení a zoufale toužili po pořádném teplém jídle.

Posun v časových zónách znamenal, že je sedm pětáctýřicet, pouze o dvacet minut víc, než když startovali v Anglii. Když vystupovali z letadla, oblohu zrovna protrhávalo slunce a vzduch byl vysušený; podle všeho se rodil typicky slunný den v Arizonské poušti.

Voják z letecké základny v teplákové soupravě, zrcadlových brýlích a chrániči na uších jim stroze poručil, ať ho následují po žluté čáře namalované na asfaltu až k terminálu – ačkoliv terminál bylo hodně honosné označení pro plechovou boudu s dřevotřískovou podlahou, pěti židlemi a kávovarem. Jediný člověk uvnitř byl podsaditý černoch v šedomodrém obleku a kovbojském klobouku. Vstal a potřásl Johnovi pravicí.

„Marvin Teller, speciální operace FBI.“

„Rád vás konečně poznávám osobně,“ usmál se John.

„A tahle trojice bude náš špionážní tým.“

Martin stiskl Daveovi i Jamesovi ruku v drtivém sevření. James si uvědomil, že jde o zkoušku charakteru, a ani nemrkl. Když Marvin přešel k Lauren, ruku spustil a pobaveně se zazubil.

„Kolik je téhle malé dámě?“ zeptal se. „Řekl bych, že chodí na hrníček sotva déle než pár měsíců.“

„Je mi deset!“ ucedila Lauren vzdorně. „Na jaký hrníček?“

James se zašklebil. „Tak Amerikáni říkají nočníku.“

„Tak co, všichni mají hlad?“ ujistil se Marvin. „Jen několik kilometrů odtud je báječná restaurace, kde vás za čtyři babky na jednoho nácou tak obrovskou snídání, že puknete.“

Když se všichni naládovali steaky, masovým hašé, vajíčky a toasty, Marvin naložil Johna a děti do černé limuzíny a ujel s nimi po mezistátní zhruba sto kilometrů. Všichni začali zvědavě natahovat krk, jakmile projeli odbočkou označenou *Arizonská věznice s nejvyšší ostrahou*, ale vlastní nápravné zařízení leželo v pouštní kotlině asi tři kilometry od výpadovky, takže neviděli nic víc než vlajku státu Arizona a pár set metrů pískem poprášeného asfaltu.

Zastavili u osamělé dřevěné budovy na konci nezpevněné prašné cesty, asi třicet kilometrů od vězeňské budovy. Z prkenných stěn se v žáru slunce zvenčí odlupovala barva, vnitřní zařízení napovídalo, že zdejší obyvatelé byli značně staří. Podél schodiště se táhla dodatečně přidaná madla a v obývacím pokoji stála dvě křesla s vysokým opěradlem, natočená k staříckému televizoru, který člověka nutí zvednout zadek a tisknout tlačítko pro každou změnu kanálů.

„Sehnali jsme známého soudce, který ve čtvrtek ráno vyslechne Jamesovo i Daveovo doznání viny,“ vysvětlil Marvin. „Takže po zbytek dneška a zítřka máte čas na odpočinek a aklimatizaci. V lednici najdete jídlo, v garáži jsou dvě auta, obě s kouřovými skly, přesně podle vašich požadavků.“

„Byl to problém?“ staral se John.

Marvin zavrtěl hlavou. „Tady v poušti má kouřová skla hodně lidí. Nepustí slunce.“

„Potřebuju, aby ty děti nasbíraly nějaké zkušenosti s jízdou po amerických vozovkách,“ vysvětloval John. „Budou je potřebovat při útěku; a navíc nechci, aby někdo viděl za volantem Jamese nebo Lauren.“

„Já si teď musím vyřídit různé věci v kanceláři ve Phoenixu,“ sdělil Marvin. „Vrátím se v úterý ráno, abych vás zavezl k soudu. Taky pošlu tajného agenta do vnitřní budovy Arizona Max, aby tam mládežníkům předal instrukce, které pomůžou předejít případným problémům.“

Do oběda se teplota vyšplhala vysoko nad třicítku a starožitná klimatizace v domě zřejmě vyplývala všechnu svou energii na hlučné rachocení, takže sebemenší chlazení už nezvládla.

John visel věčně na telefonu, buď volal do kampusu CHERUB, nebo do kanceláře FBI ve Phoenixu, takže James a Dave se sami od sebe rozhodli vymést dno malého nekrytého bazénu a pokusit se o jeho napuštění. V garáži sice našli dezinfekci do bazénů, ale filtr byl ucpaný a všechna ta dřina jim vynesla malou hnědou loužičku a zašpiněné prsty.

Lauren seděla vedle bazénu na plastovém lehátku, četla si instrukce k misi a sledovala, jak se propocené skvrny na tričkách chlapců pořád zvětšují. Sama by si ráda zaplavala, ale lékař v kampusu ji upozornil, že má držet nohu v suchu tak dlouho, dokud se rána nezahojí.

Chlapci to nakonec vzdali a zaběhli se dovnitř osprchovat a převléknout. Po návratu se každý z nich postavil z jedné strany Laurenina lehátka. Tvářili se uličnický.

„Co je?“ zeptala se Lauren podezřívavě.

„Nic,“ křenil se James. „Akorát že ten plán na útěk ti doporučuje mít aspoň základní řidičský zkušenosti, víš, pro případ, že bys skončila za volantem, až budeme zdrhat před policajty. John nás poslal, ať ti dáme první lekci v řízení.“

Dave zacinkal svazkem klíčů. Nebyla pravda, že John chtěl, aby ji chlapci naučili řídit. Škemrali u Johna tak dlouho, až nakonec zdráhavě souhlasil, protože když se mu po domě potloukaly tři znuděné děti, navíc unavené časovým posunem, těžko se mohl soustředit na přípravu mise.

Nasedli do otřískané toyoty s kouřovými skly v oknech. Dave ji nejdřív vyvezl z garáže a až potom si prohodil místo s Lauren. Musela si zadek podložit polštářem, ale i potom mohla dohlédnout přes přístrojovou desku a na pedály dosáhla jenom v případě, že balancovala na krajíčku sedadla a volant doslova objímala.

James se posadil dozadu za spolujezdce a začal se hihnat: „Všichni se zabijeme.“

Dave vysvětlil Lauren funkci všech tlačítek a pak jí dovolil uvolnit ruční brzdu a přeradit automatickou převodovku. Ujela pár metrů a pak neohrabaně dupla na brzdu, až James vyletěl ze zadního sedadla.

Dave se ohlédl. „Zapni si pás, pitomče.“

Řídit vozidlo s automatickou převodovkou je na cestě bez ostatních aut komicky snadné. Když Lauren zvládla jízdu po cestě před domem a párkrát vůz otočila a zacouvala, aby si zvykla na ovládání volantu i couvání, Dave jí dovolil rozjet se po prašné cestě směrem k mezistátní.

Po půl hodině jízdy si Lauren začala stěžovat, že ji bolí chodidlo. James neřídil vůz už tři měsíce, a jak tak seděl vzadu a sledoval Lauren u volantu, doslova pukal nedočkavostí prohnat vůz po prašné cestě. Když si prohodil s Lauren místo a připoutal se, obrátil se k Daveovi.

„Máš u sebe americký dolary?“

Dave přikývl. „Proč?“

„Vzpomínáš, jak jsme na mezistátní jeli kolem té cukrárny s koblihama? Co tam zajet a krabici jich koupit?“

Dave si přepočítal peníze v kapse kraťasů. „Stačilo by to. Už jsi někdy řídil v Americe?“

„Mockrát,“ lhal James. „Loni jsem byl na misi v Miami.“

V Miami James zvládl pouze jednu krátkou únikovou jízdu tou nejvyšší možnou rychlostí, ale před pár měsíci absolvoval u CHERUB řidičský kurz pro středně pokročilé, což zahrnovalo jízdu po vysokorychlostních komunikacích i manévrování při vysoké rychlosti, takže byl poměrně zdatný řidič.

Přidupl plynový pedál a zadní kola se zuřivě roztočila. Jak auto zrychlilo, začalo se kolébat a do podvozku cvakaly oblázky.

„Zpomal!“ poručil Dave nesmlouvavě.

James si ho nevšímal a držel chodidlo na plynu, zatímco auto se řítilo k hřebeni malého kopce. Dave položil Jamesovi ruku na rameno a zesílil hlas.

„Okamžitě zpomal, Jamesi. Jedeš moc rychle.“

James se rozřehtal. „Cože najednou vyvádíš jak nějaká jeptiška, Dave? Myslel jsem, že jsi fajn.“

Přední kola se přehoupala přes vrchol kopce a vylétla do vzduchu. Sotva sto metrů před nimi James zahlédl pick-up, jenž se k nim blížil oslepujivě ozářenou pouští z opačného směru. Silnice byla dost široká, aby se vozidla zvládla minout, ale James tady neočekával žádný provoz a jel skoro uprostřed.

Do žil mu vstříkl adrenalin, škulbl rukou doprava a přidupl brzdový penál. Vyhnul se pick-upu, který také uhnul do strany, ovšem James teď mířil rovnou do příkopu lemujícího cestu. Honem zoufale zatočil volantem doleva. Čumák auta se překlopil dolů, ale James zběsilým manévrem nakonec zabral zadními koly tak silně, že auto dopadlo do příkopu na něj.

Volant se křečovitě otřásl, protože Jamesovi a Daveovi vystřelily do obličeje airbagy. Auto se marně pokoušelo vyhrabat z příkopu; dvě kola trčela do vzduchu a chybělo málo, aby se vozidlo překotilo.

Když motor utichl a kola s žuchnutím přistála na žárem spečené zemi, James byl tak šokovaný, že se skoro nevzmohl na jediný pohyb. Nedokázal vnímat nic jiného než smrad benzínu a štěrku a tupě zírat na zpola nafouknutý airbag. Ruce se mu nezvladatelně klepaly.

Dave se vykulil ze sedadla spolujezdce, otevřel zadní dveře a pomohl Lauren vylézt z příkopu. Chvatně lapala po dechu, ale podle všeho se jí nic nestalo.

James se konečně vzpamatoval natolik, aby si uvědomil, že vytékající benzin může způsobit požár. Honem si rozepnul pás a vyskočil do prašného oblaku. Z oslepujivé sluneční záře se vynořila postava a přirazila ho zády na kapotu.

„Přece jsem ti to říkal!“ hulákal Dave vzteky bez sebe. „Mohl jsi nás zabít, ty svinskej hajzle!“

James si uvědomil, že Dave mu chce jednu vrazit, ale naštěstí ho odtáhl řidič dodávky.

„Uklidněte se, vy dva!“ zařval řidič.

James odklopýtal od auta; kolena se mu podlamovala jako z rosolu. Lauren stála pár metrů od něho, ale podle toho, jaké jí z očí sršely blesky, rozhodně neměla chuť ho tahat z průšvihů.

Když řidič dodávky uklidnil Davea, Dave o krok ucouvl a suše se rozesmál. Plavovlasý muž měl na sobě černé kalhoty a košili s korunkou a iniciálami ADOP vyšitými na rukávu. James si uvědomil, že to je zkratka pro *ARIZONA DEPARTMENT OF PRISONS* neboli *Arizonská vězeňská správa*.

„Jsem Scott Warren,“ představil se muž. „Právě jsem dokončil směnu a jedu sem navštívit tři britské děti a jistého Johna Jonese. I když jsem se s nimi neplánoval seznámit tímhle způsobem, tak jsem na ně podle všeho zrovna málem narazil...“

11. POKÁNÍ

James si uvědomoval, že se zachoval jako idiot. Seděl na křesle s tvrdým opěradlem a měl sto chutí zdrhnout do pouště a nikdy se nevrátit. Na šíji, kterou ho Dave přitlačil na příšerně rozpálenou kapotu auta, se mu slupovala kůže.

John mu naservíroval dvacetiminutovou přednášku: jak je absolutně nezodpovědný. Jak mohl celou misi pokazit ještě dřív, než vůbec začala, že auto o síle dvou set koňských sil není dětská hračka a že teď dobu zbývající do vystoupení před soudem bude zavřený v domě a šprtat instruktážní materiály k misi.

Jamesovi se ta havárie pořád promítala před očima, představoval si, jak by to dopadlo, kdyby se auto převrátilo nebo kdyby Lauren nebyla připoutaná. Nadosmrti by si neodpustil, kdyby se jí něco stalo.

Zatímco James seděl v domě za zataženými závěsy a utápěl se v sebelítosti, ostatní odklízeli tu spoušť, co nasekal. Dave našel vlečné lano a Scott Warren svým nepoškozeným pick-upem vyvlekl toyotu pozpátku z příkopu a pak ji odtáhl zpátky k domu.

Když toyota nakloněná na stranu sklouzla na dno příkopu, urvala si výfuk, navíc se utrhl závěs předního kola a na řidičově straně se prohnul rám. Auto sice nevypadalo přímo jako vrak, ale podle Scotta by se velká oprava na starém křápu v ceně jen pár tisíc dolarů nevyplatila.

John mezitím zajel k mezistátní a koupil smažená kuřata. Po návratu nařídil Jamesovi, ať si opláchne obličej a přisedne si k jídelnímu stolu.

James si přitáhl židli k velkému umakartovému stolu v kuchyni. Lauren a Dave se na něho tvářili našťavaně. Zvažoval možnost, že se omluví, ale vzhledem k závažnosti jeho zločinu mu omluva nepřipadala dostatečná. Pečlivě uhýbal před ostatními očima a přitáhl si krabičku hranolků a dvě stehýnka.

John postavil na stůl láhev koly, Scottovi podal vychlazené pivo a přisedl si k nim.

„Mluvil jsem s Jamesem a potrestal ho!“ oslovil John rázně všechny přítomné. „Všichni moc dobře víme, že je obrovské štěstí, že se nikomu nic nestalo. Ale teď, i kdybyste byli sebevíc naštvaní, musíme za tou nehodou udělat tlustou čáru a v přípravě na misi pokračovat jako tým. Současná mise je příliš nebezpečná, než aby její účastníci trucovali a nemluvili spolu navzájem. Rozumíme si?“

Dave s Lauren přikývli bez valného nadšení.

„Dobrá,“ prohlásil John. „Jamesi, podej laskavě Daveovi a Lauren ruku.“

James natáhl paži přes stůl. Usmířit se podáním ruky mu sice připadalo vhodné tak pro šestileté mrňouse, ale přesně chápal, čeho tím chce John dosáhnout.

„Fakt mě to mrzí,“ kál se James, když pustil Laureninu dlaň.

„To by mělo!“ sykla naštvaně.

„Neměl jsem po tobě skočit,“ omluvil se Dave, když mu James stiskl prsty zapadané od kuřecího tuku. „Ale po té havárce mi prostě ruply nervy.“

James se rozpačitě usmál. „Možná jsi do mě nahnal trochu zdravýho rozumu.“

„Takže,“ vzal si slovo John, „jak víte, Scott je zvláštní agent FBI. Poslední tři měsíce pracuje jako vězeňský dozorce v bloku Arizona Max, kde jsou nezletilí. Právě má za sebou dvanáctihodinovou směnu, a tak předpokládám, že je unavený; proto po vás chci, abyste poslouchali pozorně a dál už nemarnili jeho čas.“

Scott spolkl rozžvýkané sousto hranolků a začal.

„Nic z toho, co vám teď popíšu, vás nemůže připravit na podmínky, které vás čekají uvnitř Arizona Max, ale aspoň se o to co nejlíp pokusím. Nejspíš bych vás měl hned na začátku seznámit s tím, jaký typ dětí u nás vlastně končí.“

Vezměte kterékoliv noviny, pusťte si televizi a najdete popis zločinů, ze kterých se vám obrací žaludek. Budete mít společnou celu právě s pachateli těchto zločinů. Mluvíme o těch nejzkaženějších a nejzvrhlejších dětech na naší planetě. Pamatujte si, že jsou schopni absolutně všeho. Většina z nich už zabila a ve

vězeňském prostředí si pomocí násilí a kruté šikany pouze zvýší svou prestiž.“

„Copak je za to nejde potrestat?“ přerušil Dave přednášku.

„A jak asi?“ potrásl Scott rukou. „Tihle mládenci mají nulovou šanci dostat se ještě někdy na svobodu, a navíc se nemusejí bát trestu smrti, protože Nejvyšší soud nedovolí popravit žádného zločince pod osmnáct let. Takže, i kdyby tě některý z nich zabil, nemůžeme pro ně vymyslet horší trest než pár měsíců na samotce.

Tihle nejtvrdší zločinci tvoří asi čtvrtinu všech zdejších vězňů a těm zbývajícím dělají ze života peklo. Ti slabší chovanci jsou většinou kluci, co jednou nějak ujeli a zavařili si pořádný průšvih: pubertáci, kteří vykradli obchod se smíšeným zbožím, aby mohli před svou holkou okázale rozhazovat prachy, chlapci z lepších rodin, kteří si představovali, že prodejem drog si snadno zvýší kapesné, nebo kteří ve zkratu zabili příbuzného, co je dlouhodobě týral. Většina z těch dětí si v životě neužila moc pohody a taky jim to dvakrát nepálí. Upřímně řečeno, je mi jich líto.“

„A jaký je tedy to vlastní vězení?“ zajímal se James.

„Hodně laciné,“ odvětil Scott stručně.

Všechny tři děti se tvářily nechápavě, dokud se Scott nepustil do vysvětlování.

„Před dvaceti nebo třiceti lety postavili věznicí s nejvyšší ostrahou – cely se zamřížovanou přední stranou a posuvnými dveřmi, jako znáte z filmů. Většinu doby jsou vězni zamčení o samotě, nejvýš s jedním z dalších odsouzených. Ale počet vězňů se zvyšuje a pořizovat pořád další cely je drahé: každý vězeň pak potřebuje vlastní stěny a dveře, vlastní zámek a umývadlo a záchod a tak pořád dál. A další drahé cely znamenají i spoustu dozorců, kteří zajišťují, že se uvnitř nich nesemele nic nezákonného.

No, a moderní věznice typu Arizona Max obchází ten zákon tím, že mají společné cely. Ty sám budeš v cele, kde se podél obou delších stěn táhne řada osmnácti lůžek. Lůžka jsou vzájemně oddělená přepážkou sahající do pasu a ke každé posteli patří malá skříňka na zámek a jen tolik místa, abys mohl spustit z postele nohy. Na jednom konci cely je koupelna se dvěma toaletními mísami, třemi mušlemi a dvěma sprchami. Pár metrů nad hlavami vězňů je

plechová lávka, odkud dozorci jako já vidí dolů a kontrolujou pořádek.

Tohle uspořádání má výhodu, že vám umožní čtyřicet hodin denně kontakt s Curtisem Oxfordem. Nevýhoda je ovšem v tom, že pokud se někomu znelíbíte, on bude mít čtyřicet hodin denně přístup k vám.“

„Jak to vypadá s násilím?“ nadhodil Dave.

„V průběhu těch tří měsíců, co na bloku sloužím, jsem byl svědkem dvou pobodání, ale pravidelně dochází k rvačkám a slabší chovanci trpí pod úděsnou šikanou. Tyhle cely s nezletilými mají často přezdívku *škola pro gladiátory*, protože tam člověk nemá jinou možnost než se naučit rvát. Pubertální chlapci patří k nejimpulzivnější a nejnebezpečnější části vězeňské populace.“

John mu skočil do řeči. „To je také jeden z důvodů, proč vás chceme mít z věznice venku nejpozději do čtrnácti dnů.“

„Copak dozorci se nesnaží ty násilnosti nějak stopnout?“ podivila se Lauren.

Scott zavrtěl hlavou. „Dozorci – nebo bachaři, jak jim říkají všichni uvnitř – nebudou nikoho zvyhodňovat. Ve vězení je o dvacet procent méně personálu, než by mělo být, plat je těsně nad minimální mzdou, takže nečekejte, že kvůli vám někdo bude riskovat vlastní krk.

Ve dne slouží jeden bachař zhruba na každých čtyřicet chovanců, v noci jich má jeden na starosti celou stovku. Tenhle podstav personálu znamená, že budete odkázaní sami na sebe. Kdyby začalo jít o krk, můžeme z horní lávky vystřelit pár gumových projektilů, abychom rvačku zarazili, a pokud by tam cákalo moc krve, tak někoho odvést do vězeňské nemocnice. Jinak se musíte ubránit sami.“

„Jaký je tedy ten nejlepší způsob postavit se tomu násilí?“ naléhal James.

„Nesmíte jim ukázat žádnou slabost,“ radil Scott. „V momentu, kdy vkročíte do cely, otipne si vás třicet mladistvých. Ti horší z nich zkusí připravit vás o peníze a hračky. Ti slabší chovanci potřebují zjistit, jestli neoberete zase je nebo jestli patříte k psychopatům, kteří je budou mlátit čistě pro legraci.

Podle statistik máte v každé americké věznici sedmdesátiprocentní šanci dostat se do fyzického střetu už během prvních dvou dnů pobytu, ovšem v tom bloku Arizona Max, kam nastoupíte, bych tu šanci tipoval na devětadevadesát procent. Dave fyzicky obstojí proti každému, ale James tam bude patřit k nejmenším. Dave ho bude muset chránit.“

„Mám kurz sebeobrany!“ hlásil James. „Mám černý pás v karate.“

„Je dobře, že se umíš o sebe postarat,“ kývl Scott, „ale až budeš procházet dveřmi cely, nikdo o tom nebude mít tušení. Uvidí pouze, že jsi mladý a malý, což z tebe dělá ideální terč pro šikanu. Pokud po tobě někdo vyjede, tvrdě se braň a snaž se předvést v nejlepším světle. Tak si získáš respekt a zjistíš, že ostatní chovanci se budou předhánět, aby tě přetáhli na svou stranu.“

„A co Curtis?“ vzpomněl si Dave. „Kdo hlídá jeho?“

„Curtis má dvojici sedmnáctiletých skinheadů, jmenují se Elwood a Kirch, a ti dohlížejí, aby se mu nezkřivil ani vlasek na hlavě. Navíc se šuškaají fámy, že kdo se Curtise třeba jen dotkne, probodne ho motorkář.“

„V naší cele jsou i motorkáři?“ zajímal se James.

Scott zavrtěl hlavou. „Ne, motorkářům bývá tak mezi dvaceti až třiceti, ale všichni chlapci v cele si kroutí mnohaleté tresty. Po dosažení osmnácti let je přeřadí do bloku s dospělými vězni a tam už bude čekat celý houf motorkářů, nažhavených někoho probodnout na přání Jane Oxfordové.“

„Jak to?“ nechápal James.

Na otázku odpověděl John. „Jedním ze způsobů, jakými Jane Oxfordová udržuje sílu a jednotu své organizace, je její zásada postarat se o každého, kdo skončí v lochu. To znamená kvalitní právní zastoupení, finanční podporu rodinám a tělesnou ochranu ve vězení. Jane je velmi oddaná všem lidem, kteří stojí při ní. A je to rovněž jeden z důvodů, proč si slibujeme, že Jane vám s radostí pomůže, pokud úspěšně dostanete Curtise z vězení.“

„Samozřejmě, je to dvojsečné,“ dodal Scott. „Lidé se snažili uzavřít smlouvu s FBI a poskytnout informace výměnou za imunitu nebo nižší trest. Většinu z nich buď čeká ve vězení peklo, nebo své

svědectví odvolají v tu chvíli, kdy někdo začne vyhrožovat členům jejich rodiny. Jednoho maníka dokonce sejmul ostřelovač, i když byl pod naší ochranou.“

James odložil kost a odstrčil zbytek hranolků. Kyle, Gabrielle a ostatní mezitím nejspíš nastoupili na náborovou misi. Scottův popis brutálností ve zdech Arizona Max ho přiměl položit si otázku, jestli to nejsou náhodou oni, kdo se směje naposled.

12. TREST

Ve středu dopoledne se James choval zkrotle; zdržoval se v ložnici, kde si studoval instruktážní materiál k misi. Pořád ještě se cítil bídne kvůli nehodě, kterou včera zavinil.

K jeho četbě patřila i příručka s pravidly pro chovance Arizona Max, osobní spisy dozorců, kteří sloužili v bloku nezletilých, a trestní záznamy devětadvaceti chovanců, kteří v současnosti sdíleli společnou celu s Curtisem Oxfordem.

Johnovi se podařilo vyčistit svinstvo z filtru bazénu a napustit vodu. Naobědvali se na slunci vedle bazénu a John při tom děti znovu vyzkoušel z jejich naučených životopisů a probíral s nimi detaily plánu na útěk. Když byl spokojený, že každý své roli rozumí, zašel si do domu vyřídit telefonáty.

James a Dave seděli bok po boku na stinném konci bazénu. Lauren si hověla pár metrů za nimi na lehátku. Při pohledu na chladivou vodu ji ob vaz na noze štval ještě víc než obvykle a lenivě se ovívala listem, který odloupla z jedné palmy u bazénu.

Dave se podíval na Jamese. „Koukám, že nejsi ve své kůži. Máš strach?“

„Kapku,“ připustil James. „Ta škola pro gladiátory zní dost hustě.“

Dave se usmál. „Den před misí mě taky vždycky berou nervy. Byl jsi někdy na horský dráze?“

„Párkrát,“ přikývl James.

„Mise jsou jako horský dráhy. Znáš tu chvíli, kdy nasedneš, a pak cvak cvak cvak stoupáš na ten vrchol? A v duchu si říkáš: *U čerta, proč já do toho vlastně šel?* Ale když jízda skončí, vyseď a nadšením jsi úplně opilý. Nejradši by ses běžel ihned postavit na konec fronty, aby sis to zopáknul.“

James přikývl. „Když jsem se vrátil z poslední mise, nařídili mi, že pár měsíců musím chodit do školy, abych dohonil zameškanou látku; byl jsem *naštvaný* až na půdu.“

„Vůbec si neumím představit, že odejdu z CHERUB a začnu být normální,“ svěřoval se Dave. „Musí být hrozná nuda mít v životě jen školu, úkoly a pár kámošů.“

„Omlouvám se, že jsem nezpomalil, když jsi mi to nařídil. Choval jsem se jak debil.“

Dave pokrčil rameny. „Chyby děláme asi všichni. Já jich rozhodně nasekal hromadu.“

„Hele, co nejpitomějšího jsi kdy vyvedl na misi?“

„Dobrá otázka!“ rozesmál se Dave. „No, pár jich bylo. Slyšel jsi o tom, jak po misi s Janet Byrneovou mě málem vykopli z CHERUB?“

„A proč?“

Dave si oběma rukama nahrnul na břicho bouli a James vykopl nohy z vody a zařval smíchy.

„A jo, *tohle*,“ zahihňal se James. „Janet je fakt kočka. Pořád nemůžu věřit, žeš ji zbouchnul.“

Představa, že by Dave měl mimčo, byla sice zábavná, ale James se smál především úlevou, že Dave se na něho nevzteká kvůli rozmlácenému autu.

„To není k smíchu, hele,“ ozvala se trpce Lauren, jež se nečekaně zhmotnila těsně u bazénu. „Janet mě doučuje španělštinu. Celý dny probřečela u sebe v pokoji, protože nevěděla, jak se rozhodnout.“

James nedokázal potlačit hihňání, takže Lauren ho plácla přes záda zasychajícím palmovým listem.

„To bolí!“ zakňoural James a honem prchal z jejího dosahu směrem k hlubšímu konci bazénu.

„To ti *patří*!“ vrískla Lauren, odhodila palmový list a rozzuřeně pádila do domu. „Oba jste sexistický prasata!“

James se nejdřív přesvědčil, že se Lauren nevrací, a až potom se opět posadil vedle Davea.

„Za pár let se nějaký chudák zamiluje do tvý sestřičky a ty ho budeš moct nanejvýš litovat.“

„Jo,“ přikývl James a třel si rudé skvrny na zádech. „Všechny holky jsou *magori*.“

Lauren přišla do Jamesova pokoje ve čtvrtek v pět hodin ráno. Už oblečená cvrnkla bratra do ucha, aby ho probudila.

„John vzkazuje, abys tím ničemným zadkem pořádně hodil.“

James se posadil a podrbl se na hlavě. Od té bouračky s ním Lauren pořádně nepromluvila, takže ho potěšilo, když se shýbla a ovinula mu paže kolem zpocených zad.

„Co to znamená?“ zazubil se James.

„Snaž se na té misi nevyvádět moc velký pitomosti, jo? Můžeš být stokrát idiot, ale jsi můj jediný brácha, chápeš?“

James vyprskl smíchy. Lauren s mírným pocitem provinilosti přejela ukazováčkem přes škrábanec, který mu včera odpoledne tím švihnutím sama vyrobila. „Jdu pro každýho uvařit dobroučkou snídani,“ řekla něžně.

James nestačil valit oči, když vylezl ze sprchy a došel do kuchyně. Lauren s rozvážným výrazem sešoupla na talíř tři dokonale opečené lívance, zatímco na plynovém vařiči prskala slanina a míchaná vejce.

„Pamatuju si, žeš vařila, když ještě byla mamka!“ vyjekl James. „Pánev byla plná připálených kousků a všechny skříňky byly opadaný. Kde ses tak vylepšila?“

„V kampusu chodím na kurzy vaření.“

„Začínáš být tak dospělá,“ postěžoval si James. „V jednom kuse mě překvapuješ a už po mně nechceš radu ani pomoc jako dřív.“

Lauren se rozesmála.

„Co je?“ divil se James.

„Nic,“ ušklíbla se Lauren. „To jen, že...“ Zarazila se a frkla. „Když si pomyslím, že bych *tebe* požádala o radu. Nejsi zrovna pan Rozumný, že jo?“

James se zatvářil ukřivděně. „Já *jsem* rozumný,“ hájil se.

„Když myslíš, brácho,“ uchechtávala se Lauren.

James neměl šanci ve sporu pokračovat, protože na příjezdové cestě zastavilo bílé auto.

Policejní vůz se zhoupnul, jako by si jeho pérování oddechlo, když se Marvin zvedl z místa za volantem a narazil si kovbojský klobouk na hlavu. Dnes měl na sobě hořčičně žlutý oblek a bílé kožené boty.

Marvin obešel auto, otevřel zavazadlový prostor a naklonil se dovnitř. Na Jamese sáhla ledová ruka hnusné reality, protože Marvin vylovil dvě zářivě oranžové kombinézy a přes každé rameno si přehodil řetěz.

Všichni se sesedli u stolu, aby se nasnídali. Dave, John a Marvin se rozplývali nad Laureniným kuchařským uměním a nacpali do sebe i nášup, ale James dokázal spolknout jen pár soust.

Žaludek mu dělal kotrmelce. Vyběhl nahoru na záchod a několikrát dával, ale nic z něj nevyšlo. Náhle na něho dolehlo všechno, co slyšel o nebezpečích uvnitř vězení. Opláchl si obličej studenou vodou a pomalu, zhluboka dýchal a snažil se zklidnit.

Když se vrátil do kuchyně, John se na něho podíval s obavami. „Copak je?“

„Nervy,“ přiznal James.

„Znáš pravidla,“ připomněl John. „Z té mise můžeš kdykoliv beztravně odstoupit.“

Byla pravda, že by Jamese nepotrestali, ale současně platilo, že pokud by z tak důležité mise vycouval v tomhle stadiu, už nikdy by mu nenabídli místo v jiné. Zbytek svého pobytu u CHERUB by strávil obyčejným špehováním, vloupačkami a různým ověřováním. James nehodlal zahodit všechno to úsilí, které investoval do výcviku a misí jen proto, že se probudil s kapku rozklepanými nervy.

„Nevšímejte si toho,“ broukl James co nejležérněji. „Jakmile se mise jednou rozjede, na nějaký strachy stejně nebudu mít čas.“

Marvin odvedl chlapce do obývacího pokoje a John s Lauren zatím ládovali nádobí do myčky. Marvin nařídil oběma klukům všechno svléknout, a to včetně hodinek a šperků. Pak si museli vyměnit ponožky, trička a boxerky za vězeňské. Spodní prádlo smrdělo dezinfekcí, ale skvrny a díry přesto nepříjemně připomínaly jeho předchozí uživatele.

Pytlovitá oranžová vrchní kombinéza měla zaručit především zvýšenou viditelnost, aby vězeň uprchlý při převozu byl nápadný i na dálku. FBI sem speciálně pro tuto příležitost nechala dopravit dvě kombinézy s nápisem *Věznice Omaha*. James a Dave si navíc museli natáhnout fluoreskující žluté látkové čtverce, jako nosívali malí kluci na fotbalovém tréninku, ale s čísly. Stál na nich obrovský nápis:

POZOR: NEBEZPEČÍ ÚTĚKU! Z normálního oblečení si chlapci směli nechat jenom tenisky.

„Jakmile budete v tomhle, už nemáte šanci jít na záchod,“ varoval Marvin a zachrstil řetězy.

James i Dave se společně vrhli nahoru a vyčurali se. Když se vrátili, Marvin už měl na koberci rozložené dvě sady okovů.

Nejdřív je nasadil Jamesovi. Když mu okovy zacvakly kolem kotníků, James sebou škubl. „Musí to tak škrtit?“

„Podle předpisu se mají zarývat do kůže, aby se ten náramek nemohl otáčet,“ vysvětlil Marvin. „Kdybych je nasadil volně, někomu by to mohlo být divné... Ruce před sebe.“

Marvin sevřel železná pouta na Jamesových zápěstích. Okovy na kotnících a náramky spojoval řetěz, který Jamesovi nedovoloval zvednout ruce výš než k pasu.

„Procházej se po místnosti, než udělám Davea,“ nakázal Marvin. „Na pohyb v tomhle si člověk musí chvíli zvykat.“

Samostatné vazební cely v budově soudu města Phoenix byly velké sotva jeden krok na tři. Jediné vybavení představovala pitná fontánka a špinavá nerezová záchodová mísa. Cestou sem James minul nejmíň tucet těch rozpálených kotců a – podle toho řevu a jekotu, co sem doléhal ze všech stran – jich tady musely být stovky.

James a Dave se měli před soudcem objevit hned ráno jako první, ale kdovíjak došlo ke zdržení a James ztratil pojem o čase. Obvinění nesměli mít hodinky, nikde nebyla okna. James tipoval, že mohlo být mezi dvanáctou a jednou, když mu mezi mřížemi prostrčili sendvič zabalený v průhledné fólii a neznačkovou kolu, ale od té doby uběhlo už několik hodin.

„Vstát, Jamesi!“ štěkl ženský hlas.

Před mřížemi mrňavé cely stála udělaná ženská. Byla rudá v obličeji a z vlasů jí doslova ukapával pot. James se vyhrabal z podlahy. Pořád měl spoutané nohy, ale po příjezdu mu uvolnili ruce.

„Náramky!“ poručila bachařka ostře.

James sebral pouta, která měl pořád připojená k okovům na kotnících, a položil je na malou kovovou poličku v zamřížovaných dveřích.

„No tak!“ houkla netrpělivě. „Zápěstí!“

James pochopil, že má prostrčit ruce mezerou, aby mu mohla pouta nasadit. Přitáhla je ještě o kousek víc než předtím Marvin Teller: tak těsně, že ho šlachy na zápěstí zabořily při každém pohybu prstů.

„Co má znamenat ten kyselý ksicht, mladej?“

Prošli dvěma řadami miniaturních cel a po schodech se dostali do prvního patra soudní budovy. James tam čekal velkolepé divadlo se spoustou diváků v soudní síni obložené dřevem, jako znal z filmů. Skončil v kanceláři bez oken, s prošlapaným kobercem, sotva větší než jeho ložnice v kampusu.

Za zakrámovaným psacím stolem seděla šedovlasá soudkyně naboso, jen v punčochách, a usrkávala kávu z kelímku Starbucks. Střevíce a kabelku měla položené na podlaze, vedle americké vlajky visící na podeprené žerdi. Stranou u menšího stolku seděla stenotypistka, dále tam byl člen ostrahy s pistolí a dva advokáti; s jedním z nich se James a Dave krátce setkali ráno těsně před tím, než je odvedli do cel.

Advokát jim vysvětlil, že když se v Americe obžalovaný dozná k vině, případ je projednáván právním úkonem zvaným *smlouvání o vině*. O způsobu potrestání a délce vězení se soudce a advokáti obou stran dohodnou předem a vlastní soudní slyšení je už pouhá formalita.

James a Dave stáli v zadní třetině místnosti za červenou čarou. Varování na zdi zaručilo devadesát dní vězení každému z vězňů, který by se odvážil ji překročit.

„Dobrá,“ mrkla soudkyně bleskově na hodinky. „Je pozdě, tak ať to máme za sebou. James a David Roseovi versus stát Arizona, případ číslo šest-nula-jedna-devět-devět. Nezletilci souzeni jako plnoletí, v případě jedné loupeže a jedné vraždy. Obhajoba nabídla doznání k loupeži druhého stupně výměnou za trest vězení v délce osmnácti let. Obžaloba na tuto dohodu oficiálně přistoupila?“

„Ano, prosím,“ přikývl zástupce obžaloby.

Soudkyně pohlédla na Jamese a Davea. „Vysvětlil vám advokát, že když se přiznáte k těm obviněním a budete souhlasit s dohodou, ztratíte právo na odvolání?“

James a Dave přikývli současně. „Ano, paní.“

„Výborně,“ pronesla soudkyně vážně. „Do zápisu uveďte, že James a David Roseovi dostali trest ve výši osmnácti let vězení.“

Oba advokáti se předklonili a jeden po druhém potřásli soudkyni rukou. James se podíval na nástěnné hodiny a uvědomil si, že celý den tvrdnul v dusné cele a čekal na slyšení, které netrvalo ani tři minuty.

13. PŘIJÍMAČ

Autobus do Arizona Max měl zabudovanou železnou klec, která blokovala dveře, a zamřížovaná okna. Dva bachaři s automatickými puškami připravenými ke střelbě seděli vpředu, tváří obráceni k tuctu vězňů, kteří jeli ve vozidle s místy pro více než padesát lidí.

James a Dave seděli vzadu. Uprostřed byly dvě ženy a vpředu muži. Úplně první místo zabíral obr s dlouhým zrzavým plnovousem, jehož přivedli do autobusu jako posledního, a navíc ho k sedadlu zamkli kovovou rourou.

James se ohlédl na Davea v řadě za sebou. „Tý vole, co asi provedl?“

Jediný další chlapec v autobuse se naklonil do uličky a odpověděl místo Davea. Byl to hubeňour jménem Abe, jenž nebyl vyšší než James, a pouze chomáč chlupů na bradě napovídal, že mu je skoro sedmnáct.

„To je Chaz Wallerstein,“ pronesl Abe, jako by to bylo výmluvné samo o sobě.

James i Dave se zatvářili nechápavě.

„Přece víte,“ dodal Abe. „Bankovní lupič, co bral rukojmí. Postřelil patnáct lidí, jedenáct z toho jich oddělal. V televizních zprávách toho bylo plno. Kde jste vy dva tvrdli, na Marsu?“

James si uhladil kombinézu, aby bylo vidět slovo Omaha. „Tam na severu nás šoupli na samotku.“

Abe se zakřenil. „Mars, Nebraska, koukám, že to je prašť jako uhod’... A máte vůbec tucha, že až bachaři zmerčí ty vaše bryndáky o nebezpečí útěku, budete mít ale fakt hnusný trable?“

Věznice Arizona Max zahájila provoz v roce dva tisíce dva a jejím úkolem bylo poradit si s rychle se rozrůstající vězeňskou populací. Bylo to mnohaúčelové vězení, schopné ve čtrnácti blocích s půdorysem písmena H pojmout až šest tisíc pět set chovanců. V devíti blocích s nejvyšší ostrahou byli dospělí muži, ve dvou ženy

a dva bloky tvořily super-maximálně zabezpečené (Supermax) cely, včetně cel smrti, kde drželi ty nejnebezpečnější vězně ve státě. V posledním bloku bylo zhruba tři sta chlapců mladších osmnácti let.

Rozlehlé pozemky věznice se táhly přes tisíce akrů a byly obklopené třemi elektrickými ploty a dvěma valy z kotoučů ostnatého drátu, vysokými přes deset metrů. Všechna vozidla nebo osoby mířící do vězení musely projít jediným existujícím vstupem.

Autobus s Jamesem a Davem projel první branou do menšího nádvoří, obehnaného dvacetimetrou zdí. Vnější bránu ovládali dálkově z řídicího centra mimo obvod věznice, zatímco vnitřní bránu řídili z hlavního kontrolního stanoviště uvnitř věznice. Tento podvojný bezpečnostní systém, známý pod termínem *výpadová brána*, znamenal, že vězni by nemohli uprchnout, i kdyby se jim podařilo zneškodnit každého dozorce a ostrahu ve vězení.

Až poté, co se brána za autobusem zamkla, otevřel se druhý vchod vedoucí do věznice. Jakmile vjeli do vlastní věznice, James přitiskl obličej k oknu a prohlížel si betonové bloky, rozbíhající se pouští do všech stran.

Viděl vězně na vycházkových dvorech obehnaných pletivem, které byly u každého bloku. Na střechách budov hlídala ozbrojená ostraha, připravená střílet při každém problému. Dále byly vidět nepatrné postavičky dozorců, kteří seděli uvnitř klimatizovaných věží, rozestých po obvodu věznice a navzájem vzdálených několik set metrů.

Bachaři si přebírali vězně z autobusu u bloků, kam patřili. Nejdříve vystoupili muži, pak ženy, po nich nechali Chaze Wallersteina před Supermax blokem, kde na něho čekala samotka v cele smrti. Nezletilí vězni vystupovali až na poslední zastávce asi o půl kilometru dál, za holou planinou připravenou pro stavbu dalších vězeňských bloků.

Řetěz u kotníků byl zkrácený natolik, aby vězňům znemožnil rychlý pohyb. Kromě jiného to znamenalo, že z autobusu se dalo vystoupit jediným způsobem – z posledního schodu seskočit snožmo. Abeovi, který nevypadal jako extra sportovec, se přitom povedlo ztratit rovnováhu. Jeden z bachařů ho rozzuřeně vytáhl z prachu a mrštil jím na plot z ostnatého drátu.

„Koukej se držet vestoje, jestli nechceš nakopat zadek!“

Dva bachaři prostrkali chlapce mřížovou branou a hnali je dál k bloku. Dvoupodlažní budova byla postavená z prefabrikovaných betonových panelů, měla plochou plechovou střechu a všechna okna záměrně užší než lidská postava. Prošli ocelovými dveřmi do spartánsky holé recepcy, kde se uprostřed táhl dlouhý překližkový pult a při jedné straně sprchy. Za pultem stál černý vězeň, který vypadal tak na patnáct.

Jeden bachař sundal Jamesovi okovy a nařídil mu, ať se svlékne a utíká do sprchy na konci místnosti. Druhý nasypal Jamesovi do vlasů zelený dezinfekční prášek a podal mu ožvýkaný kus mýdla.

Jamesovi pukalo srdce nad Abem, který hopsal ve sprše vedle něho. Na těle neměl jediný sval, paže i nohy jako hůlčičky. James tipoval, že by ho přeprala i Lauren. Pro vězeňské surovce bude znamenat směšnou hračku.

„Nemáme na to celý den!“ zahulákal bachař, vyvlekl Jamese zpod vody a hodil mu ručník. James si ho přitiskl k obličeji a uvědomil si, že látka je vlhká a zatuchlá, jako by se do ní před ním utřela už spousta lidí.

Než James odhodil ručník na podlahu, bachař vylovil z kapsy u košile tenkou baterku a přes prsty si navlékl jednorázové chirurgické rukavice.

„Obličejem ke stěně!“

Bachař zahájil prohlídku zdola, přinutil Jamese zvednout jednu a pak druhou nohu, aby mu prohlédl chodidla a prostory mezi prsty. Pak ohnul Jamese do předklonu a roztáhl mu půlky, posvítil si do obou Jamesových podpaží, do uší a za ně a silně mu promnul skalp, aby se ujistil, že nic neskrývá ani ve vlasech.

„Obličejem ke mně.“

Bachař posvítil Jamesovi do očí, do nosu a dovnitř úst, i pod jazyk a kolem dásní, přičemž si pomáhal prstem chutnajícím po gumě. Přidřepł a baterkou mu posvítil do pupíku, načež mu poručil zvednout penis a varlata a nakonec i přetáhnout předkožku pro případ, že by tam vězeň přenášel něco šeredného. Po skončení prohlídky dozorce zlehka pleskl Jamese do zadku.

„Fajn, tak se oblíkni.“

Černý chlapec za pultem mezitím připravil tři sady vězeňských úborů. Oblečení, ve kterém přijeli, už zmizelo. Druhý dozorce držel ve vzduchu dvě žluté vestičky s nápisem NEBEZPEČÍ ÚTĚKU a James rázem pochopil, že se schyluje k průšvihů.

„Jestlipak máš představu, kolik vězňů kdy uteklo z našeho vězení, Jamesi Rosei?“ zeptal se obtloustlý mrňavý dozorce, který se jmenoval Frey.

James si nechtěl hrát na chytráka, proto zalhal: „Ne, pane.“

„Z Arizona Max neutekl *nikdy nikdo!*“ zasyčel Frey, popošel kupředu a podrážkou bagančete drtil Jamesovi nohu. Jasný?“

„Ano, pane!“ potvrdil James s odhodláním nedat najevo sebemenší bolest.

Frey botu odtáhl a zanechal Jamesovi na nártu velkou rudou podkovu.

James si natáhl zaprané vězeňské boxerky a tričko. Přes ně patřily ještě šedé bavlněné kraťasy a plandavá oranžová košile s krátkým rukávem a s vytištěným nápisem *Nebezpečí útěku*.

„Když jsi vyfasoval nálepku útěkáře, musíš tu oranžovou košili nosit pokaždý, když jdeš z cely,“ vysvětlil chlapec za pultem. „Jakmile by tě chytili bez ní, šoupnou tě na samotku a možná si s tebou zahrajou i kopanou.“

James si navlékl košili a při pohledu na pult zjistil, že jeho tenisky Nike vystřídaly tenké bavlněné cvičky.

„Smíš nosit jen vězeňské věci,“ vysvětloval mladičký vězeň. „Zvenčí si nesmíš donést nic vlastního, akorát doklady a dvě fotografie s rodinou. Všechno ostatní, co chceš, si *musíš* koupit ve vězeňském proviantáku.“

Provianták byl něco jako obchod ve věznici. James se o tom předchozího dne dočetl v příručce.

Z pultu posbíral svůj skrovný majetek: průkaz totožnosti s fotografií a vězeňským číslem, brožurku s vězeňským řádem, prodřený ručník, povlečení, jedny rezervní boxerky a tričko, umělohmotný kelímeček, kartáček na zuby, zubní pastu, kostku mýdla a roličku toaletáku.

14. CELA

Tricetihlavé osazenstvo cely T14 ustalo v práci a zůstalo civět na tři nové přírůstky ve dveřích. Jamesova a Daveova oranžová košile s nápisem *Nebezpečí útěku* vyvolaly mumlání a šepot, včetně houknutí:

„Kdy si to odhasíš přes zed', vole?“

Dave se usmál. „Od úterka za týden. Chceš se přidat?“

V cele vládl úděsný rámus. Vězni si směli kupovat rádia a mrňavé černobílé televize. Každá byla naladěná na jinou stanici, se zvukem puštěným na doraz.

Ještě větší šok však představoval úděsný smrad. Pod stropem na obou koncích cely byly sice větráky, ale do plechové střechy pralo celý den slunce a vyhánělo teplotu až ke čtyřicítce. Jako by člověk bydlel v podpaží někoho, kdo se v životě nemyl.

Uprostřed místnosti stálo šest prázdných lůžek. James a Dave znali jména svých spoluvězňů, jaké zločiny spáchali a kolik let vězení je čeká, ale těch pár vteřin, co se tady rozhlíželi, jim poskytlo mnohem víc nezbytných informací než všechny natištěné materiály dohromady.

Curtis Oxford měl postel blízko dveří, obklopenou postelemi těch nejsurovějších bílých ranařů, všech do jednoho skinheadů. Prostor kolem zamčených skříněk těchto mládenců přetékal osobním majetkem. Jejich vězeňský úbor byl čist'oukný, chlubil se značkovými teniskami a teplákovými bundami, což bylo jasné porušení vězeňského řádu. Směrem ke středu místnosti se vězňové zdáli stále slabší, až nakonec tam byli hlavně drobní hubeňouři, kteří nevlastnili nic než nepřetržitě našponované nervy a vězeňské hadry, ve kterých sem nastoupili.

Prázdné postele ve středu cely znamenaly rasovou hradbu. Rozhlasové stanice i brebentění za touhle hranicí byly především ve španělštině. Všichni vězňové tam byli Latinoameričani a druhá polovina cely byla přesným zrcadlovým odrazem té přední poloviny,

jenomže osazenstvo mělo olivově snědou pleť; ti nejstatnější a nejsurovější Latinoameričani si vykračovali v novém spodním prádle a značkových věcech.

Pokud James a Dave nechtěli někoho vyhodit z postele, jako jediná rozumná možnost jim zbylo zabrat dvě sousední lůžka uprostřed cely, zatímco Abe si vzal jedno přes uličku. James si na hrbolatou umělohmotnou matraci natáhl prostěradlo a přikrývku, pak přidřepł, všechno ostatní nacpal do skřínky a svalil se na postel.

Už po dvou hodinách se hluk z hlasitého hovoru a konkurenčních rádií a televizorů začal Jamesovi doslova zavrtávat do lebky. Bylo sedm večer a zatím jediné jakžtakž povyražení obstaral vězeň, který skrz celu strkal vozík s jídlem. Každý dostal papírový sáček s obloženými chleby, čtvrtlitrem mléka ze státních přebytků a se dvěma čokoládovými sušenkami.

Podle Marka – kluka s monoklem, který měl postel vedle Jamese – byl oběd jediným teplým jídlem za celý den. Aby se ušetřilo za náklady na velkou jídelnu a její vybavení, oběd se servíroval po dvacetiminutových intervalech mezi jedenáctou dopoledne až čtvrtou odpoledne v malé budově vedle cvičáku.

James byl jako většina pubertáků věčně vyhládlý. Teď ho mrzelo, že do sebe ráno nenacpal Laureniny lívance. Větší díl toho hnusného sendviče v budově soudu spláchl do záchodu, a přitom nabídka v Arizona Max byla ještě horší: mokvající sýr, zhnědlý hlávkový salát a chléb nasáklý majonézou.

„Ty to nejíš?“ zeptal se Dave a sebral Jamesovu večeři zabalenou do fólie z přepážky mezi postelemi.

„Z majonézy vrhám šavle.“

Zatímco Dave se ládoval Jamesovým sendvičem, James nešťastně civěl do papírového sáčku a hryzal růžek své poslední sušenky.

„Nedal bys mi jednu sušenku za ten sendvič?“ zaškemral.

„Ne,“ broukl Dave a slízl si mastný potůček, jenž mu kapal po bradě.

„No tak!“ žadonil James. „To je přece slušný kšeft, ne, jedna sušenka za celý sendvič!“

„Jenže já už je zbaštil,“ vysvětlil Dave.

James sebou našťavaně plácl na matraci. Za celý den snědl jen dvě sušenky a pár s odporem spolknutých soust sendviče. Žaludek se mu bolestivě svíral hlady a bylo jasné, že v průběhu noci se to bude zhoršovat.

„Našel jsi nákupní formulář?“ zeptal se Dave. „Je v sáčku s jídlem.“

James našel přeložený list papíru a u něj špaček tužky příliš krátký, než aby se s ním dal někdo bodnout, a začal číst pravidla nákupu, natištěná v záhlaví archu.

Vězni u sebe nesměli mít žádnou hotovost, aby se předešlo šikaně, hazardním hrám a překupnictví drog. Každý vězeň dostal nákupní konto, na které mu zvenčí mohl přispívat přítel nebo příbuzný až do výše padesáti dolarů týdně. Jednou týdně pak ve vězení rozdali nákupní formuláře, kde si každý zaškrtl vybrané zboží až do výše povoleného limitu. Stovky předmětů zahrnovaly minitelevizory za devadesát devět dolarů, telefonní karty, cigarety Marlboro, vlasový gel, jahodové dortíčky a košíčky s burákovým máslem.

Podle formuláře měl James na účtu sto tři dolarů a sedmnáct pencí, což byl součet dvaceti dolarů poskytnutých všem nezletilým vězňům charitou a osmdesáti tří dolarů sedmnácti pencí, údajně převedených z nákupního konta v Nebrasce.

K nohám Jamesovy postele se připlížil Abe; v jedné ruce držel sušenku a v druhé nákupní formulář.

„Nemám hlad,“ usmál se Abe stydlivě, jako by chtěl laskavost.

„Dík,“ kývl James, přelomil sušenku napůl a na dva hlty ji spolkl.

„Když já tomu nerozumím,“ mávl Abe formulářem.

James si vzal formulář a začal vysvětlovat, jak nákup probíhá. Abe měl na svém kontě jen dvacet dolarů od charity.

„Musíš zavolat mamince nebo někomu a přesvědčit je, aby ti každý týden posílali prachy,“ poučil Abea. „Nejdřív by sis měl koupit telefonní kartu za deset babek, abys jí mohl brknout.“

„A tohle?“ vyptával se Abe a přejel ukazovákem po seznamu zboží.

„U všeho, co chceš, uděláš v tomhle čtverečku křížek, a za pár dní si vyzvedneš balíček.“

„Můžeš mi s tím vybíráním pomoci, hele? Tak extra dobře zasej nečtu.“

James popadl Abeův formulář a udělal křížek ve čtverečku vedle telefonní karty. Vzhlédl a uvědomil si, že se k němu přibližují dva chlapci. Nepoužívání hotovosti mělo mezi vězni odbourat vydírání a šikanu, ale ve skutečnosti dokázalo pouze proměnit nákupní formuláře v jiný druh měny.

Na Raymonda a Stanleye Duffovy měl pohled na dva nové vězně s nákupními formuláři stejný účinek jako čerstvá krev ve vodě na žraloka. Zrzaví bratři sice nepatřili přímo k elitě ve zdejší cele, ale byli to dost velcí tvrděáci, aby si uhájili místo těsně pod vrcholem stravovacího řetězce. Bylo jim patnáct a šestnáct, pořizci s vyžranou cejchou, plandající přes opasky kraťasů.

Bratři Duffovi si kroutili doživotí bez možnosti dostat podmínku za únos a vraždu osmileté holčičky. Skoro všichni Jamesovi spolubydlíci někoho zabili, ale když četl o tomhle zločinu, rozhodilo ho to. Oběť s dolíčky ve tvářích, jež hleděla z novinového výstřižku, se narodila jenom o dva dny později než Lauren, a dokonce jí byla maličko podobná.

„My Vyžleti s tím nákupem pomůžeme,“ křenil se mladší z bratrů Raymond a natáhl ruku, aby Jamesovi ten formulář vyškubl.

„Spíš byste ho oškubali jak husu,“ ušklíbl se James a uskočil za postel, aby na formulář nedosáhli.

„Přece nás nechceš *naštvat*,“ pronesl Raymond s falešnou vlídností.

Dave si stoupl a pohlédl zrzákům zpříma do tváře.

„Opovaž se dotknout bráchy jediným prstem, vole.“

Každý na Stanleyově místě by si přiznal, že Dave má svaly všude tam, kde jemu plandají faldy, ovšem myšlenkové pochody zřejmě nepatřily k silným stránkám bratrů Duffových.

Stanley švihl tlustou paží. Uder by sice mohl bolet, ale než by Davea zasáhl, ten by se stačil posadit na postel a ostříhat si nehty na nohou. Takže Dave nejdřív v pohodě ránu odrazil a pak Stanleyovi

zabořil loket do břicha a ještě mu podtrhl nohy, když se vyžranec bolestí zlomil v pase.

James si vzpomněl, co mu Scott radil; že má na všechno jít tvrdě. Vyskočil a zaútočil na Raymonda. Jeho udělaný soupeř klopýtal pozpátku uličkou pod krupobitím dobře mířených ran a nakonec se s krvavým nosem a rozseknutým rtem rozplácl na Abeově posteli jako placatá žába.

James na něho skočil a přidržel mu paže u boků. Před očima viděl jen buclatou tvářičku děvčátka, které Raymond zavraždil. Nepřičetný vzteky vmáchl jednou rukou Raymonda za krk do matrace a rozpřáhl se, aby mu jediným úderem roztránil čelist.

„Tak dost!“ zařval Dave.

James si uvědomil, že to přehnal, a dovolil Daveovi, aby ho odtáhl. Museli překročit Stanleye, který se zpola omámený válel na podlaze.

„Promiň,“ zalapal James po dechu.

Jeden z Latinoameričanů varovně houkl: „U zábradlí.“

James se požíval nahoru a ve výšce spatřil dozorce, který zrovna vkročil na kovovou lávku, běžící po celé délce cely nad postelemi po Abeově straně.

„Připravit k *přepočítání*!“ zahulákal dozorce.

James a Dave netušili, co to znamená, ale všichni ostatní se okamžitě zvedli. Vypnuli televizorky a rádia a postavili se k nohám své postele, aby je bylo možné přepočítat. Jakmile to Jamesi a Daveovi došlo, udělali totéž.

Stanleyovi Duffovi se povedlo vytáhnout se do stoje, ale Raymond zůstal rozplácly na Abeově posteli, tiskl si dlaně na obličej a vzlykal bolestí. Dozorce se naklonil přes zábradlí a zkoumavě si prohlížel Raymondův obličej.

„Ani *hnout*!“ zařval bachař. „Kdo se hne nebo otevře hubu, vyfásne dva dny v díře!“

Dozorce bleskově doběhl na konec lávky a chňapl po telefonu. I kdyby hrozba mrňavé černočerné samoty byla málo, aby vězně udržela v lajně, na konci kovové lávky byla police se slepými granáty a s puškami na kapsle se slzným plynem a na plastové střely.

Chlapci stáli v pozoru čtvrt hodiny a čekali na dva prověřené vězně z vězeňské nemocnice. Když konečně převalili Raymonda na vozík a odvezli ho, bachař jim dovolil pozor zrušit.

Chlapci začali přecházet a znovu si zapnuli televize a rádia. James se podíval na krvavé šmouhy, které měl na rukou, a pak na Davea; čekal nějakou výčitku.

„No,“ povytáhl Dave jedno obočí. „Mám dojem, že o našem příjezdu teď už ví úplně každý.“

15. TAKTIKA

Návštěva umývárny znamenala výpravu do území Latinoameričanů. James a Dave procházeli uličkou mezi postelemi, překračovali rozehrané kostky a slušně žádali spolubydlící, aby uhnuli stranou.

Vychrtlý čtrnáctiletý Latinoameričan udržoval umývárnu bez jediné poskvrnky. Všichni mu říkali HAK, což byla zkratka slov *hadr a kýbl*. Odměnou za roli uklízeče se HAKovi dostalo ochrany od těch nejdrsnějších soukmenovců, kteří spali poblíž vchodu do koupelny a neměli zájem komplikovat si život nechutným smradem.

Když se James vyčural u mušle a opláchl si ruce, obličej a paže, uvědomil si, že by si měl i vyprat krev z trička. Přetáhl si ho přes hlavu, zatímco HAK vyváděl kvůli pár cákancům moči na podlaze kolem mušle. James si nevzal mýdlo, takže mohl tričko pouze namočit a vymnout tolik krve, kolik jen šlo, pak látku bleskově vyždímat a rozběhnout se ke dveřím.

„Svoje hajzly máme rádi čistý!“ zavrčel jeden z Latinoameričanů.

César byl mohutný, navlečený do černé teplákovky značky Fila, se zlatým řetězem kolem krku. Chlupatou rukou se opíral o stěnu a blokoval východ z koupelny.

„Našich hajzlů si budeš vážit, jasný?“ zavrčel César. „Potom si budeme vážit vás.“

Dave přikývl. „S tím fakt nemáme problém.“

„A ty,“ pokračoval César, spustil ruku na Jamesovo nahé rameno a přátelsky ho stiskl, „tys teda parádně vyjebal s tím děckovrahem. Bod pro tebe. Dej to tričko HAKovi, on ti ho vypere pořádně. Máme tu mýdlový prášek. Pak ho pověsí vedle větráků a do rána ho budeš mít suchý.“

James podal kapající tričko HAKovi a uznale kývl na Césara, který vzápětí odlepil dlaň ze stěny, aby je nechal vyjít z koupelny.

César se ohlédl po jednom ze svých pobočníků. „Máme ještě ten citrónový jemný?“

Pobočník sáhl pod postel a vylovil pro Jamese a Davea dvě buclaté žluté role toalet'áku.

„Díky, Césare,“ poděkoval Dave.

„Ten fasovanej je *krutáctví*,“ zazubil se César. „Potřebujete ještě něco?“

Dave zavrtěl hlavou. „Jsme v pohodě.“

„Jste fakticky borci,“ prohlásil César. „Dokud necháte moje kluky na pokoji, jsme kámoši.“

„Neviděls náhodou, že by kolem šlo něco k jídlu, co?“ skočil mu James do řeči. „Vrátím, jen co mi vyříděj nákup.“

Dave sjel Jamese přísným pohledem, jako by říkal: *Netlač na pilu zase moc*, ale César hlasitě zařval smíchy a popadl rozměklou tyčinku Snickers a malou plechovku Pringles s kysanou smetanou.

„Nádhera!“ zubil se James.

James urval víčko od Pringles už cestou za Davem, který je vedl k jejich postelím.

„Zdá se jako bezva kluk,“ prohodil James a skulil se na postel s pusou plnou křupek.

„Aby ses nedivil,“ usmál se Dave. „César chce prostě jen vytočit skinheady.“

„Jak to myslíš?“

„Přisedni si.“

James překročil přepážku a posadil se k Daveovi, aby spolu mohli mluvit beze svědků.

„Mezi Latinoameričany na tomhle konci cely a bělochy na tom opačném zuří válka o záchod.“

„To bije do očí,“ přikývl James. „Není to tady zrovna jako z reklamy na rasovou harmonii, co?“

Dave se zasmál. „Vrchními ranaři na bílé straně jsou Elwood a Kirch a my pro ně představujeme hrozbu. Uvidí HAKa, jak ti pere tričko, uvidí náš toalet'ák jemný jak na dětskou prdelku a jak se cpeš křupkami od jejich nepřitele. Pokud Elwood s Kirchem začnou mít podezření, že nás chrání César, začnou se bát, že bychom jim mohli

podkopat celou tu mocenskou základnu, co si v téhle cele vybudovali.“

„A proč bychom nemohli prostě za Elwoodem a Kirchem jít, potřást jim rukou a říct ahoj?“

„Když tam půjdeme teď, vypadalo by to, že máme v kalhotách,“ zavrtěl Dave rázně hlavou. „Curtise nepřemluvíme ke společnému útěku dřív, dokud si u něho nezískáme respekt. A to dokážeme jedine v tom případě, že nás začnou brát i Elwood a Kirch.“

„Tak co uděláme?“ povzdechl si James.

„No,“ protáhl Dave chytráčky, „člověk nemusí být zrovna taktický génius, aby mu to bylo jasné. Že jo?“

James se zatvářil našťavaně. „Dobře, já ale taktický génius nejsem, tak to vyklop.“

„Brášku Stanleye Duffa jsi dostal do vězeňský nemocnice. Můžeš se spolehnout, že tupec jako Stanley se nám zkusí pomstít. Divil bych se, kdyby Elwood a Kirch vytáhli svoje esa dřív, než si otipnou, jak si s tím dokážeme poradit.“

„Jasný,“ zaradoval se James. „Takže teď musíme sejmut Stanleye Duffa.“

„Ne. To by Elwoodovi a Kirchovi začalo vrtat hlavou, jestli nejsme agresivní až moc. Počkáme, až po nás Stanley vyjede sám. Dobře ví, že na něho máme, takže zkusí využít moment překvapení, nejspíš s nožem.“

„Myslíš, že se dokážou dostat k noži?“

Dave přikývl. „Podle mě to nemůže být extra těžký. Sám vidíš, kolik propašovaných věcí se povaluje tady všude kolem.“

„A kdy myslíš, že to na nás zkusí?“ dumal James.

„Skoro určitě ještě dnes večer, až si bude myslet, že spíme. Musíme na střídačku zůstat vzhůru. Pokud Stanleye sejmem ještě dnes v noci, zítra na dvoře si to můžeme vyjasnit s Elwoodem a Kirchem. Dáme jim na vědomí, že nedržíme s Latinoameričany a že prostě chceme jen férový prostor k dýchání. A jakmile bude tohle za námi, začneš se s Curtisem pořádně kámošit.“

„To ale jedine v tom případě, že nám Stanley nevrazí kudlu do břicha ještě předtím, než k tomu dostaneme šanci,“ zasýčkoval James

s kyselým úsměvem, načež zvedl sáček křupek do vzduchu a do pusy si nasypal zbytek drobečků.

„Čistě pro jistotu,“ radil Dave, „chvíli drhni koncem kartáčku o betonovou podlahu, abys ho naostřil. A při spaní ho drž v ruce.“

16. CHRNIČI

Po dalším přepočítání o půl jedenácté v noci zhasla světla. Dozorci museli mít jistotu, že vězni nekopou tunel nebo se navzájem nevraždí, takže řada zářivek běžící středem cely zůstala svítit. Bylo tam dost světla, aby se při něm dalo číst, a většina televizorů a rádií vyřvávala dál, spolu s vychloubačnými hádkami a vulgárním hulákáním při házení kostkami.

Hluk se ztišil po půlnoci, ale James měl pořád dojem, že jsou v nefalšovaném pekle. Seděl na posteli zády opřený o stěnu a studoval perličky potu, stékající mu po prsou. Zdálo se mu, že neexistuje vteřinka, aby mu po kůži neputoval aspoň jeden okřídlený černý puntík, ale navíc se stovky dalších zástupců hmyzí říše rozhodly strávit noc tím, že budou hlavami nepřetržitě narážet do zářivek pod stropem.

James se zkusil chránit přikrývkou, ale provlhla a beznadějně se mu omotávala kolem nohou, takže ji nakonec vztekle odkopl. Prozkoumal bílé skvrny na lesklém plastovém potahu matrace. Původně zaboha nemohl rozluštit záhadu, jaký mají původ, ale teď zhnusil sám sebe odhalením, že jde o zaschlou sůl z potu předchozích spáčů.

James nakoukl přes přepážku. Dave si položil na oči ručník, aby ho nerušilo světlo, a v deset pětáctýřicet už spal.

James si pamatoval, že maminka lidem Daveova typu říkala chrniči. Lauren byla další chrnič: stačilo ji v autě soupnout na zadní sedadlo nebo na pohovku klidně v neznámém domě a v tu ránu o sobě nevěděla. To James nikdy nedokázal, leda snad když byl kompletně vyčerpaný nebo nemocný. K spánku potřeboval slušnou postel s polštáři a přikrývkou vytaženou až ke krku, přesně jak to měl rád.

„Dave,“ řekl James a dloubnutím ho probudil.

Dave se rozespale posadil, nitka slin se mu od rtů táhla až k polštáři.

„Minutku hlídej, potřebuju si odskočit.“

Nabroušenou rukojeť zubního kartáčku si James zastrčil za pas krat'asů, vzal prázdný hrnek a mířil k umývárně, zatímco Dave si mnul oči. Uličkou se dalo projít bez problémů, i když pár chlapců bylo pořád ještě vzhůru a obrazovky minitelevizorů blikaly v šeru; ovšem všichni teď měli buď sluchátka, nebo zvuk stáhli na pouhý šepot.

Jamesovi chvíli trvalo, než se v oslnivě ozářené umývárně rozkoukal. Jeden z mladších Latinoameričanů stál u prostředního umývadla, mačkal páčku baterie a šplíchal si vodu na hrud'. Zatímco James stál u mušle, měl dojem, že zaslechl chlapce vzlyknout. Když popošel, aby si umyl ruce, chlapec zavzlykal podruhé.

„Je ti něco?“ zeptal se James.

Chlapec se k němu obrátil a James ucouvl zděšením, protože na jeho prsou spatřil spáleninu obklopenou černým kruhem přesně ve tvaru plastového hrnečku, který držel v ruce. Kůže byla podlitá puchýři a hnusně mokvala.

„Mýho malýho brášku bolely zuby,“ vysvětloval chlapec slzavě. „Babička zaplatila zubaři a už jí nezbylo na můj nákup, takže jsem Césarovi nemohl zaplatit.“

James si s hrůzou uvědomil, že tahle příšernost se stala dnes, jen pár metrů od něho; v tom hluku mohl člověk rvát sebevětší bolesti, a nikdo si ho nevšiml.

„Jak?“ vydechl James.

„Césarova specialita: vyřízne dno hrnku a nasype tam zápalky. Pak ti to přitiskne ke kůži a zapalí.“

„Ježíši.“

James si uvědomil, že je hluboko v latinoamerickém území. Kdyby se tu objevil jeden z Césarových nohsledů, určitě by chtěl vědět, proč James strká nos do věcí, do kterých mu nic není. James stiskl páčku vodovodního kohoutku, šplíchl si trochu vody na hrudník, aby se ochladil, a pak zhltal pár doušek, načež si naplnil hrnek, aby si ho odnesl k posteli.

„Fakt mě to mrzí,“ zahuhlal James rozpačitě a couval ke dveřím. Chlapec vymáčkl úsměv. „Určitě ne tolik jako mě.“

Při představě, jak krutě ta spálenina musí bolet, Jamese zamrazilo. Vracel se k posteli. Něco do něho narazilo. Tlusté paže se mu ovinuly kolem břicha a vzápětí ho strhly na betonovou podlahu mezi prázdnými lůžky. Ležel na něm Stanley Duff.

„Za bráchu!“ oznámil Stanley teatrálně, sáhl k pasu kraťasů a vytáhl dvacet centimetrů dlouhou čepel, vyrobenou z proužku nabroušeného kovu.

„Pomoc!“ zaječel James zoufale; uvědomil si, že Dave asi nevydržel hlídat a opět usnul.

Čepel by se mu zabořila do krku, kdyby v sobě nenašel sílu a v poslední vteřině neuhnul. Chytil Stanleye za zápěstí a zkusil mu zbraň vykrotit.

„Dave! Propána, pomoz mi...“

James zahlédl Abeovy vychrtlé nohy pádící přes uličku k Daveově posteli. Stanley byl mnohem těžší než James a postupně v zápase o své zápěstí získával navrch, aby se pokusil o druhé bodnutí. Když Stanley čepel osvobodil, řízla Jamese do dlaně.

Stanley se zešířila zazubil. James honem sáhl po nabroušené rukojeti kartáčku, ale jak Stanley zvedl čepel do vzduchu, James zahlédl prostor, o kterém sní každý, koho kdy srazili v hodinách bojového umění na žíněnkou. Vyrázil ruku vpřed a zasekl Stanleyovi dlaň těsně pod bradu. Soupeři prudce poskočila hlava dozadu a pak se ozvalo ostré prasknutí, jak na sebe narazily krční obratle.

Dave vyskočil z postele a rovnou přešel do útoku. Narazil do Stanleye a srazil ho z Jamese přesně v tom okamžiku, kdy začala blikat světla nad postelemi. Vzápětí se ozval sled hlučných prasknutí, jako zátky toho největšího šampusu, jaký kdy existoval. Rozeznělo se to po celé místnosti a současně s tím se Dave překotil v kotrmelci na sousední postel a zavřískl bolestí.

Jeden ze dvou dozorců, co vyběhli na lávku, vyštěkl rozkaz: „Okamžitě přestaňte!“

James zahlédl dozorce s obrovskou puškou na gumové projektily zrovna ve chvíli, kdy zbraň poskočila po druhé salvě. Střely zasáhly Stanleye do zadku, takže se bolestí zvrátil dozadu a hlavou narazil do stěny. Další rána se odrazila od rámu postele a zaryla se Jamesovi do stehna.

„Rozestupte se, *hned*.“

James, vyděšený z toho, že příštím terčem by se mohl stát on, se honem vzchopil a odklopýtal do uličky i navzdory zmrtvělému stehennímu svalů.

„Přepočítávání!“ zařval ženský hlas. „Přepočítávání!“

Celu ten řev probudil a všichni se začali přesouvat k nohám postelí, až na Davea a Stanleye, kteří oba slízli zásah gumovou střelou a nebyli schopni udělat jediný krok. James vzhlížel k lůžce, nebyl si jistý, zda se má hnout i on.

Dozorci s puškou kývl a hlavní sledoval Jamese na těch čtyřech krocích zpátky k jeho posteli. Jamesovi bylo jasné, že pokud se třeba jen o milimetr odchýlí z trasy, slízne třetí, mučivě bolestivou dávku gumových střel.

James očekával zdravotnický tým jako dřív, ale dozorcí stiskli poplachové tlačítko, takže sem vtrhl Pohotovostní záchranný vězeňský tým. Šestičlenný tým odsunul dveře do cely a klusem se vrátil dovnitř. Šířili kolem sebe děs a respekt, od hlavy k patě oblečení v černém ochranném oděvu, s rukavicemi, přilbami a s velitelem, který vyřvával z plných plic:

„Postel, stěna!“

James napodobil spoluvězně; každý z nich vyskočil na postel a posadil se zády ke stěně, s rukama na hlavě. Kirch, který seděl nejbliž ke dveřím, nestihl uhnout; na podlahu uličky ho srazil policejní štít a běžící baganče mu duplo na kotník.

První muž z Pohotovostního týmu před Davem a Stanleyem odhodil štít a od opasku vyrval ochromující pepřový sprej. Když velitel začal stříkat mazlavou tekutinu, Dave zavyl a stočil se do klubička.

James vdechl závan koncentrovaného pepře, jenž k němu připlul vzduchem, a hned nato mu do očí vhrkly slzy. A pro Davea to muselo být ještě milionkrát horší.

Každý člen Pohotovostního týmu měl stanovenou konkrétní roli. Zatímco velitel se vrhl na Stanleye s pepřovým sprejem, čtyři z jeho pěti lidí vyvlekli Davea do uličky tím způsobem, že ho každý popadl za jednu končetinu. Když pak Dave ležel s rozpráženými rukama i nohama na podlaze, poslední člen týmu mu na záda hodil plastové

kšíry. Zatímco Dave zpanikařené lapal po dechu, z dlouhých vlasů mu kanuly provazy pepřového spreje.

Oba muži, kteří Davea drželi za paže, je teď ohnuli do kšírů a pevně je přitáhli silnými nylonovými pásy. Hned jak je zabezpečili, Daveovi ohnuli nohy, až se patami téměř dotýkal zadku, a v téhle trýznivé poloze ho spoutali.

Nato Pohotovostní tým přesunul pozornost ke Stanleyovi; za kotníky ho vyvlekli do uličky. Vzápětí vůdce vykřikl.

„Přestaňte... Koukněte na hlavu.“

Stanley byl v bezvědomí a stačil jediný pohled na jeho hlavu zvrácenou nepřírozeně dozadu, aby bylo jasné, že něco je šeredně v nepořádku. James si až teď uvědomil, že nejmenším členem Pohotovostního týmu je žena; sundala si rukavice a ochrannou helmu a přidřepa ke Stanleyovi. Škubla sebou, protože na ni udeřil poryv pepřového spreje, a pak vzhlédla k vedoucímu.

„Mohlo by jít o zlomený vaz. Každopádně musí do nemocnice.“

Vedoucí vzhlédl ke dvěma bachařům na lávce. „Sežeňte zdravotnický tým.“ Ukázal na Davea. „A *tohohle* dopravte hned do díry.“

Dva členové Pohotovostního týmu strčili ruce Daveovi do podpaží a zvedli ho. Z očí i z nosu mu teklo a na žebrech v místě, kde ho trefila gumová střela, mu natékalo obrovské rudé jelito.

Rozklepaný James sledoval, jak Davea vlečou z cely ven, jak se mu přitom holá kolena odírají o betonovou podlahu. James věděl, že takhle krutě by mohli stejně dobře odtáhnout i jeho. Nebo ještě hůř: co kdyby Stanley do něho ten nůž zabodl?

17. DVŮR

Dave trčel v díře a James se cítil velmi zranitelný. Kolem čtvrté ráno, asi hodinu po převozu Stanleye Duffa do vězeňské nemocnice, konečně nad strachem zvítězila potřeba spát.

V devět se rozlétly dveře cely i vrata na cvičiště; když ale James s kostkou mýdla a roličkou toaletáku pajdal do umývárny, většina chlapců ještě spala. Čistě pro jistotu si za opasek kraťasů zastrčil nabroušenou rukojeť zubního kartáčku.

Zatímco James kadil, HAK tam okouněl se svým mopem. Ocelové záchodové mísy byly připevněné ke stěně, bez dveří či aspoň přepážek, takže nabízely nulové soukromí. Sprcha byla ještě horší. Voda tekla jen v případě, že člověk držel páčku zmáčknutou dolů, a vlažný pramínek nedokázal vypláchnout mýdlo z vlasů.

James se bleskově osušil, protože se už nemohl dočkat, kdy ze zasmrádlé cely vypadne ven na čerstvý vzduch. Chodba vedla kolem tří dalších cel ke krátké rampě. James se musel postavit do fronty a nechat se prošacovat od bachaře, načež prošel detektorem kovů.

Sotva se Jamesova cvička dotkla písku, další vězeň mu podal papírový sáček se snídaní. Jamese však zavolali zpátky ještě dřív, než se stačil podívat, co je uvnitř.

„Rosei!“

Dozorce Bob Frey byl ten břicháč se zažloutlými zuby, který včera odpoledne v přijímači drtil bagančetem Jamesův nárt. Frey zavedl Jamese na verandu a přirazil ho zády k betonové stěně.

„Tak v *mém* bloku ještě nejsi ani patnáct hodin, co?“

„Přibližně jo, pane.“

„Teď mám v nemocnici ty dva bráchy. Jeden má jenom rozbitý nos a otřes mozku, ale druhý má poškozenou krční páteř a za léčbu vyplázne věznice desítky tisíc dolarů.“

James rozpačitě přešlápl; žádná vhodná odpověď ho nenapadla.

„A potom mám ještě tvého bráchu v díře,“ ušklíbl se Frey výsměšně. „Byls už někdy v díře, hochu?“

„Nebyl, pane.“

„Žádný světlo, žádný větrání, ani nitka na těle, žádný záchod. Jednou denně to tam vystříkáme hadicí jako psí kotec. Ještě jediný průšvih a skončíš tam taky; rozumíme si?“

„Ano, pane,“ kývl James. „Jak dlouho tam Dave zůstane?“

„Dost dlouho!“ uchechtl se Frey. „A teď mi zmiz z očí.“

Cestou na sluncem vybělený dvůr James otevřel sáček se snídaní. Mléko bylo zteplalé, tři kousky ovoce nebyly nejčerstvější a mufin stačil oschnout, nicméně všechno to bylo požitelné a James padal hlady. Jako poslední slušné jídlo měl to smažené kuře k předminulé večeři.

Dvůr byl oválný, velký jako tři fotbalová hřiště. Vytvořili ho v mělké kotlině kolem zadní poloviny bloku. Vybavení bylo chudé: přístřešky nabízející úkryt před sluncem, pár basketbalových košů a otlučených hrazd a malá panelová budova, kde se servíroval oběd. Podél plotu se z vnější strany táhl za červenou čarou pět metrů široký pruh betonu, známý jako střelnice. Na střelnici měli vězni zákaz vstupu a pro zdůraznění na plotě každých pár metrů visela cedulka s černou postavičkou stojící v hledáčku pušky a s nápisem *Používání ostrých střel povoleno*.

„Hej,“ houkl zezadu Abe a přiklusal k Jamesovi s banánem v ruce.

James se usmál. „Včera večer jsi mi fakt děsně píchnul. Dave mi měl hlídat záda... Jen doufám, že Stanley nemá žádný kámoše, co by se teď začali rojit.“

„Hele, když jsem šel na malou, ve sprše byli ty dva velký bílý kluci. Ptali se, jestli jsem tě viděl.“

„Který kluky myslíš?“ zeptal se James úzkostně.

„Elwooda a toho s tím německým jménem.“

„Kirche. Co chtěli?“

„Prostě se ptali, kde jsi.“

„Vypadali našťavaně?“

Abe pokrčil rameny. „Řekli akorát jedinou větu: *Viděls toho mrňavýho psychopata?* Tak jsem odpověděl, že jsi už odešel na dvůr.“

„Řekli, že jsem psychopat?“ zamyslel se James, jenž si nebyl jistý, jestli to je špatné znamení či projev úcty.

„Myslím, žeš tomu klukovi zlomil vaz.“

„Vždyť mi zrovna chtěl podříznout krk! Bylo to já, nebo on!“

James odhodil ohryzek jablka a napil se mléka z láhve. Byl pořádně vyděšený. Kdyby tady měl Davea, Elwooda s Kirchem by si dokázali udržet od těla, jenže Dave seděl v díře, a pokud se situace vyhrotí, James bude v menšině.

„Počkám na ně tady na dvoře,“ rozhodl se James. „Aspoň bych tu měl kam utéct.“

Detektorem kovů prošel jako první Kirch. Byl to sedmnáctiletý skinhead, dvoumetrový, s mohutnými prsními svaly pod propoceným trikem bez rukávů. Elwood byl vyšší a hubenější, s vyholenou hlavou. Na šíji měl vytetovaný hákový kříž s nápisem MÁMA. Za ním se objevil Curtis. Byl průměrně stavěný, stejně vysoký jako James, ale mezi těmi hromotluckými bodyguardy vypadal podvyživeně.

K té trojici se připojila parta skinheadů ze sousední cely, kteří působili stejně zlověstně. Předtím stáli u hrazdy a střídavě cvičili přitahy. Gang ranařů byl početnější a nebezpečnější, než James původně očekával. Uvědomil si, že pokud se jim zachce, snadno si ho podají.

O pár minut později, zatímco na hrazdě cvičil Kirch, všiml si Elwood procházejícího skrčka. Sevřel jeho hlavu v podpaží a drtil ji, dokud krvavě nezrudla. Po chvilce skrčka pustil a surovým pravým hákem ho srazil na zem. Když konečně zamířil pryč, skrček polykal slzy a držel si obličej v dlaních.

„Radši se zdejchnu,“ kníkl Abe, jehož ten výjev doslova šokoval.

Jamesovi bylo jasné, že Abe by mu ve rvačce proti Elwoodům a Kirchům tohoto světa nebyl vůbec nic platný, ale bylo fajn, že mohl mluvit s někým přátelským.

„Co máš za problém?“ zeptal se.

„Už se mě ptali, jestli o tobě nevím. Kdyby mě s tebou zahlídli, určitě by se jim to nezamlouvalo.“

„Hm, koukám, že někdy během dneška se s nima budu muset vypořádat tak jako tak,“ připustil James zadumaně. „Tak běž a připiš si u nich plusový body tím, že jim ukážeš, kde zrovna jsem.“

Po incidentu, který potkal posledního kolemjdoucího chlapce, se Abe do akce dvakrát nehrnul. „A proč si za nimi nezajdeš ty sám?“

James namířil ukazovák na ozbrojenou ostrahu, stojící na střeše bloku sotva deset metrů od nich. „Tady se cítím bezpečněji.“

Abe zdráhavě zamířil přes udusanou hlínu k Elwoodovi a ostatním. Jak se k nim blížil, zpomaloval pořád víc. V jednu chvíli změnil směr dokonce tolik, až James uvěřil, že na poslední chvíli ze zbabělosti obejde skinheady obloukem.

Abe za svou námahu vyvázl jen s děkovným pokývnutím. Elwood pak okamžitě zamířil k Jamesovi, následovaný družinou tvořenou Kirchem a třemi mladšími skinheady, za kterými se loudal Curtis.

James vzhlédl, aby se zklidnil pohledem na bachaře, ale zjistil, že ten mezitím ze střechy zmizel.

„Jsi nějak pobledlel, Rosei,“ zašklebil se Elwood, když došli blíž.

„No, jen si říkám, že šest proti jednomu nemůže nikdy dopadnout dobře,“ odsekl James a snažil se, aby mu z hlasu nebyl slyšet strach.

„To je fakt,“ chechtal se Elwood a ohlédl se na svou četu.

„Co chceš?“

„Zamlouvalo se mi, jak jsi zatočil se Stanleyem Duffem.“

„Ti dva si začali!“ hájil se James. „Já o rvačku nestál.“

„Hele, kvůli tomu páru mrožů slzy ronit nebudu,“ ujistil ho Elwood. „Ale musíš taky pochopit, že těžko můžu zůstat v klidu, když mi na celu přijdou takoví jako ty s bráchou a začnou válcovat lidi.“

James přikývl.

„Takže z tebe buď nadělám sekanou, nebo spolu uzavřeme smlouvu; teda, pokud sis už neplácl s jedním z těch přičmoudlých.“

„Můj brácha tvrdil, že César se nás snaží rozeštvat,“ prohlásil James s jiskřičkou sebevědomí, protože vycítil, že by z toho střetu

mohl vyváznout bez jediného šrámu. „Ale Césara berou vážně akorát ti jeho přičmoudlíci.“

Elwood přikývl. „Tvýmu bráchovi to nejspíš pálí.“

„Jo, pokud neusne,“ dodal James trpce.

„Tak proč sis od Césara vzal dárky?“

„Protože jsem měl hlad.“

Elwood zařval předstíraným smíchem a tím odstartoval řehot i u všech svých parťáků. „No jo, dlabanec zadarmo je prostě dlabanec zadarmo, ať ho dává, kdo chce... A co ten tvůj brácha? Víš něco?“

James zavrtěl hlavou. „Ten bachař Frey si mě zatáhl stranou, ale neprozradil, kdy ho z díry pustěj ven.“

Elwood se opět rozchechtal. „Já už tam dřepěl sakra *mockrát*, ale maximum je osmačtyřicet hodin, když jsi pod osmnáct. Potom tě buď šoupnou na samotku, nebo vrátí do společný ložnice.“

„Fajn,“ vydechl James s úlevou, protože bylo jasné, že Dave bude co nevidět zpátky.

„Tak teda k věci,“ prohlásil Elwood. „Naši celu vedeme tady já s Kirchem. To znamená, že *všichni* nám cvakají daně, a pro tebe to platí jakbysmet.“

James přikývl; rozhodně nebyl v situaci, kdy by mohl cokoliv namítnout.

„Od tebe a tvýho bráchy chci deset babek po každým, tejdně. Na oplátku vám dám Abea.“

„Co je s Abem?“ nechápal James.

„Abe je váš soukromej majetek. Seberte mu jeho nákupy, vytlučte mu mozek z hlavy, dělejte si s ním, co chcete. Máte ale zákaz dotknout se všech ostatních, ti patří Kirchovi a mně. Navíc vám obstarám slušný vězeňský hadry a deky, a až se bráchové Duffovi zase ukážou, veřejně rozhlásím, že při vás stojím já.“

„To zní fér,“ kývl James, když si potřásl rukou.

„Hele, když jsi procházel přijímačem, sebrali ti něco, co tě jó hodně mrzí?“ zajímal se Elwood.

„Akorát tenisky.“

„Za deset babek z nákupního konta ti je nechám vrátit, jestli teda chceš.“

„Jasně,“ přisvědčil James a koukl na svoje bavlněné cvičky.
„Tohle je hadr.“

„A než se tvůj brácha vrátí, drž se radši u nás,“ doporučil Elwood a podrbal se na hákovém kříži na šíji. „Každej tu není tak ťuťuťu jako já.“

18. ZVÍŘATA

Jako malý kluk James miloval zvířata: plyšové hračky, s kterými spal, zpívající postavičky v kreslených filmech a tlustou kočku, která se objevovala na babiččině zahradě s vědomím, že už za tuhle námahu ji tam čeká miska mléka.

V sedmi letech James připravil svůj první školní projekt o lvech. Jeho maminka nahrála pořad z kanálu Discovery, který běžel až v noci. James se díval, jak lvice olizují lvíčata a hoví si na sluníčku pod stromem. Pak se šelmy vydaly na lov.

Lvice pronásledovaly stádo antilop. Strhly jednoho opozdilce a začaly ho trhat na kusy. Urvaly mu nohy, rozpáraly břicho a zabořily čumáky do svíjejícího se těla oběti; vykusovaly kusy masa a dlouhými jazyky si slízávaly krev z obličeje. Až do té chvíle James neměl potuchy, že příroda je tak surová.

Doběhl ke dveřím obývacího pokoje, protože chtěl najít maminku, a rozběhl se, ale kdoví proč si to rozmyslel. Vrátil se na pohovku, bojácně video přetočil a sledoval ho od začátku. A díval se na něj znovu a pořád dokola, zhrožený, ale současně bezvýhradně fascinovaný tím, co lvi dokážou.

Ta brutální krutost mladých skinheadů na dvoře věznice Arizona Max připomněla Jamesovi právě ten film, poprvé po letech. Vyvolávali v něm směsici stejných pocitů: sílu a záštiplnost, slévající se do zvrhlé nádhery.

James se při posilování předvedl, zvedal tyč tak dlouho, dokud na něm nevyrazil pot, a pak se rozvaloval na hlině vedle Elwooda a poslouchal jeho chvástání o udatných činech gangu skinheadů. Elwood mu ukazoval vyjukané kluky, kteří mu týden co týden podávali svůj nákupní formulář, aby se vyhnuli příliš velké nakládačce. Vyžíval se v historkách o lidech, které mučil, bodal, poléval vařící vodou a šikanou dohnal až k pokusu o sebevraždu.

Ale historky o násilí nebyly jen jednosměrné. Elwood hrdě předváděl jizvy na noze, hrudníku a zádech, které mu zůstaly po

třech různých útocích nožem. Tvrdil, že se nikdy nedá odhadnout, komu jebne a půjde po člověku s nožem. Stejně pravděpodobné to bylo u zakrslého knihomola jako u načuřeného magora s rukama jako pádla.

James byl hrůzou bez sebe, ale pozorně poslouchal a smál se na těch správných místech. Bylo to především úlevou. Posledních osmačtyřicet hodin patřilo k největším stresům jeho života, ale skinheadi mu nabídli jistou formu ochrany a ten křečovitě sevřený uzal v útrobách maličko povolil. Konečně měl pocit, že začíná plnit úkol mise. Následující krok mu velel skámošit se s Curtisem.

Lauren v tom domě neměla moc co na práci; mise pro ni nezačne dřív, dokud James s Davem nezdrhnou z vězení. Vděčně uvítala příležitost pořádně se dospat a odpočinout si po kurzu základního výcviku, i když kdyby tady s ní byla třeba Bethany, užívala by si to ještě mnohem víc.

John ji vzal do nákupního centra, a dokonce jí dovolil kus cesty řídit, aby si zvykla ovládat auto v hustší dopravě. Bohužel však ti dva měli o nakupování úplně jiné představy.

Lauren by se po obchodáku spokojeně flinkala celý den, možná by si koupila něco na sebe a pár drobností do nového pokoje v kampusu, načež by si udělala pauzu na patře s fast foodem a dala by si oběd. Johnovo pojetí nákupu spočívalo v sepsání seznamu a následného bleskového prolétnutí celého komplexu. K tomu si na mapě u vchodu musel nastudovat nejkratší trasu mezi vybranými obchody a pak se tryskem vrhal z jednoho do druhého. Když Lauren poprosila, aby se před odchodem *chvilku jenom tak rozhlídli kolem*, John se na ni zaškaredil jako na tříhlavého mimozemšťana a vztekle dusal zpátky na parkoviště.

Jedním z kladů jejich nákupu byla latexová ponožka na plavání. Lauren si ji bude moct natáhnout přes malý obvaz na patě a mít jistotu, že ani v bazénu se do rány nedostane voda. Do domku dorazili v nejžhavější části dne a Lauren ponožku okamžitě využila. Uplavala pár těch nevelkých délek, ale převážně se jenom pohupovala na nafouknuté matraci a smála se sprostěárničkářům v dívčím časopise, který si přivezla z obchodáku.

John vyhrožoval obědem, ale když ukapávající Lauren za hodinu nakoukla do kuchyně, našla ho hulákat do telefonu.

„Pokud já vím... No... Nevím, jestli to zvládne... Ale jistě že James má všech pět pohromadě. Ale pořád mluvíme o třináctiletém klukovi... A co tedy říká Scott Warren?... Dobře, dobře... Pokud mě dostanete dovnitř, hned tam zajedu.“

„To byl Marvin?“ zajímala se Lauren. „Jsou kluci v pohodě?“

John se tak zabral do hovoru, že si ani nevšiml, že Lauren stojí těsně za ním.

„James je pořádku,“ přisvědčil. „Ale došlo tam k rvačce a Dave skončil v díře. Měl tam zlou noc a... Poslyš, všechno se to semlelo naráz a já taky nevím žádné detaily. Vydržíš tu dvě hodinky sama? Do bazénu už nechod, máš světlou kůži a na tohle slunce nejsi zvyklá.“

„A co když někdo zavolá?“

„Budu na mobilu,“ vyhrkl John a z kuchyňské skříňky vytáhl klíčky a falešný odznak FBI. „Nechod z domu, slyšíš? Při zpáteční cestě koupím něco k večeři.“

Jamesův teplý oběd tvořila vodová bramborová kaše, hrášek a obdélníkový řez sekané, kterou všichni, obsluhu nevyjímaje, znali pod názvem smažený hovno. Jako moučník byl poměrně požitelný ovocný piškot; na zapití nevyhnutelné mléko z přebytků.

„Není to špatný, když to srovnám se šlichtou, kterou nás krmili v Omaze,“ prohodil. „Hotový zázrak šéfkuchaře.“

„Chceš další moučník?“ zeptal se Kirch.

„Mňam, děsně rád,“ přisvědčil James. „Můžu si jít k pultu přidat?“

Pět skinheadů u stolu zařvalo smíchy.

„Prostě jeden zabav,“ vybídl ho Curtis.

James se ohlédl přes rameno na stolek za sebou. Uvědomil si, že pokud by někomu nesebral moučník, před novými kámoši by vypadal jako slaboch, ale osud si s ním zahrál dost krutě: ze čtyř chlapců u sousedního stolu byl Abe jediný, kdo se dosud piškotu ani nedotkl.

James se zvedl. „Ty, hele, Abe,“ začal rozpačitě, „budeš jíst to sladký? Já jen že...“

„Budu ho jíst,“ odbroukl Abe bojácně.

Skinheadi pobouřeně zařvali.

„Kde bereš tu drzost, chcípáku?“ vyjekl Elwood, potřásl hlavou a praštil pěstí do stolu. „To je *sakra* neuctivý!“

Abeovi svitlo, že šlápl vedle, a honem postrčil svou umělohmotnou misku blíž k Jamesovi. Pro Kirche to však nebylo dost rychle, takže se naklonil a za tričko pod bradou zvedl Abea ze židle.

„Nemáš žádný vychování, smrade!“ zahulákal.

Praštil Abea pěstí přímo do úst, pak ho hodil na podlahu a do vlasů mu vyplivl kaši z mléka a rozžvýkaného jídla. James se bojácně ohlédl po bachaři za servírovacím pultem, ale bylo to přesně tak, jak vylíčil Scott Warren: bachaři se do ničeho nepletou, pokud nejde přímo o život.

„Radši se šupem začni učit!“ vyhrožoval Kirch.

Elwood a ostatní se mohli potřhat smíchy, když se Abe plížil zpět na své místo a po obličeji mu přitom kapalo mléko. James se připojil k smíchu, sebral moučník a znovu se posadil, ale jinak se cítil bídě. Abe mu před pár hodinami zachránil život, když probudil Davea; a on teď musel pro úspěch mise obětovat jejich přátelství.

Kolem poledne se vyloudali zpátky na dvůr. Teplota byla na čtyřicítce a Kirch zavedl svou partu do cely. Bez klimatizace tam sice nebylo chladněji než venku, ale aspoň tam našli ochranu před osleplým sluncem.

Jamesovo povýšení mezi Elwoodovy a Kirchovy kámoše znamenalo postel blíž dveří. Kirchovi trvalo přesně pět vteřin, aby urazil číselný zámek na skřínce u postele naproti té své. Krámy Stanleye Duffa vyházal na podlahu a James si tam donesl svoje věci od postele v prostředku cely.

Stanley měl pár věcí docela super. James mu zabavil deodorant a šampon, hromadu sáčků s křupkami a rádio. Všechno, co nechtěl, James odkopl ke slabším klukům, ať se o to poperou. Uražený Abe si směl vybrat jako první – elektrický holicí strojek, balíček rýžových sucharů a napůl spotřebovanou roli toaletáku.

„To v jídelně jsem podělal,“ špitl James provinile.

Po úderu měl Abe nateklý ret. „Kluk jako ty a kluk jako já spolu nikdy nevydrží dlouho na jedny lodi,“ prohodil jakoby mimochodem.

Jamesovi ten Abeův smířlivý postoj k vlastní podřízenosti připadal deprimující. Abe vyfásnul dvacet let a podle všeho jich většinu stráví jako fackovací panák a oběť šikany. James by rád vymyslel nějaký ukrutánsky chytrý trik, který by všem zajistil spravedlnost, ale dobře věděl, že přinejmenším v místech typu Arizona Max to tak nefunguje.

Jamesovo nové lůžko bylo pohodlné. Na posteli byla vrstva tří tenkých matrací. Matrace navíc měli údajně fasovat jenom vězni s nemocnými zády, ale nevyhnutelně je pro sebe zabavili šikanující násilníci.

Elwoodovy kontakty ve vězeňské prádelně už stačily Jamesovi dopravit další příkrývku a druhý polštář, navíc i ručník a spodní prádlo. Vypadalo, že je o řadu let novější než ty hadry, které dostal na recepci; jeho černé tenisky Nike byly údajně už na cestě.

James se rozvalil na posteli a četl si knihu o mafii, kterou měl ve věcech Raymond Duff. Nebyla tak vzrušující, jak napovídala obálka, ale to jediné mu pomáhalo zapomenout na vedro. Nakonec se však na lávce nad jeho hlavou naklonil bachař a houkl jeho jméno.

„Rose, máš vé té!“

„Cože?“

„Vědomostní test,“ překřikl Curtis postel, která je dělila. „Nějak zrychlili přijímač, většinou trvá kolik týdnů, než nováčky roztřídí. Ukážu ti cestu, jestli chceš. Aspoň se optám, jestli už dorazily moje knížky.“

19. CURTIS

Učebny byly zabudované nad celami, ale šlo se k nim přes dvůr, za roh vězeňského bloku, po cestě kryté zamřížovanou klecí. James teď dostal první příležitost sblížit se s Curtisem, který se ve společnosti silnějších skinheadů choval uzavřeně.

„Jaký máš předměty?“ zeptal se James, když tak šli vedle sebe dlouhou chodbou.

„Každý by měl mít tři hodiny učení denně,“ vysvětloval Curtis. „Ale na normální vyučování mají málo učitelů, tak nám místo toho jen dávají učebnice na přečtení. Jdu s tebou, protože si smíme kupovat knížky navíc. Správně by měly nějak souviset s probíranou látkou, ale cenzor zabavuje jen ty knížky, co jsou o výrobě výbušnin, nebo porno a tak.“

„A na vyučování musíme chodit?“

Curtis se zasmál. „Je to povinný, ale představ si, že jsi učitel a máš ve třídě dvacet maníků, jako je Elwood. Jak moc se budeš snažit, aby docházeli na hodiny?“

„A jo, jasný,“ zazubil se James.

„Rád bych chodil na výtvarku,“ svěřil se Curtis. „Jako malý jsem nedělal nic jinýho, než že jsem jenom kreslil a maloval, ale tady člověku nenechají nic než tak krátký špaček tužky, jako jsi dostal k nákupnímu formuláři. Nechal jsem si dovnitř propašovat krabičku pastelky, ale bachaři tady nedovolí žádnou delší věc.“

Zabočili za roh a James se pokusil nenásilně stočit rozhovor směrem k nápadu na útěk.

„Hele, a vylezeš odtud někdy?“ nadhodil.

„No, nevypadá to,“ přiznal Curtis. „A ty?“

„Osmnáct let,“ řekl James.

„To není špatný,“ zazáviděl Curtis. „Bude ti přes třicet, dostaneš šanci urvat ze života aspoň něco.“

„Pcha, já odtud vypadnu o *moc* dřív než za osmnáct let,“ tajuplně se ušklíbl James.

„Odtud nikdo nezdrhne, Jamesi. Tahle věznice je nová, hotový umělecký dílo.“

„S Davem jsme v Nebrasce vymysleli plán a zdrhli bychom, jen kdyby nás pustili ze samoty. Ale víš, co je fakt *děsná* náhoda? Věznice v Omaze a tenhle podnik jsou jako dvojčata. Nejspíš to stavěla jedna firma.“

James dobře věděl, že ty dvě věznice skutečně *jsou* dvojčata: navrhl je stejný architekt, vybudovala je stejná stavební firma a provoz zahájily šest měsíců po sobě. Byl to podstatný detail v historce, kterou James a Dave zdůvodňovali, jak můžou znát únikovou cestu z Arizona Max už pár dní po příjezdu.

„Navlas stejný?“ zajímal se Curtis.

„V podstatě jo. Shodný bezpečnostní systém, stejný bloky, dokonce i stejný vodovodní kohoutky a postele. Když jsme s Davem byli v izolaci na samotce, měli jsme tam bachaře, který s námi v jednom kuse klábosil. Chodil si ke dveřím mojí celý normálně pokecat. Myslím, že mě litoval, když jsem tak mladý, ale taky moc rád poslouchal sám sebe. Donekonečna si stěžoval. Chápeš, já dřepěl na samotce třiaadvacet hodin denně, ale on si stěžoval na *svůj* život. Na manželku, na děti, na dům a šéfa, co ho dře jako koně a nutí ho dělat noční šichty.

No, a vždycky když začal kňučet kvůli práci, začal jsem na něm nenápadně vyzvídat. Jako třeba kolik lidí slouží v noci a jaký mají bezpečnostní opatření a tak. Dave měl celou akorát kousek ode mě, a tak začal dělat to samý. Stačilo pár týdnů samoty a ten žvanil nám vykoupil *tisíckrát* víc, než směl.“

„Fakt věříš, že byste dokázali zdrhnout?“

„Vsadím se, že ven z brány bychom se dostali. Otázka zní, co podniknout pak. Člověk potřebuje prachy a taky známý, aby si koupil novou totožnost a začal nový život. Nemá smysl plácet se pár týdnů na útěku a nechat se nakonec chytit, tvrdnout na samotce a vyfásnout dalších deset let na původní flastr. Prostě by se musel vykumat způsob, jak nadosmrti už o policajta ani nezavadit.“

„Ale jak by ses chtěl dostat ven?“ pokrčil Curtis rameny.
„Nejdřív by ses musel dostat ze zamčený celý, ne?“

„Bez urážky,“ ušklíbl se James, „ale s sebou беру jen ty, co tohle vědí.“

Curtis zřejmě pochopil nutnost utajení a beztak už došli ke kovovým dveřím vzdělávacího střediska. Než chlapci prošli detektorem kovů, jeden z bachařů je ještě prohledal. Dvě ramena schodiště je vedla do dalšího patra a pak pokračovali kolem tří malých učeben ke dveřím s nápisem *Referent pro vzdělávání*.

„Vadilo by ti, kdybych šel dovnitř první?“ zeptal se Curtis. „Chtěl bych se pana Hainese zeptat, jestli dorazily moje knihy.“

Curtis zaklepal na dveře. Dovnitř ho pozval hlas a James si uvědomil, že patří Scottu Warrenovi.

„On tu není pan Haines?“ vyhrkl Curtis udiveně, když otevřel dveře.

Scott usazený za psacím stolem jen zavrtěl hlavou. „Dneska za něho zaskakuju.“

James si všiml, že vedle stolu stojí John Jones.

Curtis ukázal na Jamese. „Šel jsem mu ukázat cestu a zeptat se, jestli už tady mám knížky.“

„Ano... Echm, promiň,“ zakoktal Scott. „Tvoje jméno, synku?“

„Curtis Oxford.“

„Curtis... Radši bys měl počkat, až se vrátí tvůj referent... Zítra. V papírování kolem knih se nevyznám.“

Curtis vycouval z kanceláře a podíval se na Jamese. „Zpátky už trefíš sám?“

James přikývl. „Sejdeme se v ložnici.“

Vstoupil do kanceláře a zavřel za sebou dveře. John a Scott byli oba skoro v šoku. Zírali na černobílý bezpečnostní monitor, dokud neviděli Curtise dojít na konec chodby a scházet po schodech.

„Fúúúú!“ sykl Scott a oběma rukama se chytil za srdce. „Páni, jak já se vyděsil... Ani ve snu by mě nenapadlo, že vejdeš do kanclu s cílovou osobou.“

„Přece sis mohl domyslet, o co v takovém případě jde,“ zavyčítal John nervózně.

„Ale vy jste mi řekli, že se můžeme vidět akorát v návštěvní místnosti!“ odsekl James.

„No, dobrá...“

James cítil, jak se v něm vzdouvá vztek. Prsty si prohrábl zpocené pačesy. „Víte co?“ vyjel našťvaně. „Jsem napůl uvařený, nespál jsem a ani se pořádně neosprchoval. Nejedl jsem nic než blivajz, viděl jsem, jak tu mlátějí lidi, stříkají po nich pepřák a pálí jim kůži... Dokonce po mně vyjel jeden uchyl s kudlou. Jestli se vám nelíbí, jak tu práci zvládám, tak si tu misi klidně vezměte a strčte si ji do zadku!“

Johna ten výbuch vzteku neskrývaně vylekal.

„Uznáváme, že pracuješ v nesmírně stresujících podmínkách,“ ozval se Scott mírně; snažil se Jamese upokojit.

„Jamesi,“ řekl John s hlubokou upřímností. „Omlouvám se. Nechtěl jsem na tebe vyjet. Byl to ale šok, když sem vstoupil Curtis a viděl nás všechny dohromady... Svolali jsme pohotovostní poradu, protože s Davem to je vážné.“

„Co kdyby ses posadil?“ nadhodil Scott a natáhl se po automatu na vodu. „Dáš si něco studeného?“

James se posadil a Scott mu napustil kelímek vychlazené lahodné vody.

„Dnes ráno vytáhli Davea z díry kvůli lékařskému vyšetření,“ objasnil John. „Plastická střela mu přerazila tři žebra. Jedno z nich obzvlášť šeredně; odštípl se mu úlomek kosti, propíchl okolní tkáň a zavinil vnitřní krvácení.“

„Jak moc je to vážný?“ zděsil se James.

„Kdyby Davea hned zrentgenovali a začali léčit, nebylo by to zlé,“ řekl John. „Ale než ho ráno z té díry vytáhli, v pohrudnici se mu vytvořila krevní sraženina. Má potíže s dýcháním a nejmíň dva týdny si poleží v nemocnici. A i potom bude brát léky, které mají sraženinu rozpustit. Přinejmenším potrvá dobře dva měsíce, než bude úplně fit.“

„Tak to je v pytlí,“ povzdechl si James. „Takže mě odtud vytáhnete?“

„Jen co to bude proveditelné,“ přikývl John. „Mrzí nás stejně jako tebe, že to neklaplo, Jamesi. Přes dvacet let sloužím u špionáže a bohužel takhle komplikované plány mívají sklon se zvrtnout.“

James vypil vodu z papírového kelímku a souhlasně kývl, když Scott nabídl, že mu dolije. Zčásti cítil úlevu nad vyhlídkou, že se do

kampusu vrátí nezraněný, ale daleko víc byl zahořklý z toho důvodu, že se protřpěl takovým stresem úplně zbytečně.

„A nebylo by možný nějak pokračovat bez Davea?“ zeptal se James.

„Nevidím jak,“ přiznal John. „Potřebuješ ochranu.“

„Ted’ už ne. Viděl jste, jak jsem přišel s Curtisem, a Elwood zabil polovičku dopoledne tím, že mi vyprávěl svůj životní příběh. Dokud jsme nejlepší kámoši, nikdo se mě nedotkne ani malíčkem.“

Tak tohle byla novinka pro Scotta i Johna; vyměnili si významný pohled.

„Hmmm,“ protáhl Scott a zamyšleně si zabubnoval prsty na tvář. „Zdá se, žeš tady odvedl už spoustu cenné práce. Možná to celou situaci ještě změní...“

„Ale copak by James zvládl útěk bez Davea?“ vrtěl John hlavou. „Dave je vrcholně schopný řidič a jediný je dost vysoký, aby během útěku měl na sobě tvou uniformu.“

„Jsem dobrý řidič!“ prohlásil James. „Lauren může navigovat a silnice tu mají kvalitní a rovný.“

„Tuhle odpoledne mě tvoje řidičské umění moc neoslnilo!“ vmetl mu Scott neomaleně.

„Řídit umím už skoro rok a tohle byla první bouračka za celou tu dobu. Teda – když nepočítám úplný začátek, kdy jsem jedny paní skoro přejel psa.“

„Souhlasím,“ přikývl John. „Když odhlédneme od Jamesova idiotského dobrodružství z toho odpoledne, tak ve svém řidičském kurzu pro středně pokročilé sklidl maximální počet bodů. Ale stejně zůstává mimo diskusi, že v převleku za bachaře by se z věznice nedostal.“

Scott se loktem opřel o stolní desku a ukazovákem kývl na Jamese. „Postav se na moment, Jamesi. Kolik měříš?“

„Sto šedesát dva centimetrů,“ oznámil James, když sklouzl ze židle.

Scott se zatvářil zmateně. „Kolik to je americky?“

John se usmál. „Přibližně pět stop a tři palce. Máte tu tak malého zaměstnance?“

„Mezi muži nemáme. Ale protože zaměstnance nediskriminujeme podle pohlaví, v našem bloku slouží mladá žena zhruba Jamesovy výšky.“

„Mohl bys změnit personálu rozpis služeb, aby byla vypsána právě na noc, kdy James bude utíkat?“

Scott přikývl. „To by nemělo být extra složité. Možná budeme muset taktiku trochu upravit, ale zvládnout se to dá.“

„Takže se vrátíme k původnímu plánu?“ ujistil se John.

„Nevidím jediný důvod proti,“ potvrdil Scott, „ovšem jen za předpokladu, že James si na to troufá.“

20. ČAS

Jasně že si na to troufám! Říkalo se to snadno. Mise byla zachráněna, a když mu Scott stiskl ruku a mohutně s ní potřásl, James se cítil jako hrdina.

Realita však na Jamese padla v momentu, kdy scházel po schodech a vyšel ven ze vzdělávacího centra. Slunce brutálně útočilo a v žáru se leskly hory ostnatých drátů lemujících vězení. Stejná žhavá záře dopadala na statná těla přecházející po vězeňském dvoře jako šelmy v kleci a na pušky, které s sebou nosili bachaři hlídkující na střeše.

James si připadal menší než zrnko písku pod podrážkou své cvičky, když se kolem sebe rozhlédl a připomněl si, do čeho se to zapletl: třináctiletý kluk, úplně sám proti nelítostnému stroji, který má za úkol zneškodnit ty nejzlotřilejší lidi z celé zeměkoule. Na zlomek vteřiny měl sto chutí mazat zpátky a oznámit Johnovi, že si to rozmyslel. Zastavil se, zhluboka se nadechl a jazykem si objel vyschlá ústa.

James si vzpomněl na ten okamžik, kdy pološílený hrůzou tenkrát v Miami stiskl spoušť a zastřelil útočníka. Byla to příšerná zkušenost, ale teď z ní dokázal načerpat sílu.

Vzpomněl si na kurz základního výcviku, na všechny ty zdánlivě nezvládnutelné věci, které dokázal, jakmile ho instruktoři dohnali až za práh bolesti. Kdykoliv to účastník kurzu chtěl vzdát, pan Speaks jim zahulákal do ucha: *Je to tvrdý, ale cherubové jsou tvrdší!* Jamesovi ten slogan lezl krkem tak příšerně, že ho původně už v životě nechtěl slyšet, ale teď mu ta slova připadala jako pohlazení.

Znovu se pustil do chůze a tiše si zopakoval: „Je to tvrdý, ale cherubové jsou tvrdší.“

Na dvoře bylo nejpříjemněji během té hodinky, která předcházela zamčení cel na noc. Slunce viselo nízko nad obzorem a mírný váněk

se postaral o to, že vedro začalo být jakžtakž snesitelné. James seděl s Curtisem vedle hrazdy, zatímco Elwood se svými nohsledy pátrali po nějakém nešťastníkovi, který si dovolil nepoložit během dne svůj povinný nákupní desátek na Kirchovu postel.

Oba chlapci proseděli tu hodinu na písku, povídali si, svěřovali si různé historky a postupně se sbližovali.

„Takže tys odbouchl tři lidi a zkusil sis vystřelit mozek z hlavy!“ shrnul James a upíral na Curtise šokovaný pohled, jako by to pro něho byla úplná novinka. „Kdybych tě potkal na ulici, ani ve snu by mě nenapadlo, že jsi něco jinýho než normální kluk.“

Curtis se rozzářil; očividně byl blahem bez sebe, že si může poklábat s někým chytřejším, než jsou Elwood s Kirchem. „Když jsem byl malý, skoro pořád jsme se stěhovali. Kanada, Mexiko, na čas dokonce jižní Afrika. Bylo to super, jenom já a máma spolu, ale nějak jsme pořád drhli o paragrafy. Začalo mě to stresovat, v jednom kuse jsem si představoval, co by bylo, kdyby mámu zabásli. Občas jsem míval fakt příšerný depky. Byl to hotový děs, ten pocit, že celý svět na mě padá jako balvan.“

„A byl jsi u doktora, nebo tak něco?“ vyptával se James.

Curtis přikývl. „Ládoval jsem se všema pilulema, co jen existují. Na spoustě těch míst, co jsme žili, mě máma zavedla k psychiatrovi. Každý se tvářil, že se ve své branži vyzná nejlíp ze všech, ale každý z nich taky tvrdil něco jinýho. Podle mě jsou psychiatři akorát banda podvodníků.“

No, a jsou to tak dva roky, co se to začalo hnusně zhoršovat. Vždycky jsem zalezl do postele a celý den zůstal pod příkrývkou. Máma mě vzala k tomu cvokaři ve Filadelfii – byl to nějaký super slavný chlápek, co se o něm dočetla v časopise. A ten maník usoudil, že moje problémy vznikají z toho, že mi v životě chybí řád, struktura: pořád se přesouvám z místa na místo a nechodím pořádně do jedny školy a nekamarádím se s lidma svýho věku. A tak mámě nasadil do hlavy fakt geniální nápad, aby mě poslala do vojenský školy. Prosil jsem ji, že nechci, ale byl jsem děsně rozhozený a máma předtím už zkusila úplně všechno, takže do toho šla.

Ta škola byla žumpa. Nutili mě každý ráno vstát a běhat kolečka. Stlali jsme postele, pucovali bagančata a všechny ty sračky,

co patří ke hře na vojáky. Jednou večer se do mě navezl velitel kvůli špatně zavázaný kravatě. Dal mi kartáček na nehty a rozkázal, ať se pustím do drbání podlahy celý obrovský umývárny se sprchami. Drbal jsem ji deset minut, pak jsem utekl, vloupal se do skříňky se zbraněmi a ukradl veliteli klíčky od auta. No, a za dvě hodiny už jsem měl tři mrtvoly a půlka policajtů z celý Arizony na mě mířila pistolí.“

„Tomu se říká záchvat paniky,“ zazubil se James a v duchu si udělal poznámku, že hned při první příležitosti se před Johnem nebo Scottem zmíní o Curtisově návštěvě slavného dětského psychiatra ve Filadelfii. „A ty depky máš jako pořád?“

„Už tolik ne,“ připustil Curtis, „i když občas je to tady fakt děsná nuda.“

James strávil večer sledováním Curtisova minitelevizoru a chroustáním čipsů a křupek, které zabavil Stanleyovi Duffovi. Stanleyův zmlácený brácha se už vrátil z nemocnice. Když Raymond zjistil, že Kirch mu ze skříňky vyházel úplně všechny jeho věci, málem se rozbřečel. Nezbylo mu ani prádlo na převlečení, ani polštář.

James se vytrhl ze spaní s krkem vmáčknutým do polštáře a lesklou břitvou míhající se mu před očima; vyděsil se, že to je Raymond Duff, ale mýlil se.

„Patříš k nám?“

Jamese ovanul pach těla, zahlédl bílé zuby odhalené ve zlém úsměvu, a zahltil ho ryzí děs, jaký prožívá každý těsně předtím, než při mučení ucítí krutou bolest.

„Tak patříš k nám?“ zavrčel znovu Elwood.

Kolem Jamesovy postele stál Curtis s ostatními skinheady a chechtali se na celé kolo.

„Patřím,“ potvrdil James, i když vzhledem k ruce, která mu tiskla dýchací trubici, to zaznělo spíš jako zakrákání.

Z vedlejší postele se k němu natáhl Kirch a přejel Jamesovy tváře mokrou štětkou.

„Připadáš mi moc zarostlej, Rosei.“

Elwood přitiskl na Jamesovu kůži břitvu tak silně, že ji užuž prořízl.

„Co to má znamenat?“ dusil se James. „Hele, kluci...“

„Pokud teda patříš k nám,“ šklebil se Elwood, „musíš se zbavit těch přiteplalých kudrlinek.“

Kirch mu šmidlal mokrou štětkou po obličeji.

„Jo, ostříhejte mi vlasy,“ kývl James, kterému Elwood dovolil si sednout. „Ale nemůžete na to vzít ten bateriový strojek, co jsem dal Abeovi?“

Kirch, Curtis a tři další, kteří kvůli tomu divadýlku vstali z postele, zase zařvali smíchy.

„S elektrickou břitvou není žádná sranda!“ hihňal se Elwood. „A ty se mě nebojíš, nebo že by jo?“

„Proč bych se tě měl bát?“ podivil se James, jako by ho ani v nejmenším nerozhodil fakt, že ve tři v noci ho probudil psychopat a mává mu břitvou přímo pod nosem.

Kirch přišel s tou holicí štětkou blíž a šplíchl Jamesovi do vlasů teplou mydlinkovou vodou. Párkrát mu přešel štětkou po hlavě, ale přestalo ho to bavit, a tak na Jamesovu hlavu vyklopil rázem celý hrnek mazlavého svinstva. James se bolestivě zašklebil, protože mu to nateklo do očí.

„Radši se nehýbej,“ chechtal se Elwood.

Přiložil mu břitvu k čelu a táhl nahoru. Jamesovi padaly do klína mýdlem ztěžklé plavé chumáče. Elwood vyholil kus vlasů tam a zase tady, až měl James hlavu jako příšerný slepenec holých ostrůvků, bláznivě trčících kadeří s občasným krvácejícím říznutím po břitvě.

„*Perfecto!*“ zachechtal se Elwood, když ucouvl jako malíř obdivující vlastní dílo.

Smíchy hýkající skinheadi se odploužili zpátky do postelí. Když všichni usnuli, Curtis se vrátil s elektrickým strojkem na vlasy.

„Mám ti tu hrůzu vyholit?“

James a Curtis zašli do umývárny. James namočil ručník, vytřel si z hlavy mýdlo a krev a pak si klekl na dlaždičky. Curtis se k němu sklonil a holení vlasů dotáhl do konce.

„Takže tvůj brácha se vážně nevrátí?“ nadhodil Curtis, když oplachoval strojek pod puštěným kohoutkem.

„No, v papírech má ten pokus o útěk a taky Stanleyovi skoro zlomil krk, takže ten bachař Warren mi řekl, že dává žádost o Daveovo přeřazení do kategorie nejnebezpečnějších vězňů. Nejspíš ho šoupnou na samotku do supermax strážného bloku.“

„Takže útěk tím padá?“

„Bez Davea to bude složitý,“ šeptal James, „ale strejda co nevidět vymlátí z naší malý sestry duši a já odtud vážně chci vypadnout. Vtip je v tom, že Dave si mohl najít práci, ale neumím si představit, jak dva kluci v našem věku dokážou venku přežít bez cizí pomoci.“

„Víš přece, co jsem ti říkal o mámě? Že se schovává, používá falešný jména a tak všechno?“

James přikývl.

„Nemám páru, kde je zrovna teď,“ přiznal Curtis, „ale znám lidi, co se s ní můžou spojit. Kdybychom zdrhli spolu, určitě by ti zvládla zařídit nový život.“

„Najednou *chceš* zdrhnout,“ ušklíbl se James ve snaze chovat se cynicky, i když se musel přemáhat, aby se nezubil od ucha k uchu.

„Nemám co ztratit,“ svěřil se Curtis. „Uznej, že doživotí bez možnosti podmínky mi můžou prodloužit jen těžko. A i kdyby mě zastřelili, co má jako bejt? Život v Arizona Max je stejně naprd!“

„Ale pokud ti *fakt* dovolím zdrhnout se mnou, budeme v partě jen ty, já a moje sestřička!“ upozornil James rázně. „Tohle mám v režii já a nemám zájem, aby mi při tom Elwood nebo jiný z těch magorů předváděl svaly.“

Curtis přikývl. „Hele, a když o tom budu mlčet, tak mě vezmeš?“

„Ty se beze mě nedostaneš odtud a já bez tebe nepřežiju venku,“ usmál se James. „Zvláštní, jak to v tom životě chodí. Bude to asi osud... nebo tak něco.“

21. STŘEDA

O PĚT DNÍ POZDĚJI

James ukořistil prostěradlo navíc. Když usoudil, že na jeho konci cely všichni spí, začal ho nabroušenou rukojetí zubního kartáčku řezat na metr dlouhé pruhy. Tichounce plátno trhal a čas od času udělal přestávku, aby se přesvědčil, že z kovové lávky nad hlavou ho nešpehuje bachař. Sotva měl pruhy hotové, vždycky tři spletl spolu, aby byly pevnější.

Když skončil, uložil kusy lana do skříňky a zamkl ji. Náhle si všiml, že za lopatkami ventilátoru ve stěně se kmitá sluneční světlo. Dalšího potom nasáklého dne v Arizona Max se přímo děsil – ale pokud vše půjde podle plánu, bude to poslední den.

James řekl Curtisovi, ať se zdrží uvnitř, až skini vyjdou na dvůr. Cela se nikdy nevylihnula úplně, ale Jamesovi nikdo nevěnoval pozornost, ani když z kratošů vytáhl kus kartónového papíru.

„Dnes mám návštěvu,“ vysvětlil James. „Jestli se mi povede mluvit s Lauren pár vteřin bez strejdy, řeknu jí, ať si sbalí batoh a ve tři ráno na nás čeká před domem.“

Curtis kývl. „A co ten karton?“

„Ten nás dostane odtud ven.“

„Karton,“ zopakoval Curtis a hodil po Jamesovi pohled, jako by viděl šílence.

James došel k nouzovému východu v prostředku cely. Po celé délce místnosti byly tyhle posuvné dveře celkem dvojce. V projektu se s nimi počítalo především pro případ vzpoury, kdyby vězni zabarikádovali hlavní vchod, aby měl Pohotovostní oddíl kudy vpadnout dovnitř, a navíc by v případě požáru mohly posloužit i jako úniková cesta.

„Jak *přesně* chceš otevřít pevný ocelový dveře kouskem krabice od kapesníků Kleenex?“

James se tajuplně zakřenil. „Sleduj a uč se.“

Omrkl lávku, aby se ujistil, že v dohledu není žádný bachař, načež přistoupil ke dveřím a vytáhl se na špičky. Zasunul karton mezi horní okraj dveří a jejich rám a zajezdil s ním sem a tam, načež ho znovu schoval do kapsy.

„A teď počkáme,“ oznámil, vrátil se k posteli a posadil se.

„Tohle má být tvůj super plán?“ sykl načureně Curtis.

O třicet vteřin později na lávku rázně vešel dozorce. Zmizel na točitém schodišti za dveřmi. Pak se dveře klouzavě na třicet čísel otevřely a dozorce prostrčil otvorem hlavu. Prohlédl vnitřek dveří, jestli na nich nenajde stopy po násilném otevření, a zase je zabouchl.

„Co?“ vyjekl tiše Curtis, zatímco bachař dupal po schodech nahoru. „Co se stalo?“

„Pamatuješ, co jsem ti vykládal o tom užvaněným bachaři v Omaze?“

„Jasně.“

„Věčně si na ty blbý dveře stěžoval. Všechny dveře ve věznici Omaha měly na sobě alarm, co se spustil v tu ránu, kdy si s dveřmi začal někdo hrát. Stačilo do nich zadloubat a na kontrolním pultu vězeňský ústředny se spustil alarm. Pak vždycky museli poslat bachaře, aby dveře překontroloval z obou stran, a alarm znovu resetovali, jenže to zařízení je děsně citlivý. Stačí poryv větru nebo úder pěstí a alarm se sepne nanovo. Ten bachař se vztekal, že půlku života zabije pobíháním kvůli falešnému poplachu.“

„A tyhle dveře jsou fakt stejný?“

James přikývl. „Navlas. A ještě jedna věc, ti bachaři budou mít poplachů za chvíli tak plný zuby, že nakonec usoudí, že falešný je každý z těch poplachů.“

Curtis pokýval hlavou: „Ten bachař se předtím ani nepodíval přes zábradlí dolů, aby se přesvědčil, jestli někdo nečíhá z druhé strany.“

„No, stačí minutka na sejmutí bachaře a pak vyběhneme na lávku a vyzbrojíme se omračujícími granáty a pepřákem.“

„A dál?“

„Přece vidíš, jak málo bachařů tu slouží v noci,“ vysvětlil James. „Představuju si, že pokud jim sebereme čipy a oblíkneme si jejich

uniformy, budeme už dávno za přední branou, než konečně vypukne poplach.“

„A určitě už dneska v noci?“

„Jo,“ přisvědčil James. „Pokud ovšem dokážu ztratit pár slov se sestrou. Jdem na dvůr.“

Včera dopoledne se mezi dvěma nepřátelskými gangy strhla rvačka na nože. Všechny pak poslali do cel a na zbytek dne je zamkli. Když se James s Curtisem postavili do fronty před detektorem kovů, všichni ostatní chovanci vypadali nervózně, jako by se každým okamžikem mělo něco semlít.

Přiblížili se ke svému obvyklému místu vedle hrazdy a James na zemi zahlédl do klubíčka schouleného pobrekávajícího chlapce. Elwood ho právě asi opakovaně propleskl před desítkou rozřehtaných skinů.

„Jamesi,“ chechtal se Elwood a ukazoval na klubíčko, „nechceš ho dorazit?“

„Já jsem hodnej,“ odmítl James a mávl rukou.

Obětí byl Mark, ten kamarádský kluk s monoklem, vedle kterého James spal první noc. Mark neměl venku žádné příbuzné, co by mu posílali peníze na nákupy. Tím pádem vydírání ztratilo u něho smysl, ale to Elwoodovi nezabránilo, aby ho nemlátil jen tak pro legraci.

„Nakopej mu!“ vrčel Elwood. „Ty jsi ale měkkejš, Jamesi!“

James se bleskově otočil a načutl Marka do zadku. Věděl, že tím dav pobaví a současně oběti vážně neublíží. Skinové zaryčeli, protože jak se Mark válel v prachu, James si stáhl kraťasy.

„A teď koukej zmizet, než tě pochčiju!“ zahrozil.

Mark se na Jamese podíval se svraštělým obličejem, ale honem se vyhrabal na nohy a odkulhal.

„Proč jsi ho pustil?“ vybuchl Elwood našťavaně.

James pokrčil rameny. Snažil se najít způsoby, jak minimalizovat každodenní násilí i bez toho, aby vypadal změkčile, ale bylo mu jasné, že čím víc času stráví ve společnosti magora Elwoodova typu, tím víc narůstá nebezpečí, že se nakonec zaplete do rvačky, jejímž výsledkem bude někdo těžce zmlácený nebo pobodaný.

„Hele,“ vyhrkl James, jenž se zoufale snažil změnit téma, „tak bude vzpoura nebo ne?“

Ta možnost se přes noc stala tím nejžhavějším tématem v cele. Kdykoliv došlo k vážnému projevu násilí, dozorci zavřeli vchod na dvůr a uzavřeli vězně v cele. Dlouhodobé zavření vězňů však jejich zuřivost ještě rozdmýchalo.

„Miluju vzpoury!“ zahučel Kirch, který těmito dvěma slovy učinil vzácnou výpravu do světa řeči.

„Jo,“ přisvědčil Elwood. „Škoda, žes nezažil tu poslední, Jamesi. Po dvoře svištěly gumový střely ze všech stran. *Púm, púm, púm.* Do cely jsem doběhl jako jeden z posledních a všude se tam váleli lidi, buď pobodaný, nebo sejmutý gumovým projektilem.“

Kirch s rozzářenou tváří vzhlédl k nebi. „Šťastný časy,“ kývl. „Klidně to vyneslo i měsíc pod zámkem.“

James se posadil na hlínu. Po týdnu šikany a vychloubání ze strany Kirche a Elwooda by je s chutí zbil do bezvědomí, jen aby měl pět minut klidu.

„Za celý život jsem nezažil tak děsivou hodinu jako při té vzpouře,“ šeptl Curtis Jamesovi přímo do ucha. „Myslel jsem, že umřu. Elwood se schoval v jednom z těch přístřešků. Byl stejně vydešený jako já.“

James vyprskl smíchy. „A co Kirch?“

„Kirch je totální psychouš. Podle mě si to vychutnal do poslední minutky.“

„Fakt odtud musíme ihned vypadnout,“ potřásl James hlavou. „Tahle díra mi začíná lézt na mozek.“

Kdyby vězeňský blok znovu zamkli, odvolali by i návštěvy. James by se neviděl s Lauren a musel by útěk odpískat. Jak dopoledne pokračovalo, James byl pořád nervóznější. Když snídani dostávala první směna, došlo v jídelně k rvačce. Na chvíli tam zavřeli, než sklidili ten binec, a po dvoře se rozšířila šuška, že dnes už znovu neotevřou. Vzдорovitý dav, který z větší části propásl vinou včerejšího zamčení v cele hlavní jídlo dne, se shlukl kolem panelové budovy a hledal záminku ke vzpouře.

Po střeše přecházel dozorce Frey a dalekohledem sledoval ten rozruch dole. James úzkostlivě sledoval jeho gesta, aby vyčetl, zda se nechystá blok zase zamknout, ale jídelna opět otevřela a zbylí vězni dostali postupně najíst.

Když začaly návštěvní hodiny, James se nadšeně rozběhl k recepci v přední části bloku. Než vstoupil do prostoru vyhrazeného návštěvám, musel se svléknout kompletně do naha a oblečení strčit do papírové krabice. Po tělesné prohlídce se zapnul do žluté kombinézy bez kapes, kterou nikdy nikoho nenapadlo hodit do prádla.

V návštěvní místnosti byly stoly pro šest chovanců, ale když tam James vešel, Lauren a šlachovitý agent FBI, jehož ještě v životě neviděl, tam byli úplně sami. Bosý James přešel po lepkavé podlaze a posadil se naproti nim. Lauren se předklonila a bratra objala.

„Co se ti stalo s hlavou?“ lapla po dechu a třestila oči na pětidenního ježka.

„Když se kámošíš se skinama, musíš vypadat jako oni,“ zazubil se James. „Jestli odtud nevypadnu co nejdřív, možná vyfásnu ještě tetování.“

„Vězeňské tetování je velmi nebezpečné,“ pronesl muž od FBI upjatě, tím nejnoblesnějším přízvukem, jaký kdy James slyšel. „Jehla probodávající kůži bude s vysokou pravděpodobností nesterilní. Riskoval bys nákazu nejružnějšími infekčními chorobami, včetně hepatitidy a AIDS.“

„Četl jsem instrukce,“ zašeptal James. „Tipuju vás na nového strejdu Johna.“

„Theodore Monroe,“ přikývl hubeňour a potřásl Jamesovi rukou, „ale pro všechny jsem Theo. Bohužel, Johna Jonese vyřadilo setkání s Curtisem ve vzdělávacím centru. Scott Warren tady už pracuje a Marvin... No, obávám se, že by bylo značně neprofesionální poslat sem Afroameričana, aby se vydával za tvého strýce.“

„Takže tu máme počítat se společností?“ zasmál se James.

„Scott upravil rozpis návštěv, aby na něm byla jména jenom těch vězňů, co návštěvy nikdy nemají,“ objasnil Theo.

„Je tady štěnice?“

Theo zavrtěl hlavou. „V pokoji je sice odposlouchávací zařízení, ale k jeho použití by potřebovali svolení soudce. I my si ho musíme sehnat pokaždé, když se mají ukázat Curtisovi strýčkové.“

„Víš, jak jsi Scottu Warrenovi podstrčil zprávu o tom psychiatrovi z Filadelfie?“ ozvala se Lauren vzrušeně. „FBI po té stopě šla a vyneslo jí to fotografii Jane Oxfordové.“

„Přinejmenším se domníváme, že to je ona,“ dodal Theo, sáhl do kapsy skvěle padnoucího obleku šitého na míru, a vytáhl rozmazanou barevnou fotku.

James se zadíval do tváře všední ženy ve středních letech, s velkými hranatými brýlemi. Chlapec po jejím boku byl jednoznačně Curtis.

„Je to videozáznam z bezpečnostní kamery Mezinárodního letiště ve Filadelfii, u odbavovací přepážky pro pasažéry první třídy. Ale co je zajímavé, vyšlo najevo, že ten psychiatr, jehož Curtis navštívil, je členem správního výboru vojenské školy.“

James se rozesmál. „Curtis *říkal*, že psychiatři jsou banda podvodníků. Vsadím se, že za každého chudáka kluka, co tam poslal, vyinkasoval pěkný bonus.“

„FBI rovněž vysledovala mnohačetné transakce kreditními kartami na jméno Jane Oxfordové, kterými si zamluvila a uhradila letenky. Celkem vzato jde o slušný výsledek špionážní činnosti. John Jones a Marvin Teller mě požádali, abych ti vyřídil *co nejsrdečnější blahopřání*.“

James si neuměl představit, že John Jones či Marvin Teller by někdy z úst vypustili slovní spojení co nejsrdečnější blahopřání, ale samozřejmě mu bylo jasné, o co jde.

„No, a povede to tedy k něčemu konkrétnímu?“ zeptal se.

„Možná,“ přitakal agent FBI a přitom si pavoučími prsty smetal ze saka neviditelné drobečky. „I kdyby tvůj plán na útěk selhal, ta fotografie představuje významný průlom.“

„A jak to bude s tím útekem?“ naléhal James. „Radši bychom to měli zvládnout dnes v noci. O moc déle už to tady nezvládnou. Nejdřív jsem se bál, co se stane mně, ale teď se mnohem víc strachuju, co mě donutí provést někomu jinému. Zrovna teď je to tady všechno jako před výbuchem.“

„My rozhodně nemáme v plánu nic odkládat,“ přikývl Theo. „Dnes v noci budou na tvém bloku sloužit tři bachaři. Samozřejmě Scott Warren, pak žena jménem Amanda Vossová a s nimi ještě jistý Golding, který bude obsluhovat kontrolní pult bloku. U té řídicí místnosti musíš být zvláště opatrný, protože Golding má na dosah pohotovostní alarm, který může všechny dveře ve vězení deaktivovat dokonce i pro ty elektronické karty.“

Až se dostaneš z bloku a postoupíš do prostor pro zaměstnance, je velmi nepravděpodobné, že tam na někoho narazíš. Podle popisu jsem logicky usoudil, že tamní podmínky jsou poněkud nevstřícné. Rozhodně nejde o místo, kde by se člověk toužil po skončení směny dál dobrovolně zdržovat.

Kromě Warrena slouží noční směnu ve vězení už jen jeden člověk, který o pokusu utéct ví; jmenuje se Shorter. Pracuje v řídicím centru určeném pro celé vězení a má kontrolu nad dveřmi pro personál. Jistě víš, že Dave je Scottu Warrenovi trochu podobný, a podle původního plánu se měl ukázat v bezpečnostní kameře, až byste vycházeli z hlavní brány. Bohužel, ty ani Curtis nejste dost vysocí, abyste se mohli vydávat za dospělé, proto jsme jako pojistku vybrali Shortera. U Arizonské vězeňské služby pracuje už skoro čtyřicet let a my očekáváme, že vyšetřování vašeho útěku z něho udělá obětího beránka. Shorter si to uvědomuje, ale FBI mu nabídla uhradit předčasný odchod na odpočinek výměnou za spolupráci.“

„Dobře, takhle se dostaneme ven z hlavní brány,“ kývl James. „Co dál?“

„Sejdete se tam s Lauren, stejně jako podle původního plánu. Je vrcholně důležité, abyste zmizeli co nejrychleji. Arizona je osídlená jen řídce a ze státu nevede moc silničních tahů. Musíte počítat s tím, že do půl hodiny po zjištění útěku bude policie kontrolovat všechny cesty kolem věznice.“

„Autorádio jsme už naladili na místní zpravodajský stanice,“ doplnila Lauren. „Takže se o vyhlášení poplachu dozvíme okamžitě.“

„Předpokládejme, že se vám podaří dostat se pryč od věznice; pak se budeme spoléhat, že Curtis najde způsob, jak se vrátit k matce,“ vysvětloval Theo. „Nahráli jsme Curtisův rozhovor se

sobotní návštěvou, ale o útěku se nezmínil jediným slovem. Máš ponětí, kam zamíříte?“

„Řekl jsem Curtisovi, že bychom měli jet někam, kde je hustý osídlení, abychom snížili riziko dopadení,“ odpověděl James. „Curtis tvrdí, že v Los Angeles zná lidi, co dřív dělali pro jeho mámu, takže zamíříme nejspíš tam. O útěku se před návštěvou nezmínil, protože ví, že v tyhle místnosti jsou štěnice. Nezapomínejte, že Curtis strávil celý život na útěku. Možná mu je teprve čtrnáct, ale o akcích policie a FBI ví nejspíš víc než většina protřelých kriminálníků.“

„To je pádný argument,“ kývl Theo. „Takže, on má konkrétní plán? Zmínil se Curtis, kde ty jeho kontakty bydlí nebo jak se zapletly do obchodů s jeho matkou?“

„Mám dojem, že to jsou motorkáři,“ zamyslel se James. „Nebo aspoň bývalí motorkáři. Plán je takový: dostat se z Arizony co nejrychleji a v LA pak vyřídíme telefonáty z veřejného automatu.“

Ještě pár minut probírali podrobnosti plánu na útěk a potom agent FBI popřál Jamesovi hodně štěstí a zamířil ke dveřím. James naposledy popadl Lauren do náruče.

„Hraj to bezpečně,“ prosila Lauren. „Nenech se dnes v noci zastřelit.“

22. DVEŘE

Scott Warren dělal přepočítání vězňů v půl třetí po půlnoci. Na rozdíl od přepočítávání ve dne, kdy vězni stáli v pozoru, každý v nohách své postele, Scottovi stačilo pouze naklonit se přes zábradlí lávky a spočítat hlavy. Vězně budil jenom v případě, že někoho neviděl.

Po přepočítání Scott oddusál po kovové látce do dozorny. Pokud všechno klapne podle předpokladů, útěk nevyjde najevo před dalším počítáním, které se mělo konat za čtyři hodiny.

Scott došel do dozorny uprostřed bloku s půdorysem písmena H a z desek si odtrhl formulář. Podal ho obtlouzlému Goldingovi, který seděl u tři metry dlouhé konzole plné tlačítek, monitorů a světýlek.

Golding studoval list papíru zrovna v okamžiku, kdy k němu přistoupila Amanda Vossová a podala mu další přehled.

„Nikdo neutekl, šéfe!“ oznámila s úsměvem drobná třiatdvacetiletá žena.

Golding zvedl sluchátko a ohlásil se do ústřední dozorny. „Nazdar, Keitho, tady je blok T. Hlásím celkem dvě stě padesát sedm vězňů ve dvě třicet sedm po půlnoci. Situace tady je naprosto v normálu.“

Warren popojel s židlí dozadu, aby si mohl opřít chodidla o řídicí pult, a opět zvedl noviny. Současně s tím se ozval bzučák, doprovázený blikáním červené kontrolky.

Golding noviny našťavaně odhodil. „Ty *podělaný* dveře... Cela T4, boční východ B. Jeden z vás tam skočte a ten krám vypněte.“

„Potřebuju na velkou,“ zahučel Scott provinile a ohlédl se směrem k záchodům. „Vyřídila bys to, Amando?“

Dobří lidé občas slíznou zranění, když se snaží chytit zlé lidi. Když se dveře začaly klouzavě otvírat, v Jamesovi se bouřilo svědomí, že musí sejmout děvče, ale úspěch celé mise závisel právě na jeho chladnokrevnosti.

Pěstí udeřil Amandu do spánku tak silně, že se druhou stranou hlavy praštila o hranu kovových dveří. Nic jako dobré zranění hlavy neexistuje, ale čistý úder do nejtenčí části lebky zřejmě nezanechá Amandě nic horšího než mírný otřes mozku a dvoudenní bolesti hlavy.

James pak odvěkl Amandino bezvládné tělo pozpátku do chodby a položil je na podlahu u paty točitého schodiště.

„Honem!“ šeptl James úzkostlivě Curtisovi, protože chtěl mít dveře zavřené dřív, než si některý z ostatních chovanců všimne otvoru a rozhodne se k nim připojit.

Curtis proběhl dveřmi a zavřel je; James si zatím nasadil na hlavu Amandinu čapku od bachařské uniformy. Pak jí rozeplnul černou košili a navlékl si ji. V kombinaci s černými teniskami a Curtisovými černými tepláky se James mohl vydávat za vězeňského dozorce, samozřejmě jen do chvíle, dokud si ho někdo neprohlédne pořádně zblízka.

„Svaž ji, než přijde k sobě!“ poručil Curtisovi. „Kotníky a roubík, ruce kolem zábradlí schodiště. Použij škrticí uzel, co jsem tě naučil.“

Curtis měl přes rameno přehozených několik spletených pruhů Jamesova prostěradla. Zatímco Amandu svazoval, James bleskově vyběhl po točitých schodech nahoru a po lávce se doplížil k polici se zbraněmi. Popadl jeden pepřový sprej a zrovna si do kapsy strkal omračující granát, když se ve dveřích objevil Scott. James mu nakoukl za záda, aby se ujistil, že Curtis je pořád ještě z doslechu. „Můžeme?“ sykl James.

Scott přikývl. „Namiř mi na nos, a ať je hodně zakrvácený. Na Goldinga pozor, na střední škole hrával fotbal. Vezmi na něho pouta z modré skříňky pod konzolí.“

James ucouvl do útočného postoje a dlaní vystřelil proti kořenu Scottova nosu. Scott se se rty zalitými krví zvolna položil na podlahu. James utrl bezpečnostní západku pepřáku a bleskově stříkl Scottovi do vlasů a obličeje, načež mu do úst nacpal roubík ze srolovaného hadru.

„Promiň, kámo,“ zašeptal James, když překulil Scotta na břicho a začal mu svazovat zápěstí.

Curtis vybíhal po točitém schodišti na Jamesův vkus až moc hlučně. Scott ležel bezvládně, jako kdyby ho Jamesův úder zbavil vědomí.

„Sššššš,“ napomínal Curtise. „Je dobře svázaná?“

Curtis přikývl. „Přesně, jak jsi mi ukázal.“

„Sebral jsi jí služební odznak a kartu ke dveřím?“

„Samo,“ šeptl Curtis a pobaveně nakoukl přes zábradlí. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že se někdy mrknu odtud.“

James ze Scottova opasku odepnul elektrický obušek a sebral mu všechno z kapes, včetně klíčů a peněženky. Než mu začal svazovat kotníky, hodil klíče Curtisovi.

„Jeden z nich patří k trezoru se zbraněmi,“ vysvětlil mu.

Curtis otevřel průhledná plastová dvířka, zrovna když James ohnul Scottovy nohy dozadu a začal mu je přivazovat k poutům na zápěstí.

Curtis sáhl po jedné velké pušce na gumové projektily. „Vypadá to složitě,“ postěžoval si.

„Pomoz mi s ním hnout, pak ti to ukážu.“

Zatáhli Scottovo tělo až na práh lávky, aby ho věžňové dole neviděli. James pak ze skříňky popadl malou bombičku stlačeného plynu a vyškubl pušku Curtisovi.

„Tuhle jsem viděl bachaře, jak to dělá,“ vysvětlil James. „Tu plynovou bombičku našroubuješ nahoru na pušku, takhle. Pootočíš záklopku, pak pušku zalomíš... Podej mi náboj.“

Curtis Jamesovi podal buclatý gumový projektil. James ho strčil do hlavně, pušku zaklapl a nabídl ji Curtisovi.

„Střílej, jenom když budeš muset,“ radil. „Sám víš, co dělají za rámus.“

Curtis si do kapes nacpal další pepřák, omračující granáty a munici do pušky na gumové projektily, zatímco James připravil další pušku pro sebe.

Pak otevřel dveře na konci lávky. Chodbička vedla k dozorcí místnosti. Se zády přitisknutými ke stěně se k ní plížili, pušky v pohotovosti.

Když se James dostal na konec chodby, nakoukl do dozorny a spatřil Goldinga, který s nohama na stole pročítal sportovní výsledky. Kromě hučení klimatizace vládlo v místnosti přízračné ticho.

„Musíme ho vylákat od konzole, jinak by zmáčkl alarm,“ šeptl James.

Curtis přikývl; James přidřepł a vytáhl jednu ze Scottových mincí, kterou vkutálel do místnosti. Golding zaslechl, jak cvakla uprostřed místnosti, a vzhlédl přes okraj novin.

„Zakutálel se ti sem čtvrták, Scotte,“ prohodil Golding. Pár vteřin se rozhlížel, potom jenom pokrčil rameny a vrátil se k novinám.

James se ohlédl po Curtisovi a zoufale potřásl hlavou. Vyslal další minci. Tentokrát se Golding zatvářil zmateně. Byl příliš líný vstát ze židle, ale s plesknutím odhodil noviny na stůl a pozpátku dojel s židli k mincím.

„Co se tady děje, Scottie? Máš děravou kapsu, nebo co?“

Když Golding natočil židli, aby se podíval do chodby, James i Curtis vypálili. Gumové projektily zasáhly bachaře do hrudníku a do břicha. Židle prudce popojela dozadu a překotila se. Tlust'och zařval a s mohutným výkopem se vyprostil ze židle, načež se překulil a pokusil se vstát.

Jamesovi po hlučném prasknutí pušky hvízdalo v uších, ale bez váhání skočil ke Goldingovi a zalil mu obličej pepřovým sprejem.

„Jen počkej, jak s tebou zatočíme, až tě chytmem,“ zalykal se Golding, když se poslepu zhroutil zpátky na podlahu a zkoušel si vytřít sprej z očí. „Scotte... Amando... Kde ksakru trčíte?“

„Hehe, hned tak sem nenaklušou!“ chechtal se Curtis.

„Až vás zavřeme do díry, přijdu na návštěvu a zpřerážím vám všechny kosti v těle.“

Golding měl v sobě až moc bojovnosti a Jamesovi rvačka s tak těžkým nepřítelem nahnala strach. Honem strčil do pušky další náboj a hlaveň výhružně přiložil k bachařovu obličej. Puška sice spadala mezi zbraně, jež nezpůsobí smrt, ale pokud byl gumový projektil vypálen zblízka na zranitelné místo, mohl zabít.

„Ruce nad hlavu, ty špeku!“ křikl James navztekaně.

Když se muška dotkla jeho tváře, Golding poslušně zvedl ruce nahoru a nechal si je od Curtise svázat. Pak mu dokonce dovolil, aby mu do úst nacpal hadrový roubík a nechal přes něj uvázat pruh látky. James mezitím vyhrabal pouta, o kterých mu pověděl Scott.

Oba chlapci museli spojit síly, aby těžkého Goldinga odvěkli ke schodišti, které vedlo dolů k recepci. James připoutal Goldingovy ruce k horní tyči zábradlí. Curtis na náramek surově dupl, takže se sevřel o další dva zoubky navíc.

„Pamatuješ, když jsi je nasazoval mně?“ zavrčel. „Máš je rád hezky natěsno, že jo, Goldingu?“

Golding huhlal do roubíku nadávky, ale chlapci letěli zpátky pro pušky. James si všiml, že pod konzolí se válí Goldingův batoh. Vyhodil z něj baseballový časopis a krabici sendvičů a dovnitř nacpal gumové projektily, pepřový sprej a granáty, načež si ho navlékl na záda.

Curtis našel slabou černou bundu s logem Arizonské vězeňské služby, která patřila Amandě Vossové. Zapnul si ji přes černé tričko a zjistil, že mu padne přímo senzačně.

Chlapci pak tryskem seběhli dolů a nezabezpečenými dveřmi vyšli do přijímací místnosti v přízemí. James doklusal k nouzovému východu a zámkem protáhl Amandinu elektronickou kartu. Když se ozvalo cvaknutí, úlevou se usmál.

„Hlavně klid,“ napomínal James, když vyšli na čerstvý vzduch. „Nezapomeň, že kdybychom letěli jak blázni, hned začneme vypadat podezřele.“

James opět použil kartičku, takže tentokrát prošli mřížovou branou na hlavní vězeňské pozemky. Asfaltová silnice vedla rovně jako šíp až k hlavní bráně. Jediné světlo vydávalo pár lamp lemujících drátěné ploty kolem bloků s celami a žhnoucí strážní věže kolem vzdáleného obvodu věznice.

Jediné vzrušení na té osm minut trvající cestě představoval projíždějící vůz na odpadky a zamávání od bachaře, který si udělal pauzu na cigaretku, ale James se celou tu dobu trýznil představami sirén, střelby a krutého bití, které by nepochybně slízl hned v tu chvíli, kdy by ho bachaři dopadli.

Sto metrů před branou pro motorová vozidla stál obří ukazatel, jenž každému určoval, které barevné čáry na asfaltu se má držet. Červená pro vězně transportované jinam, žlutá pro návštěvy a zelená pro personál. Prostor za ukazatelem byl zalitý pronikavým světlem, a kam se člověk podíval, všude visela bezpečnostní kamera.

Curtisovi se třásl hlas. „Tímhle nemůžeme v životě projít.“

„Chovej se normálně,“ špitl mu James. „Máme uniformy jako personál a taky máme zaměstnanecký elektronický karty. Jestli se mezitím nespustí poplach, nevidím jediný důvod, proč by si nás někdo měl prohlížet moc podrobně.“

Zelená čára končila u dveří malého plechového domku s nápisem *Pouze pro personál*. James nakoukl okénkem do místnosti plné prodejních automatů. Na plastové židličky tam seděl nahrbený bachař a usrkával z mrňavého šálečku. James protáhl kartu dveřmi, vyšel po schůdkách a ostražitě strčil hlavu do úzké chodbičky, která voněla voskem na podlahu.

„Vypadá to super,“ řekl James.

Překročili práh, minuli mléčné sklo místnosti se samoobslužnými automaty na pití a sladkosti a pak se vrhli na druhý konec chodby k východu pro zaměstnance.

James projel Amandinou kartou zámek ve dveřích, když se z reproduktoru ozval mužský hlas. James doufal, že v centrálním velině sedí spřátelený pan Shorter, ale neměl možnost si to ověřit.

„Pohlédněte do kameiy a uveďte svoje jméno a příjmení a služební číslo.“

„Vossová Amanda, Y465!“ ohlásil se James tak ženským hlasem, jaký jen svedl.

„A kdo je tvůj parták?“ zeptal se reproduktor.

Curtis nejistě vzhlédl k bezpečnostní kameře. „Warren, Scott, KT318.“

„Ty, Scottie, kampak se dneska poděl tvůj hlas jako zvon? Máš chřipku, nebo co?“

„Jo,“ přisvědčil zpanikařené Curtis.

„Tak to mě mrzí, chlape. Běž domů a pořádně se prospi.“

Zabzučení ve dveřích prozradilo, že se odemkly. James a Curtis jimi prošli a pokračovali cestou uzavřenou drátěným plotem. Pak se

zastavili za červenou značkou *Čekajte*, až těžkotonážní dveře v bráně zabudované do zdi z ocelových plátů hlučně odkodrcaly dozadu. Když se úplně otevřely, chlapci vstoupili do tunelu.

Jakmile se dveře za nimi zase zaklaply, nad dveřmi na protějším konci chodby začala blikat zelená žárovka. James si uvědomil, že tam je opět zámek na kartu. Zaboha se nemohl rozpomenout, jestli se musí hlásit ústně i podruhé, proto se mu ulevilo, když kovové dveře začaly rachotit.

Sotva vykročili ze zajištěného pozemku věznice, James zahlédl směrovku ukazující na parkoviště zaměstnavatelů a bleskově tam zamířil. Curtis byl tak šokovaný, že málem nebyl schopen otevřít pusu.

„Neuvěřitelný,“ mumlal si Curtis téměř neslyšně. „Neuvěřitééééélný. Jsi génius, Jamesi.“

„Ještě neříkej hop,“ napomenul ho James, když rázovali nočním vzduchem po vydlážděném chodníku. „Tohle je teprve začátek.“

23. AUTA

James nemohl riskovat příliš dlouhé okounění na parkovišti, ale parkovalo tam zhruba padesát vozidel a on jen těžko mohl odrážovat přímo ke Scottovu autu a přitom nevzbudit v Curtisovi podezření, odkud asi ví, které to je. James tedy namířil dálkové ovládání na každé auto, až se nakonec o jednu řadu dál ozvalo pípnutí a blýskly reflektory u hony Civic.

Když se protahovali mezi dvěma auty, přes rychlostní pruh přešel na parkoviště otrískaný pick-up a zastavil jen pár míst od nich. Řidič vyhodil nohy ze dveří, ale ještě zůstal sedět, aby si zapálil cigaretu. V chvějivém světle zápalky James poznal jeho obličej.

„Frey,“ špitl Curtis vystrašeně.

James si prostudoval osobní materiály dozorce Freye; stálo tam, že to je dřív, který vězeňský blok T považuje za svůj osobní majetek, ale nikoho by ani ve snu nenapadlo, že se objeví už tři hodiny před začátkem směny. To bylo zlé. James musel rychle něco vymyslet.

Frey měl na sobě fotbalové tričko a džíny. I když chvíli potrvá, než se převlékne do uniformy, možná si v místnosti pro personál vypije kávu a dojde k bloku T, přesto neuplyne ani půl hodiny, než najde svázané dozorce. No, a potom strhne poplach.

Nejlogičtější řešení by bylo Freye zneškodnit, ale chlapci byli na otevřeném prostranství a všude dohlédly bezpečnostní kamery. James se nakonec rozhodl, že Freye nechají běžet. Nebyl si ani zdaleka jistý, zda to rozhodnutí je správné, ale vzpomněl si, jak Pohotovostní tým zacházel s Davem, a ani náhodou neměl zájem o to, aby se vyplnilo Goldingovo proroctví, že oba dva skončí zmlácení v díře. Čím dál se před případným dopadením od vězení dostanou, tím bude větší šance, že John Jones a tým FBI z té kaše dokážou Jamese vytáhnout dřív, než se bachařům dostane do rukou.

Jakmile Frey zamkl vůz a zamířil po cestě lemované kaktusy směrem ke vchodu pro zaměstnance, doběhli k malé hondě a naskočili dovnitř. Byl to elegantní model se závodnickými sedadly,

samý nerez a silný motor. James si kolem pasu zapnul červený bezpečnostní pás a ťukl do startovacího tlačítka. Ještě nezapomněl, jak to dopadlo, když řídil posledně, ale vzedmutá hladina adrenalinu mu nedovolila, aby nad tím moc dlouho přemýšlel. Teď musel dotáhnout úkol do konce.

Na silnici vedoucí od vězení James ještě dodržoval bezpečnou rychlost, ale jakmile vjel na mezistátní, na nějaké loudání neměl čas. Malý sportáček seděl na vozovce pevně a řízení bylo citlivé a přesné. James s pocitem neporazitelnosti kličkoval mezi třemi pruhy vozidel.

Osmnáctikilometrová cesta k prašné odbočce netrvala ani deset minut. Pár set metrů za odbočkou parkoval na prašné cestě ford Explorer s mřížkou na chladiči a zapnutými reflektory.

„Vezmi zbraně!“ poručil James Curtisovi, když zastavil hondu vedle fordu a rozrazil dveře.

Lauren nechala motor silného vozu s pohonem na všechna čtyři kola běžet a už byla upoutaná na místě pro spolujezdce. James skočil za volant a dupl na plynový pedál současně s tím, jak Curtis za sebou zabouchl dveře.

„S autem jsi sem dojela bez problémů?“ zeptal se James, když vyjel na nepevněnou silnici.

„Strejda John se našťestí neprobudil,“ kývla Lauren. „Sebrala jsem mu automapy a sestavila cestu do Los Angeles.“ Ohlédla se. „A ty jseš určitě Curtis.“

„Ahoj,“ usmál se Curtis. „Rád tě poznávám, Lauren. Kde ses naučila řídit?“

„To jsme ji naučili my s Davem,“ vysvětlil James. „Párkrát jsme ji s sebou vzali, když jsme si vyjeli zařadit.“

„Jsem kapku malá, tak nedosáhnu dobře na pedály,“ dodala Lauren. „Ale na cestě sem od našeho domu jsem nepotkala skoro žádný auta.“

„Co máš v tom batohu támhle?“ zajímal se Curtis.

„Oblečení, prachy, toaletní potřeby,“ odpověděla Lauren. „A dokonce se mi povedlo vpašovat se do ložnice a Johnovi štípnout tu jeho čtyřiačtyřicítka.“

„My máme s sebou opravdickou bouchačku?“ nadchl se Curtis. „A kde?“

Odpověď ani nepotřeboval; na opěradle mezi dvěma předními sedadly zahlédl obrovský revolver.

Po jízdě v čilé hondě měl James pocit, že tahle čtyřkolka je pod sedativy; jen co vyjeli na mezistátní, James přidupl plyn až k podlaze, ale zdálo se mu, že se neděje vůbec nic.

„Čtyřiačtyřicítka magnum,“ zazubil se Curtis, když zbraň zvedl. „Speciál Drsnýho Harryho. Tuhle hračkou můžeš přeseknout chlapa napůl.“

Lauren vyhlédla z okna, zrovna když prosvištěli kolem fast foodu s koblihami. „Jamesi, ty vemeno, jedeme špatným směrem.“

„Cože?“ vyděsil se James.

„Když jsme vyjeli na dálnici, odbočil jsi na nesprávnou stranu.“

„Doprdele.“

Od protisměru je dělila kovová svodidla. James začal vyhlížet křižovatku, na které by mohl zpomalit a jet nazpátek.

„Copak jsi nenaladila to rádio?“

„A jo,“ kývla Lauren, předklonila se a pustila ho.

„Na vězeňském parkovišti jsme zahlídli dozorce z našeho bloku,“ vysvětlil James. „Takže zdaleka nemáme ty čtyři hodiny, se kterými jsme počítali. Budeme mít kliku, jestli urveme aspoň ještě dvacet minut, než se nám na zadek přilepí policajti.“

James upozoroval mezeru mezi svodidly a strhl vysoký vůz do širokého oblouku, projel pruhem křoví ve středovém pásu a vřítíl se do protisměru. Sedan zatroubil jako šílený a řidič dupl na brzdy, aby je nenabral zezadu.

„Fúúúj,“ vydechl James, když opět šlápl na plyn a pomalu zvyšoval rychlost. „Tak teda, jak daleko je to ke kalifornským hranicím?“

„Přesně sto kilometrů,“ hlásila Lauren. „A do Los Angeles je to odtud ještě tři sta dvacet kilometrů. Pět hodin jízdy, pokud pojedem bez zastávky.“

„Zastavit musíme aspoň jednou, pro benzin.“

Doprava byla řídká a neosvětlená silnice rovná. Když se James podíval na tachometr, jeli rychlostí sto třicet kilometrů za hodinu, což bylo nad povolenou hranici, ale zhruba stejně rychle jako v tuhle

noční dobu jela většina ostatních aut. Kdyby zrychlili ještě víc, vypadali by podezřele.

V rádiu měli pořad, kam posluchači telefonovali své názory k tématům: *Žijí mezi námi mimosťšťtani?* Pokud James mohl soudit, pak lidé, kteří telefonovali, skálopevně věřili, že obě otázky mají jednu společnou odpověď: Elvis Presley.

Digitální hodiny na přístrojové desce ukazovaly tři hodiny třiačtyřicet minut, když dýdžej přerušil telefonát a spustil s nepředstíraným vzrušením.

„...dostali jsme šokující informaci o útěku z Arizona Max. Dva uprchlíci, muži, věk čtrnáct let. Znovu, věk jedna čtyři, ne čtyři nula. Útěk zřejmě stál život jednoho dozorce. Arizonská policie staví na strategických místech silniční zábrany. Uprchlíci by měli být běloši, skiní jménem James Rose a Curtis Oxford. Oba byli odsouzeni za vraždu a policie dává na vědomí, že s chlapci máte jednat se stejnou ostrážitostí, jako by šlo o dva dospělé nebezpečné zločince... Tohle je žhavá novinka, vážení posluchači, zůstaňte s námi, protože o tom všem vás budeme průběžně informovat celou noc...“

„Vy jste někoho zabíli!“ lapla Lauren zděšeně po dechu.

Předstíraná smrt Scotta Warrena byla v plánu od samého začátku, ale oba museli hrát překvapení kvůli Curtisovi.

„Nezabili jsme nikoho!“ namítl Curtis.

„Jeden z těch bachařů musel dostat infarkt, nebo něco takovýho,“ broukl James.

„To je sakra pech,“ strašil Curtis. „Kdo zabije bachaře, má to spočítaný. Strčej ho na samotku a bachaři mu ze života udělají peklo: flusají mu do jídla, hned před celou poušťějí hudbu na plný pecky, dokud mu z toho nehrábne...“

„V tom případě se chytit radši nedáme!“ oznámil James.

„Och bože,“ zavrtěl Curtis hlavou a rozbřečel se.

„A co mám teda podle tebe udělat?“ rozkřikl se James zahořkle.

„Vrátit se a dát mu pusu na bebínko?“

„Co když narazíme na zátarasy?“ panikařil Curtis. „Máme akorát jednu pořádnou bouchačku, a když zkusíme projet skrz, rozstřílejí nás na hadry.“

„Tak vydrž v klidu, ať můžu přemýšlet,“ požádal James. „Lauren, jak daleko máme na hranice?“

Lauren se sklonila nad mapu, kterou měla rozprostřenou na klíně. „Pětapadesát kiláků, asi.“

„Ale silniční zátarasy můžou postavit i v Kalifornii, no ne?“ ozval se Curtis.

„Jasně,“ přisvědčil James. „Ale tady v poušti nemůže být moc policajtů, a navíc nevědí, kudy přesně jedeme. Čím se dostaneme dál, tím víc cest budou muset zablokovat, takže pokud máme na nějaký zátaras fakt narazit, bude to spíš teď než později.“

James dalších pár minut jen mlčky pozoroval řadu svítících terčů v čáře vozovky. Do rádia zavolala posluchačka a prohlásila, že uprchlíci by měli dostat trest smrti, i když jim je teprve čtrnáct. Následující telefonáty ten názor podpořily.

„...Tak fajn, lidi. Přinášíme další novinky o útěku vězňů! Policie teď hledá stříbrnou hondu Civic IS. Mám dojem, že to je ta módní japonská škatule s luxusními koly a malým křídýlkem nad zadním oknem...“

James se usmál. „Máme o krok náskok.“

„Policie co nevidět prohledá dům vašeho strejdy,“ připomněl Curtis. „A tam zjistí, že se ztratilo tohle auto.“

„Ale získáme tím nějaký čas,“ připomněl James.

„Před náma!“ vypískla náhle Lauren.

Místo na pravé straně dopřálo Lauren šanci zahlédnout ta blýskající modrá světla o půl vteřiny dřív než James.

Silniční zátarasy bývají obvykle za zatáčkou, aby přijíždějící vozidla nestačila sjet z cesty, ale většinou před nimi zůstával dost velký prostor na zastavení, protože jinak by auta do zátarasů najížděla. Stála tam fronta asi dvanácti aut, projíždějících jediným pruhem mezi dvěma zaparkovanými policejními vozy s blýskajícím majáčkem. Jednotlivá auta musela zastavit a policista si s pomocí baterky prohlédl všechny pasažéry.

James zajel ke krajnici a dupl na brzdy. Ohlédl se přes rameno. Pak zaskřípěly všechny čtyři pneumatiky, jak prudce zacouval mezi blížící se vozy a otočil auto skoro na místě. Jestli policistům jeho manévr ušel, pak nemohli přeslechnout klaksony dvou dalších aut,

kteřá mu v poslední chvíli uhnula z cesty. Jedno auto se bokem oťřelo o kovové svodidlo u středového pruhu a v gejzíru oranžových jisker přískoky zabrzdilo.

„Ksaku!“ zařval James, když zařadil rychlost a dupl na plynový pedál, takže k přijíždějícím vozům se řítíl v protisměru.

Policejní vozy u zátarasu spustily sirény a rozjely se za nimi ve stejném okamžiku, kdy si James všiml mezery ve středovém svodidle a přes travnatý pruh to řízl na správnou stranu silnice.

„Lauren,“ vydechl s úzkostí, „kde je ten batoh, co jsem měl s sebou?“

„Mám ho tady u nohou,“ vyhrkla Lauren.

„Vezmi ho, je plný zbraní. Tebe nehledají, takže jakmile zastavíme, musíš vyskočit ven.“

Lauren přikývla. „Udělám, co budu moci.“

„Nesmíš *zastavit!*“ vřískal Curtis. „Musíme se odtud dostat. Jestli nás chytanou teď, co to odskákal ten dozorce, tak máme ze života peklo!“

„Dostal jsem tě až sem!“ vyštěkl James navztekane dozadu. „Tak se *uklidni!*“

„Kurva!“ sykl Curtis a zuřivě popadl magnum z opěradla, když auto smykem zastavilo v písku u krajnice.

Lauren udělala šipku ven i s batohem a skulila se po mírném svahu do houští. Obě policejní auta zabrzdila, jedno před a druhé za fordem. Z každého vozu vyskočil policista s vytaženou zbraní; muž a žena.

„Neexistuje nic, co by mě mohlo vrátit zpátky do lochu!“ zaječel Curtis.

Muž zůstal mířit u boku vozidla, zatímco žena přeběhla před svítícími reflektory a s namířenou zbraní až k fordu.

„Vypněte motor a položte ruce na volant!“ zahulákala policistka.

James poslechl, ale uslyšel, jak Curtis zvedá revolver. Policistka Curtise spatřila, až když došla těsně ke kouřově zbarvenému okénku.

„Tohle ale není nutné,“ vyhrkla policistka.

James předpokládal, že Curtis namířil magnum na policistku, ale mrknutí do zpětného zrcátka mu prozradilo, že Curtis míří na sebe.

„Curtisi, *ne!*“ zařval James.

Zaslechl cvaknout spoušť.

Blesklo bílé světlo a omračující granát vybuchl s hromovou ranou přímo pod přední pneumatikou prvního policejního vozu a roztrhl ji. Na silnici pak explodovaly další čtyři granáty a po nich se ozval poslední výbuch, který pro změnu serval pneumatiku z policejního auta za fordem.

Jamese, Curtise i oba policisty ty nárazy vzduchu dočasně ohlušily a oslepily. Několik projíždějících řidičů mělo na chvíli problémy s řízením, ale doprava byla naštěstí mírná a všechno skončilo jen zaskřípěním několika pneumatik a jedno auto málem vjelo do pouště za silnicí.

Lauren po hození posledního granátu zabořila obličej do písku. S prsty pevně vraženými do uší odpočítávala exploze. Po šestém výbuchu vyskočila a letěla k policistovi. Než se stačil z ohlušení vzpamatovat, Lauren mu uštědřila zásah devadesát tisíc voltů ze Scottova paralyzéro.

Policista se zhroutil v křečích na ubohou hromádku; bylo jasné, že pár minut zůstane ochromený. Lauren mu z bezvládné ruky vytrhla pistoli a neškodně vyprázdnila zásobník do vzduchu nad fordem. Policistce se vrátil sluch natolik, aby se přikřčila, ale Lauren k ní bleskově skočila a také ji ochromila paralyzérem.

Lauren odtrhla z policejních pistolí zásobník a zbraně odhodila daleko do pouště. Pak otevřela dveře fordu na bratrově straně.

„Jamesi!“ zařvala.

James přes to vysoké pískání v uších skoro neslyšel Laurenin hlas, ale bílé šmouhy před očima se mu zvolna začínaly rozptylovat.

„Kolik granátů to bylo?“ vyhekl James.

„Všech šest,“ zakřenila se Lauren, zatímco se plazila přes bratrovy nohy na sedadlo spolujezdce. „Vidíš dost dobře, abys mohl řídit?“

„Lepší se to,“ zalapal James po dechu, když se natahoval ke klíčku, aby nastartoval vůz.

James si promnul oči a Lauren se ohlédla dozadu po Curtisovi, který bezmocně ležel na zadním sedadle a po tvářích mu stékaly slzy.

„Co se tu k čertu vlastně semlelo?“ mumlal Curtis a civěl do hlavně pistole.

„Nejsem extra blázen do bouchaček,“ vysvětlila Lauren. „Magnum jsem nenabila, protože jsem nechtěla, aby někoho zasáhla kulka. Má to akorát budit strach.“

„Jsi magor!“ zaječel Curtis. „Policajti ve svých bouchačkách kulky mají, *holčičko!*“

„Jen idiot jako ty by dokázal střelit sám sebe!“ odsekla rozzuřeně Lauren.

„Proč jenom nejsem po smrti!“ kvílel Curtis.

„Mohli byste vy dva *držet hubu*,“ požádal James nervózně. „Zkouším se soustředit.“

Počkal si na mezeru v koloně vozidel, potom vyjel ze sevření dvou ochromených policejních aut a projel škvírou v železných svodidlech, aby se dostal na stranu silnice, po které pojedou až do Kalifornie.

Když James přišlápl plyn, volant se mu křečovitě zazmítal pod rukama. Jemně strčil do pedálu a auto trochu nabralo na rychlosti.

„Co se děje?“ všimla si Lauren.

„Nemám páru,“ vyhrkl James a vší silou se snažil udržet auto ve zvoleném směru. „Ale když jsme přejížděli přes poslední travnatý pruh, zaslechl jsem nějaký zavrzání.“

Jeli sotva padesátkou, náklad'ák za nimi je doháněl dvojnásobnou rychlostí. Řidič troubil jako blázen a nakonec prudce uhnul do středního pruhu, aby do nich nenajel. James dal akceleratoru druhou šanci. Volant mu málem utrl paži, jak se auto nebezpečně stočilo k boku projíždějícího náklad'áku.

„Při pomalý jízdě to je v pohodě, ale nemůžu ani trochu zrychlit.“

„Tak co uděláme?“ hlesla Lauren.

„Vím já?“ zavrtěl James hlavou. „V tyhle piksle plný šroubů se ale do Los Angeles nedostaneme.“

24. KUFR

Mezistátní běžela otevřenou pouští, kde by jejich auto rychle zpozorovali, ale každých pár kilometrů se objevil chumel laciných obchodů: drogerií, bufetů, fast-foodových podniků; a takhle časně ráno byly všechny zavřené. James zastavil hned u prvního chumlu stavení, k němuž dorazili. Paže měl od zápasu s volantem úplně rozbolavělé.

Vypnul reflektory, zařadil neutrál a vjel na prázdné parkoviště u cukrárny; řídil ve světle obřího růžového zmrzlinového poháru, který bimbalo nad dálnicí. Zajel za obchod, zastavil vedle řady popelnic a zapnul stropní světýlko.

James se ohlédl po Curtisovi, jenž nepřestával mačkat spoušť prázdného revolveru a přitom se mu po tvářích řinuly slzy.

„Myslíš, že jednou, až si budu chtít vystřelit mozek z hlavy, budu mít kliku na funkční bouchačku?“

Jamese dost šokovalo, jak rychle se Curtis nervově složil. Vypadalo k politování, ale jinak to působilo spíš děsivě. Vůbec poprvé James pocítil skutečnou tíhu ze společnosti člověka, který po menším nedorozumění s učitelem dokázal zavraždit hned tři lidi.

„Tak, kde přesně jsme?“ naklonil se James nad Laurenina kolena.

„Pokud koukám do mapy správně, tak mezistátní po pár kilometrech bude míjet malý město jménem Nix.“

„Dobře, zajedeme tam,“ rozhodl James. „Policajti nevědí, že máme problémy s autem. Dokud nenajdou tohle auto, získáme tak hodinu dvě náskok, než nás zase začnou hledat.“

„A jaký máš plán, až se tam dostanem?“ zajímala se Lauren.

James pokrčil rameny. „Bud' najdeme místo, kde se zahrabeme do doby, než odstraní ty zátarasy, nebo čmajznem auto a zkusíme zdrhnout hned. Dál bych hrál podle toho, co najdeme.“

Lauren složila mapu a James zatím zamířil ke kufru auta a vylovil batoh s penězi a nezbytnými věcmi. Curtis pořád ležel zhroucený na zadním sedadle. James otevřel dveře vedle něho.

„Tak pojď,“ vybídl ho nervózně.

„K čemu?“ vzlykal Curtis. „Nikdy jsem se od tebe neměl dát navést. Uvnitř si mě pohlídali.“

James musel dostat Curtise do formy a na nějaké přesvědčování mu nezbýval čas. Natáhl se dovnitř a vyvlekl ho za límec bundy z auta. Oba chlapci byli sice stejně vysocí, ale James byl zdatnější a mnohem silnější.

„Tak poslouchej!“ zavrčel James, když přirazil Curtise na bok auta. „Ty sám jsi se mnou chtěl jít; dopředu jsi věděl, že to je nebezpečný. Teď už je moc pozdě couvnout!“

Curtis zíral do prázdna, jako by tam James ani nebyl.

„Dojdeme do města a sezeném si jiný auto. Pak dojedem do LA a ty zavoláš mamince, přesně podle plánu.“

Curtis neodpovídal tak dlouho, dokud James nezačal pěst. „Tak jo,“ zafňukal Curtis neochotně.

„Už jsme se dostali takhle daleko,“ pokračoval James pro změnu přátelským tónem. „Potřebujeme jeden druhýho, a když nezpanikaříme, pořád ještě to zvládneme dotáhnout do konce.“

Curtis se tvářil, jako že by Jamesovi rád věřil, ale nevěří.

Měl navlas stejný výraz jako mrňousek, kterého se pokoušíte přesvědčit, že pod postelí vážně nejsou žádné nestvůry.

Lauren si už na záda hodila batoh se zbraněmi. V okénku auta zachytila vlastní odraz a pohled na zcuchané vlasy a oblečení uválené od písku ji zaskočil. Pořád ještě nemohla uvěřit, že úplně sama zneškodnila dva policisty. Prožívala nejběsilejší noc svého života, ale připadala si prazvláštně klidná, jako kdyby její vlastní mozek nedokázal uvěřit, že se to děje doopravdy.

Sotva se však vzpamatovala a vrátila se zpátky do reality, při pohledu na chlapce ji čekal další šok. „Ty hadry byste měli radši shodit!“ vyštěkla podrážděně.

James si až teď uvědomil, že na sobě má černou košili, která tvořila součást uniformy Amandy Vossovové. Začal ji rozepínat a s

úlevou si všiml, že Curtis svou bundu shodil bez dalšího přesvědčování. Snad se tedy začínal dávat do kupy.

James si hodil přes rameno batoh s oblečením a dalšími potřebami a s Lauren po boku rázně zamířil směrem k mezistátní.

„Fakt myslíš, že pořád ještě máme šanci?“ šeptla Lauren rychle dřív, než je Curtis zaslechne.

James pokrčil rameny. „Plán vycházel z toho, že do Kalifornie stihneme dorazit ještě předtím, než vypukne poplach. Nejspíš jsme v řiti, ale nevzdám se, dokud mi nezbyde nic jinýho... Ale prosím tě, za žádnou cenu nedovol tomu našemu sebevrahounkovi, aby se dostal k další bouchačce.“

Curtis je klusem doběhl. „O čem si to šeptáte?“

„O tobě!“ vpálil mu James krutě. „Už jsi zase člověk?“

„Namouduši se omlouvám,“ drmolil Curtis. „Ale zpátky do lochu mě živýho nedostanou.“

„Mysli pozitivně,“ poradil mu James. „Zítra touhle dobou už budeš u svý maminky.“

Kolem se kmitlo policejní auto s blikajícím majáčkem. Vrhli se do křoví a vzápětí se jich kolem prohnala celá kolona. Děti ještě neušly ani třetinu cesty k městečku Nix, když se před nimi objevilo potřhané pletivo a dřevěné sloupky, jež tak před deseti lety mohly vypadat jako plot.

„Parkoviště přívěsů!“ odplivl si Curtis při pohledu na ponurou pláň plnou obřích hliníkových karavanů, které mnoha Američanům sloužily jako pojízdný domov.

Lauren se obrátila k Jamesovi. „Myslíš, že by šlo štípnout auto už tady?“

„Vy umíte krást auta?“ podivil se Curtis.

„Ty starý klidně drátem nastartuju,“ vysvětlil James. „Ale všechny ty moderní mají na zapalování pojistku, takže se člověk neobejde bez speciálního vybavení.“

„No, v přívěsech zrovna moc zazobanců nenajdeš,“ poznamenal Curtis. „Vypadá to tady spíš jako na vrakovišti.“

„Ale my potřebujeme něco, s čím by se dalo dojet až do Los Angeles,“ připomněla jim Lauren.

Zamířili podél plotu, vzdalovali se od mezistátní a nakonec prolezli jednou dírou. U vjezdu stál hrozen několika přívěsů, ale hrozilo tam příliš velké nebezpečí, že je někdo zahlédne. Lauren se ujala vedení a přes chrupající šterk se hnala k osamělému přívěsu na konci parku, jemuž o několik parkovacích míst dál dělala společnost jenom vyhořelá kostra jiného vozidla.

Z přívěsu svítila lampa a na střeše hučela zapnutá klimatizace. James se přiblížil k sedanu; byl to dodge, který parkoval vedle přívěsu. Na straně u řidiče nakoukl okénkem dovnitř. Auto bylo navenek sice ošumělé, ale ve volantu mělo airbag a CD přehrávač; obojí znamenalo, že je příliš moderní, než aby šlo nastartovat zkratem.

„Bez šance,“ zašeptal James a ohlédl se dozadu. „Ale uvnitř nejspíš všichni spí. Co kdyby ses tam zkusil vplížit a klíčky normálně ukradnul?“

Sotva to James dořekl, dveře plechového přívěsu se rozlétly a skoro současně s tím se ozval nezaměnitelný zvuk uvolňování pojistky dvouhlavňové brokovnice. Obrátil se přesně v tu vteřinu, kdy mu hlaveň mávla před nosem.

„Tak konečně jsem chytila ty *spratky*, co se mi pořád ometají kolem auta!“ zařvala žena. „Odkud jste? Tady kolem jsem vás ještě neviděla!“

Vypadala tak na dvacet, měla dlouhé hnědé vlasy, na sobě pantofle a noční košili.

„My nic neděláme!“ vykřikl James a zvedl ruce nad hlavu. „Už odtud padáme, fakt si dejte pohov.“

„Pcha, snad si nepředstavuješ, že si jenom tak klid'ánko odkráčíš?“ ušklíbla se žena. „Když jste mi rozřezali pneumatiky, stálo mě to dvě stě babek. Teď půjdete dovnitř a já zavolám policajty.“

„Ale my tu nikdy předtím nebyli!“ bránil se James bezmocně. „My jsme –“

Žena pohrdavě sykla. „Nech si ty lži, frajírku. Máte kliku, že jsem vás chytila já. Spousta chlapů z těch přívěsů tam vpředu mají už natolik plný zuby hajzlíků, co nám ničí auta, že by vás spíš *oddělali*, než aby se zdržovali voláním na policii.“

Lauren se posunula dopředu a okázale se rozbřečela. „Prosím, nezastřelte mi bráchu!“

Popošla o další krok a mladá žena se zatvářila nejistě. Ucouvla ke dveřím přívěsu.

„Nepřibližuj se, holka!“

„Prosííím!“ vzlykala Lauren.

„Hele,“ zakoktala žena a vystrašeně namířila na Lauren.

Z ženina výrazu James vyčetl, že nemá to srdce zastřelit kohokoliv, a už vůbec ne desetiletou holku. Podběhl pod hlavní a pověsil se na ni, zatímco Lauren utekla do bezpečného úkrytu za autem. James pak pušku silou odstrčil do strany, takže byla rovnoběžně s ženiným hrudníkem, a pak ji zbraní přitlačil na stěnu přívěsu.

„Pusťte to!“ zavrčel James, drapl ženu za tenké zápěstí a odtrhl jí ruku z pažby.

Když James převzal iniciativu, žena se rozplakala. „Prosím tě, nesmíš ublížit mojí holčičce!“

„Běžte dovnitř!“ poručil James. Žena vešla po dvou kovových schůdcích do přívěsu. „Je tu s vámi ještě někdo?“ štěkl James a stiskl vypínač.

„Jen moje dcera.“

Lauren a Curtis vstoupili těsně za nimi a honem zavřeli vchodové dveře.

„Lauren,“ řekl James. „Najdi rádio a nalad' tu stanici: musíme vědět, co policajti zrovna podnikají.“

Zařízení přívěsu bylo stařícké, ale čisté; všude se válely hračky. Na jedné straně stála pohovka, naproti řada kuchyňských skříněk a pod oknem spalo na matraci tříleté dítě.

„Posad'te se na pohovku,“ poručil James.

Lauren našla rádio a zapnula ho. James si uvědomil, že chudinku ženu ta puška děsí. Zlomil ji a vysypal všechny náboje na koberec.

„Já vám neublížím, ale musíte nám pomoci,“ řekl mladé ženě. „Jak se jmenujete?“

„Paula.“

„Paulo,“ pokračoval James, „my tři jsme v průšvihů. Jsme na útěku a rozsypalo se nám auto.“

„Na útěku?“

„Před policajty. Já a Curtis jsme teď zdrhli z Arizona Max.“

Paula si zabořila obličej do dlaní a zhluboka zalapala po dechu, zatímco rádio potvrdzovalo Jamesovo přiznání:

„...Dva policisté se stali terčem napadení u silničních zátarasů asi deset kilometrů před městem Nix. Policie si je jistá, že oba nezletilí vrazi míří do Kalifornie po Šedesáté třetí. Údajně jedou v modrém SUV značky Ford Explorer a jsou vyzbrojeni puškami a výbušninami.

Jeden z uprchlíků, James Rose, má za sebou nejméně jeden předchozí pokus o útěk a policie varuje veřejnost, že v blízkosti těchto individuí musí být vrcholně opatrná... Každopádně musíme doufat, že vinou událostí dnešní noci už nepřijdeme ani o jediného policistu. Nezapomeňte si, lidi a kamarádi, zase naladit stanici, která je v Západní Arizoně jasná jednička...“

Lauren zamířila k ledničce a vytáhla pár plechovek s pitím.

„Zůstaneme tady, nebo pokračujem dál?“ zajímal se Curtis, který srkal ze své plechovky, pohodlně usazený na kuchyňské židli.

„Nech mě moment přemýšlet,“ požádal James.

Cítil stresující zodpovědnost. Na Jamesových předchozích misích byly vždy poblíž vedoucí mise nebo starší agenti. Tentokrát musel sám přechytračit celé americké policejní oddělení.

Konečně dostal nápad. Podíval se na Paulu. „Jak velký kufr má vaše auto?“

„Nevím,“ zakoktala Paula. „Normální kufr, no...“

„Vejde se dovnitř člověk?“

„Asi jo. Když vyndám všechny ty svoje krámy, byl by docela prostorný...“

„Co máš v plánu?“ zeptala se Lauren.

„Podle mě se tady dlouho poflakovat nemůžeme,“ odpověděl James.

Lauren přikývla. „Až policajti najdou naše auto, ze všeho nejdřív přijdou pročesat tohle parkoviště, a navíc budou na silnicích do Kalifornie pořád ty zátarasy.“

„No, a právě proto se já nebo Curtis musíme schovat do kufru,“ pokračoval James. „Paula může řídit, jeden z nás bude vpředu s ní a jeden vzadu s mrnětem.“

„To není špatný plán, brácho,“ kývla Lauren, které svitlo, že to zní nadějně. „Budeme vypadat jako rodinná výprava. Policajti by na to mohli skočit.“

„Nebo by se mohli mrknout do kufru a sbalit nás,“ sýčkoval Curtis.

Paula byla podle všeho s nervy úplně na dně. „Vy po mně chcete, abych vás provezla policejními zátarasy?“

„A pak až do Los Angeles.“

Paula si promnula oči. „Za napomáhání k útěku je nejspíš pěkný flastr?“

„Prosím, Paulo,“ popotáhla Lauren. „Kdyby mého bráchu chytili, tak zůstane ve vězení až do konce života!“

„Ale co když po nás policajti začnou střílet? Co když se něco stane holčičce?“

„Proč se jí vlastně doprošujete?“ vyjel vztekle Curtis. „Zapíchni jí tu zatracenou brokovnici do žeber a k poslušnosti ji prostě donut!“

„Protože...,“ zamumlal James, který se nemohl smířit s nepřijemnou pravdou, že Curtis navrhuje způsob jednání, k jakému sáhnou jenom ti nejzoufalejší psanci na útěku.

„Co jinýho *můžeme* dělat?“ naléhal Curtis. „Kdybychom ji tu nechali, tak musíme ji i toho spratka svázat, aby nás hned nepráskli.“

James původně neměl v plánu zaplést do útěku cizí lidi, a už vůbec nechtěl brát rukojmí. Měl na vybranou ze tří možností, a ani jedna z nich se mu nelíbila: svázat Paulu a ukrást jí auto, přinutit Paulu, aby je odvezla, nebo svázat Curtise a zavolat Johnu Jonesovi, že se rozhodl s misí seknout.

„Hele,“ podíval se James na Paulu, „já vám nechci dloubat bouchačkou do zad, ale pokud policajti mě i Curtise chytanou, tak to nepřezijem. Až se dostaneme do LA, klidně běžte na policii a práskněte, že jsme vás donutili se zbraní, abyste nás odvezla. Nikdo vás nepotrestá... Hernajs, určitě ještě vyděláte slušných pár babek, až svůj příběh prodáte novinám!“

„Bud' tohle, nebo nás svážete?“ zakolébala Paula nervózně koleny do stran.

James si všiml řvavě růžovobílých šatů, zavěšených na dveřích vedle záchodu.

„Vy pracujete v tý cukrárně, co jsme jeli kolem, vidíte?“ zeptal se; záměrně na Paulinu otázku neodpověděl. „Jak vás tam platí?“

„Šest babek za hodinu.“

„Lauren,“ vzpomněl si James, „tys ukradla Johnovy úspory. Kolik to dělá?“

Lauren přikývla. „V tom velkém batohu je kolem čtyř táců.“

„Půlku peněz vám dáme, když nás hodíte do LA!“ nabídl James. „Představte si, kolik zmrzlin byste musela naservírovat, abyste si vydělala dva tisíce doláčů. Tisícovka zůstane tady v přívěsu a tu druhou dostanete na místě.“

Curtis jen potřásl hlavou. „Nač tolik strachů?“ poškleboval se. „Elwood pořád říkal, že jsi měkčeš.“

James rozzuřeně přistoupil ke Curtisovi a rozkřikl se mu přímo do obličeje: „A co by nám bylo platný, kdyby Paula zpanikařila a práskla nás v momentě, co jí policajt posvítí do obličeje baterkou? Kdybych dal na tebe, ty blbče, tak teď už jsme po nějaký ubožácký honičce rozstřílení na kusy.“

Lauren seděla na pohovce vedle Pauly. Teď srdceryvně vzlykla. „Prosím, pomůžete nám?“ zaškemrala. „Strejda mě pořád tak surově mlátí... *Prosím*, neposílejte mě zpátky k němu!“

Sotva dořekla, Paulin výraz se úplně změnil. Podívala se na Lauren a chlácholivě se usmála. „Když jsem byla v tvém věku, nevlastní táta mě zmlátil tak děsně, až jsem skončila v nemocnici.“

„Tak teda víte, jaký to je,“ popotáhla Lauren přes vodopád slz, i když se v duchu propadala hanbou, jak chudinkou Paulou hanebně manipuluje.

Paula zdráhavě vzhlédla k Jamesovi, který stál vedle ní. „Jo, mám problémy, a dva tácy by je skoro všechny vyřešily.“

25. ŠTĚSTÍ

Curtis se dobrovolně přihlásil, že pojede v kufru. James se v něm absolutně nevyznal: v jednu chvíli byl Curtis bezva a hned nato se topil v sebevražedných náladách. Děti, které neprošly výcvikovým kurzem v CHERUB, obvykle zvládaly stresové situace jen obtížně, ale Curtis jako by nesnesl sebemenší stres; Jamesovi to začínalo dělat vážné starosti. Pokud se dostanou až do LA, bude důležité, aby zůstal natolik při smyslech, že se zvládne zkontaktovat s maminkou.

V půl páté ráno dojeli k velkému silničnímu zátarasu necelé dva kilometry od kalifornských hranic. Levé jízdní pruhy blokovalo pět policejních aut a ve zbývajícím průjezdném pruhu se vinul dlouhý had brzdových světel. Na opačné straně silnice parkovaly další policejní vozy, připravené k pronásledování, nahoře kroužila helikoptéra. James věděl, že v helikoptěře se skrývá termovize, která by uměla vysledovat každého, kdo by se pokusil vyklouznout z auta a utéct do pouště.

Navzdory stresu, kterému ji vystavili, si Paula zachovala chladnou hlavu. Lauren seděla na předním sedadle vedle ní a předstírala spánek. James ležel vzadu s kapuci přetaženou přes vyholenou hlavu; po jeho boku v dětské autosedačce tvrdě chrupala Paulina tříletá dcerka Holly.

Trvalo čtvrt hodiny, než se doplazili na začátek fronty. Každé auto si policisté zběžně prohlédli, posvítili dovnitř a vypálili na řidiče dvě bleskové otázky. Většinu aut mávnutím pustili dál, ale každé z vozidel, co jim byla podezřelá, poslali do druhé fronty na důkladnější prohlídku. Ta sestávala z toho, že všichni museli z auta vystoupit, nechat si policejním počítačem protáhnout průkaz totožnosti a počkat, až policisté auto důkladně prohlédají.

Jamesovi bylo jasné, že pokud na podrobnou prohlídku vyberou i jejich auto, prohráli by úplně všechno. S Paulou za volantem a s třiceti super ozbrojenými policisty na dostřel by každý pokus o útěk byl krátký a krvavý.

Když Paula došla k policistovi, spustila okénko.

„Řidičský průkaz, technický průkaz, prosím.“

Policista si prohlédl dokumenty a druhý policista obešel auto a svítil přitom dovnitř baterkou.

„Tohle jsou vaše děti?“

„Ta malá vzadu je moje dcera. Tihle dva jsou moji sourozenci, bratr a sestra.“

Druhý policista zaťukal na okénko vedle Jamesovy hlavy.
„Ukaž se nám, synku.“

James spustil okénko a baterka mu naplno zasvítla do obličeje.

„Kolik ti je?“ zeptal se policista.

„Třináct,“ zahučel James.

„Mohl by ses mi ukázat bez kapuce?“

James si s bušícím srdcem stáhl kapuci a ukázal půlcentimetrového ježka na hlavě.

Policista se podíval na kolegu. „Máme tu blond holohlavce, navíc přibližně v tom správném věku.“

První policista se naklonil do okénka k Paule. „Je mi líto, ale musím vás požádat, abyste se zařadili támhle do fronty na podrobnější prohlídku.“

James v duchu drtil řetěz nadávek. Doufal jenom, že John vykoumá způsob, jak ho z té polízanice vytáhnout dřív, než ho dovezou zpátky do Arizona Max. Paula popojela o délku auta, aby se zařadila do druhé fronty. Lauren se rezignovaně ohlédla po Jamesovi.

„Snažili jsme se ze všech sil,“ pokrčil James rameny. „Mrzí mě, že jsme vás takhle obtěžovali zbytečně, Paulo. Musíte policajtům tvrdit, že jsme vám vyhrožovali, že pokud nám nepomůžete, ublížíme malý Holly.“

„O kolik ti prodlouží trest navíc za ten útěk?“ zeptala se Paula, jako by jí na tom skutečně záleželo.

„O dost,“ ušklíbl se James. „Pět, deset let, tak asi.“

„Mně tedy nepřipadáš jako kriminálník,“ řekla Paula soucitně.
„Teda, pár jich znám, a ty mi připadáš jako moc milý kluk, než abys mohl mít na triku něco doopravdy vážného.“

Všichni se prudce ohlédli, když na plechovou střechu auta zabušil policista. Auto ve frontě vedle nich popojelo, ale fronta

čekající na podrobnější prohlídku se nepohnula, a tak Paula nenašla jedinou mezeru, kam by se vmáčkla; tak teď blokovala oba pruhy.

Paula opět spustila okénko a policista se přikrčil vedle vozidla. „Máme tu strašně moc aut,“ vysvětlil. „Radši vás, lidi, nechám projet. Mně osobně připadáte kompletně neškodní.“

„Teda, mně ještě nikdo v životě za neškodnou neoznačil,“ ušklíbla se Paula s pobavenou koketností, „ale nebudu se urážet, pokud mi to dovolí dostat se do LA dřív, než se ta mladá dáma vzadu probudí.“

„Přeji vám bezpečnou cestu,“ usmál se policista a Paula ucouvla, aby si vpředu udělala dost místa na vytočení vozu z fronty.

Vzhledem k tempu, s jakým policie pomalu filtrovala jedno auto po druhém, byly všechny tři jízdní pruhy vedoucí do Kalifornie úplně opuštěné.

Lauren se podívala na Jamese a zachraptěla: „To tedy bylo fakt *o fous*.“

* * *

Osmdesát kilometrů za kalifornskými hranicemi zastavili u McDonalds. Lauren zaběhla dovnitř a koupila všem snídani. James se nejprve přesvědčil, jestli nikdo není v dohledu, a pak pustil Curtise z kufru auta. Sotva Curtis rozchodil křeče v nohách, obrátil se tváří k slunci vycházejícímu nad pouští a rozpřáhl paže.

„Nádhera!“ zajásal, obrátil se, plácl Jamese přes záda a popadl ho do náruče. „Byl jsi hustě *super*, kámo! Hele, promiň, že jsem včera v noci vyváděl... Když se mi takhle zatmí v šíšce, chovám se jak totální dement.“

„Takže teď jsi rád, že Lauren to magnum nechala bez nábojů?“

Curtis se zakřenil. „Tvoje sestra je nejspíš můj strážný anděl nebo tak něco.“

Zpoza rohu restaurace se vynořila Lauren s kartónovým podnosem plným pití a dvěma velkými sáčky z hnědého papíru nacpanými jídlem. Curtis sáhl do jednoho sáčku a vytáhl hamburger.

„Dvojitá klobása a vejce,“ zaliboval si Curtis, když si urafi obrovské sousto. „Tohle zbožňuju, čéče. Neměl jsem to nejím rok. *Mmmm... To je tááááková dobrotá!*“

James nechal Curtise rozplývat se nad jeho hamburgerem a naklonil se do vozu, aby si promluvil s Paulou. Holly se probudila s mrzutou náladou a Paula teď seděla vedle dcerky a snažila se ji přesvědčit, ať něco sní.

„Poslyšte, fakticky jste nám prokázala velkou laskavost,“ řekl James. „Máte to u mě.“

„Mám u tebe *tisíc dolarů*,“ připomněla Paula jenom napůl žertovně.

James přikývl. „Jakmile dorazíme do LA,“ slíbil. „Dal jsem vám svoje slovo.“

„Myslím, že tisíc dolarů naráz jsem nikdy v životě neměla,“ povzdechla si Paula. „Když jsem byla malá, odjakživa jsem toužila jet do Disneylandu a bydlet tam v opravdickém hotelu, ale byli jsme děsně chudí. Až vás, lidi, vysadím, hned tam s Holly zajedu. Je to tam jenom padesát kilometrů.“

„Bezva nápad,“ zazubil se James, „ale bude lepší, když nejdřív zavoláte na policii. Přece nechcete mít potíže kvůli tomu, že jste nám pomohla. Pokud byste zamířila rovnou do Disneylandu, tak by vaší verzi věřili jen těžko.“

Paula se zatvářila maličko zklamaně. „Asi máš pravdu.“

„Policajtům o těch penězích ani slovo!“ varoval James. „Do Disneylandu si zajed'te až za týden, nebo tak.“

Když teď Paula i Curtis byli spokojení, James si užíval pohodu jako už dlouho ne. Naštvalo ho, když ho Lauren vyrušila.

„Radši bvchom měli hodit zadkem,“ prohlásila. „Jednou silniční kontrolou jsme projeli, ale to ještě neznamená, že nás policajti přestali hledat.“

Na předměstí LA chytli ranní špičku; uvízli ve čtrnácti jízdních pružích, hustě nacpaných vozidly, a vpřed se plazili rychlostí obyčejné chůze. Když dojeli na hřeben kopce a začali sjíždět dolů, nabídl se jim pohled na desetitisíce aut napěchovaných na sebe, kterým se slunce odráželo od zadních skel. Po jízdě skoro

neobydlenou pouští to byla úleva, anonymně sedět ve voze utopeném mezi tisíci dalších.

Potřebovali najít vhodné místo, kde by se mohli rozloučit s Paulou. Lauren našla na mapě cestu do Hollywoodu, protože to bylo jediné místo z celého města, o kterém slyšela. Nakonec skončili v šedém obchoděku na Hollywood Boulevard, který se jmenoval Showbiz Stores. Bylo deset dopoledne a James se při pohledu na slavné logo Hollywoodu na kopci neubránil vzrušení.

Zaparkovali v podzemních garážích pod obchoděkem. James obešel auto a z batohu odpočítal tisíc dolarů a pak si ho hodil přes rameno. Paula vzala Holly a výtahem dojeli do posledního patra, kde byly restaurace. James donesl pro každého pití a zmrzlinu pro Holly.

Pod stolem podal Paule tisíc dolarů a řekl: „Před vjezdem do garáže jsme minuli stanoviště taxíků. Zůstaňte tady a pomalu si to dopijte. Dejte nám asi dvacet minut, abychom stačili zmizet, pak okamžitě zavolejte policii, ať jste krytá. Jasný?“

Paula přikývla a vzala si peníze.

„Můžu vám věřit?“ naléhal James.

Paula se usmála. „Jestli vám to klapne, pošli mi pohlednici.“

„A nezapomeňte,“ dodal ještě James, „kdyby se policajti dozvěděli o penězích, všechny vám seberou. Ale na vyčmuhání pravdy jsou tak vytrénovaní, že všechno ostatní jim radši vyklopte.“

„Platí.“

James dopil hrnek horké čokolády a pocuchal Holly vlásky, načež vstal.

Curtis se na Paulu usmál. „Se omlouvám za včerejší večer.“

Lauren, Curtis a James bleskově seběhli po eskalátorech do přízemí a pasáží obchodů vyšli ven hned vedle stanoviště taxi.

James se podíval na Curtise. „Tys v LA bydlel; kam je nejlíp jít? Aby tam tři děti nevypadaly nápadně a mohl jsi vyřídít ty telefonáty?“

„Pláž Santa Monica!“ vyhrkl Curtis; neváhal ani milisekundu.

Taxík je vezl dvacet pět kilometrů po Sunset Boulevard; cestou k pláži projeli skrz Beverly Hills. James a Lauren vystoupili u výjevu, který jim připomněl, jak je maminka vzala před pěti lety na výlet do Brightonu. Bylo tam staromódní molo s lunaparkem na

jedné straně a dřevěnou lávkou podél vody. Palmy, restaurace a přepychové pobřežní hotely svědčily o nepředstavitelném bohatství.

„Na podobném místě budu žít, až se ze mě stane milionářka,“ povzddechla si Lauren.

James se usmál. „A jak se chceš stát milionářkou, prosím tě?“

„Bude ze mě popova hvězda nebo úspěšná podnikatelka... A třeba obojí.“

Když taxík odjel, zůstali stát vedle sebe a dívali se na vlny tříštící se v dálce.

„Moje máma má dům na pobřeží na jihu u Benátek,“ vysvětlil Curtis. „Do první třídy jsem chodil za kopec jen kousek odtamtud. Později jsme se odstěhovali, ale dodnes tam skoro každý léto zajedem aspoň na pár týdnů.“

„Je to krása,“ souhlasil James. „Ale nemůžeme tu okounět, čekají nás ty telefonáty.“

„Telefonát,“ opravil ho Curtis. „Jenom jeden.“

James se zatvářil překvapeně. „Říkal jsi, že musíš sehnat pár čísel,“ připomněl James. „Myslel jsem, že to bude nějakou chvíli trvat.“

„Bez urážky, Jamesi,“ řekl Curtis, „ale musel jsem tě kapku vodit za nos. Nemohl jsem ti věřit, dokud jsem neměl jistotu, že ten útěk je doopravdy. Ještě když jsem byl s mámou, vždycky jsme museli počítat s tím, že se něco zvrtně, až budu pryč ve škole, nebo tak. Takže, ať jsme bydleli kdekoliv, vždycky jsme měli dohodnutý nouzový plán.“

„Komu tedy budeš volat?“ nechápal James.

„Až Paula půjde na policii, určitě vystopujou taxi a od řidiče se dozvědí, kam nás odvezl, proto jsme nemohli jet přímo za tátou do Pasadeny. Tahle malá zajižďka do Santa Moniky by měla ty svině svést z cesty.“

„Za tvým tátou!“ vyjekl James.

Podle informací, které si James a Lauren prostudovali před zahájením akce, Curtis tvrdil, že nemá ponětí, kdo je jeho otec; stejně tak to nevěděla ani FBI.

Curtis přikývl. „Viděl jsem se s ním jenom párkrát, ale je to každopádně jediný člověk ve městě, který stoprocentně ví, jak se zkontaktovat s mojí mámou.“

26. TECHNOLOGIE

Tým FBI sledoval pohyb všech dětí pomocí signálu mobilu, který Lauren měla v kapsech. Zatímco Curtis telefonoval, Lauren předstírala, že si potřebuje odskočit na jednu z kabiněk plážových záchodků. Zamkla se, vytáhla maličké věčko a navolila číslo FBI ve Phoenixu. Nadiktovala Theovi jejich přesnou polohu a řekla i o Curtisově tvrzení, že tady poblíž má otce.

John Jones a Marvin Teller přistáli v LA už pár hodin předtím a čekali na letišti, co se bude dít dál. Druhý tým FBI se zase řídil signálem mobilu a ze vzdálenosti necelého kilometru sledoval Jamese a Lauren.

Během čekání, než si Curtis a Lauren vyřídí své telefonáty, vytáhl James padesát centů a v automatu na noviny si koupil *LA Gazette*. Fotky Curtise na titulní straně vypadaly přesně, ale někdo z Marvinova týmu se musel nabourat do Jamesova trestního spisu a upravit snímky od soudu ve Phoenixu, protože si na nich vůbec nebyl podobný.

James si přečetl doprovodný článek:

VE 4.00 – VĚZEŇSKÝ DOZORCE ZAVRAŽDĚN PŘI ÚTĚKU 14LETÝCH HOCHŮ Z ARIZONA MAX

(Okres Maricopa) Vězeňský dozorce Scott Warren zemřel při troufalém útěku dvou čtrnáctiletých chlapců. Podle všech údajů jsou James Rose a Curtis Oxford první nezletilí vězni, kterým se kdy podařilo utéct z nejpřísněji střežené věznice.

Oxford je synem Jane Oxfordové, mezinárodně známé obchodnice se zbraněmi, která v současnosti figuruje na druhém místě seznamu osob nejhledanějších FBI. Rose byl nedávno převezen z vězení státu Omaha, kde ho drželi na

samotce po prvním neúspěšném pokusu o útěk.

Po útěku přemohli dva policisty na silničním zátarasu na tahu 163, přičemž použili zásahové výbušky a elektrické obušky, ukradené ve vězeňském skladu zbraní. Navzdory tomuto neúspěchu mluvčí Státní policie v Arizoně tvrdí, že policisté nepochybují, že oba mladé zabijáky znovu polapí.

Supermoderní věznice Arizona Maximum pro šest tisíc pět set vězňů se potýká s operačními problémy už od svého otevření v r. 2002. Mezi ně patří kritické závady softwaru, který řídí bezpečnostní systémy; podíl na problémech mají i nízké mzdy, v jejichž důsledku je třicet procent pracovních míst ve věznici neobsazeno.

Vězeňský personál a přátelé vzdali poctu Scottu Warrenovi, který ve věku třiceti dvou let zemřel jako oběť útěku nezletilých vězňů. Warrena, Newyorčana bez známých příbuzných, chlapci spoutali, dali mu roubík a postříkali ho pepřovým sprejem. Pokud je známo, dozorce trpěl chorobou dýchacího ústrojí, takže je podezření, že zemřel na astmatický záchvat, způsobený účinky spreje. V nemocnici skončila i dozorkyně, jež kromě otřesu mozku měla ještě několik tržných ran na hlavě, které se neobešly bez šití. Oba policisté napadení na silnici vyvázli jen s menšími modřinami a tržnými ranami.

Tři děti seděly na lavičce na konci pláže a četly noviny, dokud u obručníku nezastavila limuzína, kterou Curtis objednal na otcův účet. Po dálnici to byla hodina jízdy do podnikatelské čtvrti v Pasadeně, na východním předměstí města.

Černý mercedes zajel na parkoviště za čtvercovou budovou, obloženou černým zrcadlovým sklem. Na firemním logu nad automaticky ovládanými dveřmi byl zobrazen bombardovací letoun a nad ním nápis *Etienne: Poradenství v oboru obranných systémů*. Ochranka usazená za svým pultíkem se tvářila poněkud zaskočeně, když dovnitř vešly tři uválené děti a zamířily rovnou k recepci. Zaměstnanec byl statný, vypadal spíš jako vyhazovač z nočního

klubu než jako muž ve středním věku, který skoro pořád sedí ve vstupní hale nějaké firmy.

Curtis si opřel lokty o vysoký pult. „Zavolejte linku pět-pět-tři a vyříd'te panu Etiennovi, že ho jde navštívit Curtis.“

Curtis zamířil k výtahu, ale člen ostrahy ho zavolal zpět.

„Už ani *krok*, chlapče!“ zavelel muž rázně. Zvedl sluchátko na pultě a vytočil pět-pět-tři.

Následoval krátký rozhovor.

„Zdá se, že o tebe stojí,“ pokývl muž a masitou rukou mávl směrem k výtahu.

V kabině ochranka protáhla kartu kontrolním panelem a opustila je dřív, než se dveře výtahu zavřely. Děti vyjely do pátého patra a vystoupily v prostorné recepci, kde je uvítala žena ve středním věku, oblečená do šedého pracovního kostýmu.

Žena popadla Curtise do náruče. Usmál se na ni. „Ahoj, Margaret.“

„Ty jsi ale vyrostl!“ jásala Margaret. „Když jsem tě viděla naposledy, bylo ti tak devět deset... Bohužel, tvůj tatínek je na konferenci v Bostonu, ale viděl všechno v televizním zpravodajství a vzkázal mi, že se nedá vyloučit, že skončíš tady.“

James se rozhlédl po luxusním halogenovém osvětlení a abstraktních obrazech na stěnách. Neměl ani páru, co je to poradenství v oboru obranných systémů vlastně zač, ale pokud majitelem firmy byl Curtisův otec, pak to muselo nějak souviset s Jane Oxfordovou.

„Chvilí potrvá, než připravím vaši dokumentaci a zorganizuju přesun do bezpečí. Zatím se můžete osprchovat v umývárně pana Etienna a převléknout se do čistého. A pokud máte hlad, zařídím, aby donesli oběd.“

Kdyby se panu Etiennovi chtělo, klidně mohl v kanceláři firmy pohodlně bydlet. Kromě pracovního koutu, složeného z mohutného psacího stolu a finančních grafů agentury Blommborg na stěnách, tu byla koupelna, sedací kout s mohutnými pohovkami, a dokonce i s malou boční místností, kde stála postel a šatník plný obleků.

Když se děti vystřídaly ve sprše, Margaret jim donesla různá menu z nedalekých restaurací. Nakonec se rozhodli pro luxusní podnik s masovými specialitami.

James zhltnul sendvič se steakem a se smaženými cibulovými kroužky a navrhl dvě porce čokoládového dortu, protože Lauren tu svoji odmítla s tím, že už nemůže. CHERUB nutil Jamese udržovat vrcholnou fyzickou, proto se obvykle necpal jako prase, ale po týdenním vězení považoval dobré jídlo za zaslouženou odměnu.

Curtis zapnul televizor u pohovek a všichni společně sledovali místní zpravodajský kanál. O útěku tam byla jen kratičká zmínka na konci každého půlhodinového bloku. Lauren v čistém tričku a kraťasech se schoulila vedle Jamese a za chvíli tvrdě spala.

James byl během útěku příliš vystresovaný, než aby cítil únavu, ale když teď měl plné břicho a konečně se uklidnil, uvědomil si, že v posledních padesáti hodinách skoro nezamhouřil oko. Teď se tedy pohodlně uvelebil a za minutku nevěděl o světě.

27. VENKOV

Než se děti probudily, Margaret zajela do místního malého obchodáčku a všem nakoupila kompletní oblečení na další cestu. Bylo to rozumné opatření, protože policie pátrající po uprchlících se bude snažit objevit kusy šatstva, které si chlapci vzali s sebou.

James a Curtis vyfasovali teplákové soupravy a tenisky, ale Lauren měla bílé šaty, růžové plátěné střevíčky a stříbrnou členku lemovanou jiskřivým štrasem. Svým vzteklým pohledem mohla tavit ocel. Do šatů Lauren naposledy narvali jako sedmiletou, kdy měla jít za družičku, a to se naschvál vyválela v blátě, aby ji z nich museli zase vysvléknout.

„Vypadáš tak *rozkošně*,“ zahýkal smíchy James, sotva se Margaret a Curtis dostali z doslechu.

„Ještě slovo,“ sykla Lauren navztekaně a pohrozila mu ukazováčkem, „ještě jediný slovo a uzemním tě.“

„Hotová *princeznička*.“

„Moment,“ lapla Lauren po dechu a vylekaně se rozhlížela po koberci. „Kde mám ty špinavý kratásky?“

James pokrčil rameny. „Tipoval bych, že Margaret je odnesla, než jsme se probudili.“

„Ksakru!“ zamračila se Lauren. „V kapse tam byl mobil. Měla jsem ho nacpat pod polštáře pohovky, nebo tak něco.“

James se rozhlížel kolem, jestli mobil náhodou nevypadl. „Pokud je pryč, nedá se nic dělat,“ povzdechl si. „Můžeš si hrát na nevinnou a chtít ho po Margaret zpátky, ale já mám dojem, že je víc než jenom Etiennova sekretářka. Ví, že podle něj by nás mohli sledovat, a vsadím se, že ti ho nevrátí.“

John Jones a Marvin Teller strávili odpoledne posedáváním na stanici FBI na losangeleském letišti. Theo Monroe a Scott Warren – který opět vystupoval pod svým skutečným jménem Warren Reise a

měl vlasy ostříhané na ježka – právě dorazili pravidelnou linkou z Phoenixu.

John se zvedl, když Warren vešel do ošumělé kanceláře, a potřásl mu rukou. „Zpátky z říše mrtvých, příteli? Ale ten nos vypadá hrozně. Je zlomený?“

Warren přikývl. „Jamesovi je sice teprve třináct, ale tak tvrdou šlupku jsem nechtyl ještě od nikoho.“

„To je ten náš trénink,“ zazubil se John. „Když jsem byl na přijímacím pohovoru v CHERUB, ukázali mi tréninkovou halu bojových umění. Nevěřili byste pohledu na ty osmi- a devítileté mrňouse s černým pásem, jak provádějí vážně děsivé výpady... Přísahám, že bych se nechtěl poprat s *jediným* z nich!“

Marvin přikývl. „Výsledky jsou každopádně úctyhodné. Když jsem si tuhle povídal s Lauren, musel jsem si pořád připomínat, že mluvím s desetiletou holkou.“

„Dětské mozky jsou jako houba,“ vysvětlil John. „Zvládnou toho mnohem víc, než věří většina dospělých. Když jsem ještě pracoval pro MI5, posílali jsme agenty na šestiměsíční kurzy, aby se naučili cizí jazyk. CHERUB umí jedenáctileté dítě dotáhnout na stejnou úroveň za dva měsíce... Zastavil ses před odletem z Arizony u Davea?“

Theo přikývl a hodil si bundu na nástěnný věšák. „Nakoupil jsem mu do nemocnice knížky. Fyzicky na tom není špatně, ale užírá se zklamáním, že se nemohl zúčastnit útěku. Zrovna dnes ráno ho přišla vyslýchat státní policie. Podle domluvy je odbyl pár větami, které by je mohly vést na falešnou stopu.“

„Lékaři ho tedy neprohlásí za natolik zdravého, aby se musel vrátit do Arizona Max?“ zajímal se John.

„Za žádných okolností!“ ujistil ho Theo. „Lékař o pravém stavu věcí ví a nemocnici to je jedno, dokud za lůžko dostává peníze.“

„Rád bych Davea poslal zpátky do Británie,“ svěřil se John, „ale Oxfordová se během těch let naučila vyčmukat všechny naše tajné akce, takže ho nemůžeme z vězeňského systému státu Arizona vytáhnout dřív, aby nezavětrila podraz.“

„A jak pokračují ti dva ostatní?“ zajímal se Warren.

„Celé odpoledne strávili v hlavních kancelářích Etienne: Poradenství v oboru obranných systémů,“ vysvětlil Marvin. „Naši dva místní agenti hlídkovali před budovou už celé odpoledne. Před půl hodinou vyzvedla děti limuzína. Patří pod taxislužbu, která používá nekódované vysílačky, a podle jejich hlášení auto zrovna teď jede na letiště v okrese Orange.“

„Etienne jste odposlechli?“ vyptával se Theo.

„Ne,“ odpověděl Marvin. „FBI nemá žádný spis vedený na Jeana Etienne. V Pasadeně existuje spousta podobných společností. Kalifornský technologický institut je přitahuje jako magnet. Etienne se specializuje na vývoj vojenského hardwaru. Dělají konzultanty většině velkých výrobců zbraní. Zabývá se špičkovou technologií: letadla bez pilota, reagující bezpečnostní oděvy, zbraně na bázi elektromagnetického vlnění.“

„Takže jeho firmou se maskuje Jane Oxfordová?“

„Ještě je předčasné to tvrdit, Theo. Kolem Etienne nemůžeme v dané chvíli zahájit žádné vyšetřování, abychom nevzbudili pohoršení a neohrozili Jamese a Lauren. Ale později na to dojde, a kdybych se měl vsadit, vyhrál bych tvrzením, že Oxfordová a Etienne jsou spřáhnutí.“

Theo se usmál. „Tohle je zatím nejlepší stopa, jakou jsme získali za ty tři roky, co pracuji v týmu.“

„EDC je pěkně macaté sousto,“ kývl Marvin. „Ale ta firma nikam neuteče. Teď se musíme soustředit hlavně na naše malé cheruby na bitevním poli; moc rád bych ulovil tu velrybu.“

Warren zvedl řinčící telefon a stručně vyřídil hovor.

„To byla FBI z okresu Orange,“ objasnil. „Dnes večer prý z letiště odlétá sedmnáct letadel. Tři jsou pronajatá a podle mě musíme dávat pozor především na ně. Jeden má prý letový plán do Chicaga, jeden do Filadelfie a jeden do Twin Elks, Idaho.“

„A co pravidelné osobní linky?“ připomínal John.

Warren zavrtěl hlavou. „Z Orange smějí velké tryskáče startovat jen do sedmi večer. Poslední odbavení proběhlo před patnácti minutami.“

„Volala Lauren z mobilu?“ vyzvídal Theo. „Nechal jsem telefonáty na číslo ve Phoenixu odklonit sem.“

John zavrtěl hlavou. „Z mobilu volala naposledy dospělá žena, zřejmě na redial posledního telefonátu, aby zjistila, kdo se jí ozve.“

„Mohla dostat podezření?“ zamračil se Theo.

„Nemyslím. Předstíral jsem, že jsem Laurenin strýc. Když děti odjížděly, tak podle agenta měla Lauren bílé šaty. V posledních dvou týdnech jsem ji poznal dost dobře a rozhodně to není její styl.“

„Změna oblečení je jenom logická,“ kývl Theo. „Podle všeho si je vzal na starost skutečný profík.“

„Tak dobrá,“ tleskl Marvin rázně. „Nemůžeme si dovolit ztratit děti z očí. Zavolám dolů a nařídím, aby letadlu FBI doplnili palivo a měli ho v pohotovosti, aby mohlo okamžitě odstartovat.“

„Můžeme je nějak zdržet?“ napadlo Johna.

Marvin přisvědčil. „Jistě, dohodnu se s leteckou kontrolní věží v Orange, ať jim zdrží odbavení, abychom mohli dorazit před nimi.“

Let do Idaho na severozápadě Spojených států trval tři a půl hodiny. Malé turboprotulové letadýlko zažilo lepší časy; logo původního majitele bylo nahrubo přemalované a šest sedadel pro pasažéry mělo praskliny. Molitanová výplň v nich se při každém doteku drolila na prach. Tři nezletilí pasažéři byli sami, společnost jim dělal jenom dým z pilotovy cigarety prosakující nad horním okrajem dveří.

Když přistáli na letišti v Twin Elks, byla už tma. Letištěátko dřív používali amatérští letci. James a Curtis se bez ohledu na mrazivý vzduch tryskem rozběhli k okraji ranveje a vyčurali se do trávy. Lauren se nešťastně rozhlížela a nakonec vedle řídicí věže spatřila opršelé toalety. Byla s čuráním v polovině, když z vedlejší kabinky zaslechla tlumené zvonění telefonu.

Přístrojek zazvonil třikrát a zmlkl. Lauren se zvedla a nakoukla do sousední kabinky. Zjistila, že na umělohmotné nádrži splachovadla někdo nechal mobil. Zvedla ho a koukla na displej:

*NECHYTL JSEM TĚ.
ZAVOLÁŠ?*

Lauren se vyklonila ven, aby se ujistila, že kolem nikdo není, a zmáčkla redial.

„Haló?“ Hlas Johna Jonese.

„Jste tu rychle,“ vydechla Lauren.

„Naše tryskové letadlo je rychlejší než vaše turbovrtulové, ale protože v téhle divočině je tak malý letový provoz, usoudili jsme, že bude bezpečnější přistát na jiném letišti. Museli jsme si najmout auto a bleskově přejet sem.“

„Jak jste věděl, že půjdu na záchod?“

„Tři hodiny v letadle bez příslušenství, to byla sázka na jistotu. Jsem v houštině stromů asi třicet metrů od tebe. Teď poslouchej, máme jenom minutku. Sledovat tě přes mobil je příliš riskantní. Jeden ti už zabavili, tak by to vypadalo podezřele. Ostatně, moc bych se divil, kdybychom se v téhle divočině mohli spolehnout na signál. Pod poklop splachovadla jsem přilepil balíček krátkovlnných sledovacích zařízení. Dají se nalepit na tělo jako náplast, takže si jedno z nich nalepíš pokaždé, když někam půjdete, a na tři vteřiny ho silně zmáčkneš, abys ho aktivovala. Bude pak po třiceti vteřinách vysílat signál tak dlouho, dokud se baterie – Pozor, někdo jde k tobě.“

Lauren bleskově zavřela dveře na zarážku. Místnůstkou zaduněl neznámý mužský hlas.

„Lauren, kočko, čekáme na tebe v autě. Musíme odtud co nejrychleji zmizet. Když tu někdo přistane tak pozdě v noci, tak sem místní šerif často chodí čmukat.“

„Echm... Když já jsem na velký!“ zakňourala Lauren, rozpaky celá rudá. „Už jen momentík.“

Napínala uši, dokud muž neodešel, a potom odpáčila víko ze splachovací nádrže. Odloupla z něj malý igelitový sáček a nacpala si ho do kapsy u bundy. Pak si chvatně opláchla ruce a vyběhla ven, kde ji přivítal vousatý muž v džínách a flanelové košili.

„Já jsem Vaughn Little,“ vysvětlil muž, když spolu klusali k černé toyotě s pohonem na čtyři kola, kde na zadním sedadle už čekali James s Curtisem.

Jeli hodinu hustým lesem, po spirálovitých silničkách šplhali do kopce, kolem černých siluet obrovských stromů ozářených měsícem. James nechal okénko u sebe otevřené a poryvy ledového vzduchu v

něm po těch potem zalitých hodinách ve zdech Arizona Max vyvolávaly pocit rozjaření.

„Vaši kámoši jsou už zase na CNN,“ sdělil jim Vaughn sametovým hlasem, který budil dojem, že ten chlap co nejdřív zapěje tesknou píseň o těžkém údělu osamělého honáka stád. „Podle všeho, když se lidi ve vašem bloku dozvěděli, že jste práskli do bot, ruply jim kolektivně nervy. Škoda za půl milionu babek. Šest hodin trvalo hochům z pohotovostních oddílů, než zase vězně zkontrolovali.“

„Doufám, že sejmuli nějaký bachaře,“ zazubil se Curtis.

„Nějaký zraněný?“ zajímal se James.

„Pár lidí bylo zraněno docela vážně,“ řekl Vaughn, „ale nikdo neumřel.“

James docela dobře chápal, jak zpráva o útěku rozhodila už beztak napjatou situaci do naplno rozbouřené vzpoury. Mohl jen doufat, že chlapci jako Abe a Mark z toho všeho vyšli v pořádku. Na druhou stranu měl vtíravý dojem, že ta vzpoura znamenala další detail, který měl jejich útěku dodat věrohodnosti v očích Jane Oxfordové.

„Už se ti ozvala máma?“ zeptal se Curtis.

Vaughn pomalu přikývl. „Pár týdnů zůstaneš s námi v horách. Je v zahraničí a beztak chce, aby nejdřív přešel ten největší rozruch, než se sejdete.“

„A co říkala o Jamesovi a Lauren?“

„Vzkazuje, že jim sežene dobrou rodinu. Sežene falešný průkazy totožnosti. Možná někde za kanadskou hranicí.“

„Super,“ usmál se Curtis. „Byls někdy v Kanadě, Jamesi?“

„Ne.“

„Je to tam fajn,“ sliboval Curtis. „Čisto, bezpečno; bude se vám to líbit. Smím dneska večer zavolat mámě?“

Vaughn zavrtěl hlavou. „Přece ji znáš. Neřekne ti ani ahoj, pokud nemá hovor přepínatý přes pět různých satelitů.“

Auto zastavilo na pěšině a Vaughn poslal Curtise, aby otevřel kovovou bránu. V pruhu světla se na prahu velkého roubeného stavení objevily dvě ženy a sledovaly auto klouzající po prašné cestě směrem k nim. Jednou z nich byla Vaughnova manželka Lisa, druhá

byla jejich čtrnáctiletá dcera Becky. Sotva se vyhrnuli z vozu, bosá Lisa vyběhla na studený štěrk a popadla Curtise do pevného objetí.

„Tak ráda tě vidím!“ jásala Lisa a odhrnula si pramen vlasů z obličeje. „Pamatuješ si na Becky, vid’? Když jsme ještě bydleli ve starém domě v údolí, vy dva jste si tak roztomile hráli! Mám v albu hory vašich společných fotek.“

„Jo, pamatuju,“ zahučel Curtis, i když to vyznělo, jako by na to radši zapomněl.

James vešel do domu a přitom si prohlížel milou pubertáčku, která stála na prahu jen v ponožkách. Měla džíny a flanelovou košili, jako by byla klon svých rodičů.

„Ahoj,“ přivítala ho Becky mile. „Ty jsi určitě James.“

Becky zavedla Jamese a Lauren do kuchyně, kde to báječně vonělo.

„Chcete horkou polívku?“ nabídla Becky, sáhla do příborníku a vytáhla štos misek. „Je domácí a v kávovaru je kafe, jestli se chcete zahřát.“

Vůně zeleninové polévky připomněla Jamesi a Lauren, že mají hlad. Odtáhli židle od stolu a posadili se.

28. HOBBY

O DVA TÝDNY POZDĚJI

Zločin by se správně neměl vyplácet, ale Lisa a Vaughn Littleovi si díky němu zřejmě žili docela dobře. Vaughn v sedmdesátých letech pašoval zbraně ve velkém a odkroutil si sedm roků ve vězení v Novém Mexiku. Když mu trest skončil, přesunul se na sever Idaho, koupil si malý ranč a zplodil čtyři dcery. Dnes s nimi žila jen Becky, ta nejmladší.

Lisa se věnovala chovu arabských koní a Vaughn vydělával slušné prachy úpravou a opravami motocyklů, ale u obou šlo spíš o koníček. Pohodlný život rodiny Littleových většinou financovaly dobře investované zisky ze třicet let starých kšeftů se zbraněmi.

Všichni zapadli do rodiny bez problémů. Lauren se držela venku Lisy a učila se jezdit na koních a pečovat o ně. Nikdy dřív se o jízdu na koních nezajímala, ale teď se pro zvířata nadchla, a ještě víc se zamilovala do Lisy.

Curtis se skoro každý den vytratil na dlouhé procházky se skicákem. Občas se vrátil domů s náčrtem listu nebo zrezivělého auta, jindy zachytil panoramatický výhled do krajiny neuvěřitelně drobnými tahy pera. Nebyl to jen kluk, co dobře kreslí, svoje práce by klidně mohl vydávat za dílo profesionála. Když přšelo tak silně, že jít ven se vážně nedalo, Curtis se válel na koberci před kanálem Discovery a trucoval.

James se zase dennodenně držel Vaughna; oba měli pocit, jako by se navzájem hledali celý život a konečně se našli. Vaughn odjakživa toužil po synovi a James by takového tátu bral všemi deseti. Vaughn znal moře historek a uměl je vyprávět tak, že se James nikdy neubráníl úsměvu – nad vším, včetně zmlácení ředitele střední školy, divokých akcí v houfu motorkářů, nelegálního kšeftování se zbraněmi i zážitků z vězení.

Vaughn brával Jamese s sebou, když dělal na ranči drobné práce – opravoval rozbité hrazení a zanesené stoky. Každý den

odpoledne trávili pravidelně pár hodin opravami motocyklů a Vaughn měl svatou trpělivost, vysvětloval Jamesovi, jak motocykl vlastně funguje a jak jednotlivé součástky patří k sobě.

Obvykle, když dospělí žádají od dítěte pomoc, skončí to tím, že dítě tři hodiny podává šroubováky a klíče, ale Vaughn uměl Jamese zaměstnat a svěřil mu i opravdovou práci. Dokonce mu dovolil, aby se po rozbahněném ranči projížděl na malé kawasaki, i když Jamesovy plány zkusit se vyřádit na harley-davidsonovi rázně utnul hned v zárodku.

James a Lauren spali v pokoji pro hosty, kde stálo dvoulůžko. Tvářili se, jako by sdílení postele pro ně znamenalo fakt pekelný trest, ovšem ve skutečnosti si to báječně užívali. Lauren spala teprve hodinu, a už kolem sebe stačila namotat skoro celou příkrývku.

James se tiše svlékl a v připojené koupelně si vyčistil zuby, načež zvedl příkrývku a zkusil pod ni vklouznout tak, aby neprobudil sestru. Vychutnával si první okamžiky tělesného tepla, díval se na Laureniny dlouhé vlasy na polštáři, poslouchal její dech.

Než maminka umřela, James nikdy neztratil ani vteřinku přemýšlením, jak moc miluje svou sestřičku. Od té doby se však mučil obavami, že něco zlého by se mohlo přihodit i jí. Lauren mohlo přejet auto, mohla dostat rakovinu nebo se zranit na misi nebo... Párkrát se James rozplakal už při té pouhé představě, i když by to nikdy nikomu nepřiznal, dokonce ani psychologovi, za kterým v kampusu občas chodil.

James zavřel oči a myslel na tu suprovou japonskou motorku, o které četl v jednom Vaughnově časopise. Ta spousta hodin, kdy se potloukal v dílně a poslouchal Vaughnovy motorkářské historky, ho nakonec přesvědčila, že po ničem jiném na světě netouží tolik jako po vlastním motocyklu.

James si nebyl jistý, kolik musí být v Británii člověku let, aby směl řídit vlastní motocykl, ale pokud to bylo sedmnáct jako v případě auta, spočítal si, že se dočká už za tři a půl roku. Mohl by na to dát něco z peněz, co mu odkázala maminka, možná si i najít nějakou práci, aby měl z čeho platit pojistku a benzin...

James zrovna ujížděl na motorce rychlostí sto šedesát kilometrů za hodinu, za sebou děvče, které ho pevně objímalo kolem pasu, když ho Lauren dloubla do žeber.

„Jsi vzhůru?“ zeptala se kysele.

„Skoro,“ zahuhlal James, otevřel oči a mohutně zazíval.

„Co *Becky*?“ vyzvídala Lauren.

„Asi dobrý. Proč?“

„Dneska jsem jí nakoukla do ložnice, abych popřála dobrou noc.“

„Aha,“ vyhrkl James vyplašeně. „My si prostě jen povídali a jedno vedlo k druhému... vždyť víš. A ostatně, žádný zákon snad líbání nezakazuje, ne? Je mi skoro čtrnáct a znám kluky ve svém věku, co jsou o moc horší.“

„Ale co řekne Kerry, až se dozví, žeš ji podváděl?“

„Je šestnáct tisíc kiláků daleko,“ připomněl James.

„To ses s ní muchloval poprvý?“

„Jasně,“ zalhal James, i když věděl, že pravdě se blíží spíš počet osm či devět. „A jedna pusa přece ještě není podvod.“

„Moc bych se divila, kdyby to Kerry brala takhle!“ utrhla se na něho Lauren. „Přísahěj, že se s *Becky* rozejdeš, a já to Kerry neprásknu, ale nebudu jenom tak koukat, jak ji podvádíš. Je to i moje kámoška.“

„Tak dobře, přísahám,“ kývl James a snažil se to říct obzvlášť upřímně.

„Na mamčin hrob!“ naléhala Lauren.

„Propána... To *ne!*“ vydechl James. „Mohla bys do toho přestat strkat nos? Je ti deset, moc málo, než abys to dokázala pochopit.“

„Jo, možná ještě nechodím s klukama, ale stejně vím, že Kerry by z toho byla vážně nešťastná.“

„Ale co kdybys držela klapačku a starala se *sama o sebe*?“

Lauren se otočila a zaryla se obličejem do příkrývky. „Jsi absolutní svině, Jamesi. *Dobrou.*“

29. ZLOM

Výčitky svědomí nedovolily Jamesovi usnout dřív než k ránu a zaškareděná Lauren u snídaně mu náladu nevylepšila. Lisa se zeptala, jestli se něco neděje, ale oba tvrdili, že to nic není.

James samozřejmě věděl, že podvádět Kerry je sprostárna, ale neviděl ji už pár měsíců a Becky se mu děsně líbila. Fakt nechápal, čemu takový malý úlet může uškodit, ale když to teď Lauren zjistila, všechno to rázem bylo ještě složitější.

Sotva se Becky vrátila ze školy, vyběhl nahoru do jejího pokoje.

„Lauren to ví,“ zadrmolil. „Včera večer nás viděla.“

Becky pokrčila rameny. „No a?“

James mohl Becky jen těžko prozradit, že je tajný agent a doma má děvče. Půl dne strávil vymýšlením důvodu, proč se Lauren o tom neměla dozvědět.

„Lauren děsně zkusila,“ řekl nakonec. „Nejdřív nám umřel táta. Potom jí zatápěl strejda a my s Davem jsme skončili v lochu. Nemůžeš se divit, že na chvíli by mě měla ráda sama pro sebe.“

„Takže, ty *nikdy* nebudeš chodit s holkou, protože tvoje sestra by žárčila?“ zeptala se Becky a prsty od inkoustu si pročísala krátké hnědé vlasy.

„Prostě si jen myslím, že bychom to měli utnout,“ povzdechl si James. „Stejně se za pár dní nebo kdy odstěhuju do Kanady a –“

„Jamesi, ty jsi super pěkný kluk. Já přece vím, že to nepotrvá věčně, ale pořád je to větší legrace než celý večer dřepět doma a čučet na bednu.“

Jamesovi se vůbec nezamlouvalo, že ho bere jen jako náhražku televize, ale Becky jeho uražený výraz snadno zahojila tím, že přistoupila blíž a dala mu pusu na tvář.

„Víš, co máš za problém, Jamesi?“ usmála se. „Moc myslíš.“

James se předklonil a tu pusu Becky oplatil, přičemž si zkoušel nepředstavovat ty krutárny, co by mu Kerry provedla, kdyby se o tomhle všem dozvěděla.

Lisa k večeři uchystala špagety a masové kuličky. Littleovi se vždycky jako vzorná rodina najedli u jídelního stolu, a až nakonec se s moučníkem přesunuli do obývacího pokoje před televizor.

James narovnal nádobí do myčky, zatímco Vaughn s Becky zapálili oheň v krbu. Zrovna se uvelebili k ořechovému dortu a druhé části miniseriálu, když v chodbě zazvonil telefon.

„Curtisi!“ houkl Vaughn.

Všichni se vyjukaně ohlédli, protože jim bylo jasné, že Curtisovi může volat jen jediná osoba.

„Mami?“ rozzářil se Curtis, když popadl sluchátko. „Co se děje?... A fakticky mi nemůžeš prozradit, kam poletím?... Tak jo, ale budeš tam na mě čekat?... Super, tak čauky zítra... Jasně, James je přímo tady, hned ti ho přivolám... Jamesi, mamka chce s tebou mluvit.“

James slyšel, že srdce mu buší tak hlasitě, že skoro přehlušilo jeho skomíravý hlas: „Dobrý den, paní Oxfordová.“

„Zdravím,“ řekla srdečně Jane. „Syn mi o tobě vyprávěl samé hezké věci, Jamesi. Počítám, že tohle je jediná příležitost, kdy si my dva můžeme bezpečně promluvit, ale já ti prostě musím osobně poděkovat za všechno, cos udělal.“

James se proti své vůli usmál. „To je v pohodě. Ale co bude dál se mnou a s Lauren?“

„Seženu vám každému novou identitu. Na dnešní večer máte zamluvený hotel v Boise a brzy ráno odletíte do Kanady. Zařídila jsem tam tobě i sestře opravdu dobrou rodinu. Postarala jsem se i o finanční stránku věci, takže budete mít peníze. Dokud se budete držet na správné straně zákona, zůstanete ve stoprocentním bezpečí.“

„To zní senzačně,“ vyhrkl James. „Díky.“

„Moje čtyři minuty už končí. Vyříd' Vaughnovi, že to je Comfort Lodge.“

Telefon ostře zaklapl. James zavěsil sluchátko na nástěnný aparát a otřel si zpocenou dlaň o nohavici.

„Na moc dlouhý loučení ji neužije,“ vysvětloval Vaughn. „Čím kratší hovor, tím menší šance, že ho FBI vystopuje.“

„Jak je daleko do Boise?“ zajímal se James, pořád ještě vykulený z rozhovoru s jedním z nejhledanějších zločinců na světě.

„Po silnici tři hodiny.“

„A kdy vyjedeme?“

„Jen co si sbalíte věci.“

Lauren se posmutněle koukla na Lisu. „Mohla bych se rozloučit s koňmi?“

„Klidně ti sbalím, jestli chceš,“ nabídl James. „Máme stejně jen trochu oblečení a tak.“

Lisa popleskala Lauren po zádech. „Ale pospěš si,“ vybídla ji. „Honem, a vezmi si bundu!“

James bral schody po dvou a horečně přemýšlel. Pokud on a Lauren odletí do Kanady a Curtis za matkou na nějaké neznámé místo, pak se zřejmě jejich šance na setkání s Jane Oxfordovou sníží na nulu. Mohl udělat nejvýš to, že zjistí cíl Curtisovy cesty, aby tým FBI mohl zasáhnout právě v okamžiku, kdy se s matkou sejde.

James vešel do svého pokoje a začal si cpát věci do batohu. Za chvíli se objevila Becky.

„Tak bych řekl, že všechno rozhodli za nás,“ prohodil James se směsicí smutku i úlevy, že už nebude muset nic sám řešit.

Na posteli před ním přistála pistole a několik velkých zásobníků s municí.

„Mohlo by se ti to hodit,“ řekla Becky.

James se vyděsil. „Tahle bouchačka je tvýho táty? Dostaneš se do průšvihů!“

„Jane Oxfordový nevěř. Slyšela jsem historky o všem, co za ty roky provedla, takže tohle bys měl mít u sebe.“

„Slíbila, že mně i Lauren najde rodinu,“ svěřil se James a nerozhodně si prohlížel pistoli na přikrývce.

Becky zvedla zbraň a strčila do zásobníku náboje. „Jak zněla tvá dohoda s Curtisem?“ zajímala se. „Ty ho dostaneš ven a Jane ti zařídí nový život.“

James přikývl.

„No, Curtise jsi ven už dostal. Co jinýho teď znamenáš pro Jane Curtisovou než problémy a výdaje?“

Tahle myšlenka napadla Jamese už mnohokrát, ačkoliv materiály, které prostudoval k misi, popisovaly Jane jako oddanou a věrnou všem, kdo jí pomohli.

Becky pozvedla zbraň do výše Jamesových očí. „Vidiš, musíš zatáhnout za pažbu, aby se kulka připravila k výstřelu, takhle... Tahle páčka je pojistka. Je to Glock. V každém zásobníku je dvacet pět střel a funguje úplně automaticky, jako samopal. Stačí prostě přepnout na auto.“

„Tak ty vážně myslíš, že jí nemůžeme věřit?“

Becky pokrčila rameny, odtáhla gumu v pase Jamesových tepláků a pistoli tam zastrčila. „Nevím. Akorát myslím, že je lepší hrát na jistotu než později litovat.“

Když se James dostal s pistolí do nebezpečné situace naposledy, nakonec musel zabít člověka. Nechtěl, aby se to opakovalo, a nedokázal myslet na nic jiného ani v okamžiku, kdy mu po tváři sklouzla Beckyina pusa na rozloučenou.

„Nechám to na tobě, Jamesi Rosei,“ povzdechla si Becky smutně. „Navlíkni si mikinu, ať tu bouchačku nikdo nevidí, a dávej na sebe pozor.“

James se pousmál. „Budu se snažit.“

Lauren minula Becky ve dveřích se zoufalým výrazem v obličeji.

„To šlo nějak rychle,“ poznamenal James.

„Nedokázala jsem se jim podívat do očí,“ popotahovala Lauren.

„Utekla jsem od nich zase zpátky do domu.“

Jamese ta Laurenina láska ke koním dost překvapila. Chlácholivě ji k sobě na mžik přitiskl.

„Tumáš, vezmi si to,“ podal sestře jedno ze sledovacích zařízení. „Mohli by nás taky rozdělit.“

Lauren si rozeplula džíný a vysílač, který vypadal přesně jako náplast, si připlácla na horní konec stehna, kde ho nikdo neuvidí. Náhle se z Curtisova pokoje ozvalo hlasité tlesknutí.

James vyletěl do chodby, rovnou do moře roztrhaného papíru. Curtis na kousíčky natrhal desítky svých črt a kreseb, pak vysadil dveře šatníku z pantů a nakonec si sám zalezl do uzoučkého prostoru mezi postelí a stěnou.

„Co se děje?“ vyděsil se James.

„Mně se tu líbí,“ brečel Curtis. „Máma se na mě bude zlobit, že jsem zabil ty lidi. A pak budeme zase jenom utíkat. Ona má nebezpečí ráda, ale já se bojím a pak mi z toho hrabe. Já chci akorát zůstat na jednom místě a kreslit si obrázky a chodit do školy...“

James nevěděl, co na to říct. Do pokoje vstoupil Vaughn.

„Vy dva jste se prali?“ zuřil. „Jenom koukněte, jak jste zřídili ten pokoj!“

„Je rozrušený,“ vysvětlil James nejisté. „Potřebuje pomoc.“

James se ohlédl po Curtisovi, který žalostně vzlykal s obličejem přitisknutým ke stěně, a litoval, že mu nemůže nějak pomoci.

„Když já nechci zpátky do vězení!“ vyl Curtis. „A nechci zase pořád utíkat. Chci umřít, ale jsem tak nemožnej, že se ani nedokážu zabít...“

James se posadil na konec postele a vzal Curtise za ruku.

„Přece víš, že tyhle nálady tě vždycky přejdou,“ konejšil ho. „Až se sejdeš s maminkou, pořádně si s ní promluv a určitě to nějak vyřešíte. Vsadím se, že to bude v pohodě.“

„Když ona si dělá všechno po svém,“ brečel Curtis.

„Oba dva vás chci za pár minut vidět dole, připravené k odjezdu!“ poručil Vaughn nesmlouvavě. „Jamesi, dones Curtisovi žínku, ať si otře obličej. Máme před sebou dlouhou cestu, takže se musí vzchopit.“

30. TELEFONÁTY

John Jones a trojčlenný tým FBI nedokázali Jamese a Lauren zkontaktovat po celé ty dva týdny, které děti strávily na ranči v divočině. Aby tu absenci spojení nějak vynahradili, aspoň z bezpečné vzdálenosti pozorovali všechny příjezdy a odjezdy a do stromů rozvěsili laserové mikrofony. Neviditelné paprsky světla zachytily vibrace v oknech a s přispěním programu v laptopu je převáděly na tlumenou řeč.

Theo zrovna začínal šestihodinovou směnu v koruně stromu, který stál zhruba padesát metrů od vrat ranče, když zaslechl, že děti odjíždějí. Stáhl si lyžařskou rukavici a sáhl po vysílačce, aby zavolal Marvinovi.

John, Warren a Marvin byli pětadvacet kilometrů daleko, jedli pizzu v podniku poblíž svého motelu. Zatímco Marvin mluvil vysílačkou s Theem, vytáhl z kapsy řinčící telefon a podal ho Warrenovi. Volali z jednotky FBI, monitorující telefonáty, aby potvrdili, že vyslechli celý telefonický rozhovor Jane Oxfordové.

„Výborně!“ prohlásil Marvin a ještě si naposledy ukousl z pizzy, než rázně vstal. „Obtelefonuju pár lidí, abych se přesvědčil, kolik jich dokážeme v okolí Boise vůbec schrastit. Zkusím zařídit, aby Comfort Lodge měli pod neustálým dohledem, a hned vyjedu. Sledovat je nemůžeme, je tu tak řídká doprava, že by nás odhalili během tří vteřin. John, ty a Warren si vezmete druhý vůz a zkusíte neztratit signál dětí, ale držte se v bezpečné vzdálenosti. Theo musí počkat na místě, dokud nevyjedou z ranče, a pak nás dohoní.“

Vaughnova velká toyota měla tři řady sedadel. Lauren se na jedné z nich rozvalovala úplně sama, když se tmou hnali směrem k Boise. Zavřela oči a snažila se bojovat proti stesku.

Nově kvalifikovaným agentům CHERUB připadala na misích často nejtěžší právě ta nutnost uzavírat a opět končit krátkodobé vztahy. Lauren věděla, že James by si z ní utahoval kvůli breku nad

stádečkem koní, ale ona si stejně nemohla pomoci, aby při každé vzpomínce na ně znovu nezesmutněla. Vybavila si první ráno na ranči, kdy ji Lisa vysadila do sedla, vzala koně za uzdu a pomalu ho vodila po padoku kolem dokola. Lauren umírala hrůzou, že spadne, ale čas z toho zážitku udělal láskyplnou vzpomínku.

Curtis byl úplná troska, hrbil se na sedadle, ani pás si nezapnul. V záři reflektorů protijedoucích aut se mu na tvářích odrážely mokré cestičky. Před začátkem mise James nevěděl o Curtisovi nic, než co mu řekly informace z materiálů mise – o jeho vraždách a o chování v Arizona Max, jak o něm podal Warren hlášení. Ovšem teď, když ho James poznal blíž, musel si klást otázku, zda by z tak citlivého kluka vyrostl vrah i v případě, že by vyrůstal v normálním domě a nebyl celoživotně na útěku se svou matkou, která bez adrenalinu neuměla existovat.

James seděl vpředu vedle Vaughna. Cesta byla nudná, ale James cítil příliš velkou nervozitu, aby dokázal dělat něco víc než zírat na silnici před sebou a cítit, jak se mu do břicha zarývá rukojeť pistole. Chvilku poté, co minuli silniční ukazatel s nápisem *Boise 25 km*, podal Vaughn Jamesovi mobilní telefon.

„Vytoč informace a zjisti číslo na Comfort Lodge.“

James si ramenem přidržel mobil u ucha, aby mohl na okraj automapy načmárat telefonní číslo. Vyťukal ho, počkal na zazvonění a pak mobil podal zpátky Vaughnovi.

„To je Comfort Lodge?“ řekl Vaughn do hands free. „Jmenuji se Herman. Na dnešní noc mám u vás rezervaci, ale nejdřív bych se měl sejít s kamarádem. Určitě mi u vás na recepci nechal vzkaz, kde bychom se měli sejít na večeri. Mohla byste mi to laskavě přečíst?“

Vaughn mlčky čekal, až žena na druhém konci linky vytáhne z boxu za sebou složený kousek papíru a hlasitě přečte, co na něm stojí.

„Takže Star Plaza,“ přikývl Vaughn. „Nevíte náhodou, kde to je?... Ne, nedělejte si kvůli tomu těžkou hlavu, zlato. Tady kamarád mi to najde na mapě.“

Vaughn ukončil hovor a hodil mobil na přístrojovou desku.

„S kým se to sejdeme?“ zajímal se James, když rozvínoval mapu centra města Boise.

„S nikým. To je jenom z opatrnosti pro případ, že odposlouchávají Janein telefon. Domluví si schůzku v jednom hotelu a pak tam pod falešným jménem nechá vzkaz, z kterýho se dozvíš název hotelu na úplně jiným konci města, kde budeš doopravdy bydlet.“

James původně doufal, že FBI nasadí štěnice do pokoje v Comfort Lodge ještě předtím, než tam dojedou. Ted' musel spoléhat na náplasti, které měli s Lauren nalepené na kůži, a o těchto zařízeních se vědělo, že jsou proslulá svou nespolehlivostí.

„Snad doopravdy nevěříte, že by nás FBI mohla vystopovat až sem do hor, ne?“ zeptal se.

Vaughn pokrčil rameny. „Moc bych se tomu divil, ale Curtisova máma je hrozně opatrná. Jakmile tě federálové jednou zapíší na seznam nejhledanějších osob, tak je nic nezastaví. Vidiš ten mobil?“

James přikývl.

„Před dvěma dny mi ho v balíčku doručil Fed-Ex s příkazem, ať ho nezapínám dřív, dokud nebudeme na cestě. Jo, Jane to s opatrností možná přehání, ale vězení jsou plný lidí, co nebyli dost opatrný.“

Star Plaza byl zavšivený laciný hotýlek pár minut jízdy od letiště v Boise, s typickou recepcí obloženou mramorem a s falešným starožitným nábytkem. Vaughn vypadal nervózně, když míjel recepční pult s třemi pubertáky v patách. Přiblížil se ke dvěma obstarožním mužům, kteří tam seděli v křeslech u konferenčního stolku. Na sobě měli už od pohledu laciné obleky a z jejich dlouhých bílých vousů se dalo uhodnout, že jde o bývalé motorkáře.

„Bille, Eugene,“ kývl Vaughn opatrně. „Vás dva jsem tady u nás v lesích namouduši nečekal.“

„No, máš nás tady,“ zabručel Bill nevlídně se zkrabaceným čelem, jako by se mu hnusilo, že Vaughn vůbec existuje.

Vaughn mávl paží. „Tohle je James, Curtis a Lauren.“

„Neříkej!“ zachraplal motorkář. „Paní vzkazuje, že peníze ti dojdou na účet už za pár dní. Vezmem je nahoru. Ty už tady dál okounět nemusíš.“

Bill se zvedl z křesílka a Jamese ovanula vůně pomády na vlasy. Všiml si, že Eugene, ten druhý dědek, má v uchu naslouchátko.

„Tak teda radši zmizím,“ souhlasil Vaughn a něžně se podíval na Jamese. „Už tě vidím, jak za pár let brázdíš Kanadu na harleyi.“

„Jo,“ zazubil se James. „Taky doufám.“

„No, přinejmenším moje dcera bude před tebou v bezpečí.“

V Jamesovi se na okamžik zastavilo srdce, ale Vaughn zařval smíchy. „Myslíš si, že jsme s Lisou nevěděli, co se děje?“

„Jo... echm... No...,“ blábolil James nervózně, protože od Lauren vyfasoval extra mrazivý pohled.

„Když moje nejstarší začala, chodit s prvním klukem, chtěl jsem ho zabít. Ale když už jde o čtvrtou holku, člověk to bere víc s nadhledem.“

James se zasmál a Vaughn ho objal a popleskal ho po zádech. Stejným způsobem se rozloučil i s Lauren a Curtisem.

„Prokristapána!“ zavrčel Bill a netrpělivě popošel k výťahu. „Tady nás přece očumuje celý svět.“

James se s návaem smutku naposledy ohlédl po Vaughnovi, který skrz otáčivé dveře zmizel ve venkovní tmě. Jistě, byl to pašerák zbraní, ale současně byl Vaughn Little jedním z nejmilejších chlápků, na jaké James kdy narazil.

Dostali dva propojené pokoje v pátém patře; v každém stála dvě dvoulůžka. Eugene a Bill si už stačili v jednom pokoji rozložit svoje dědkovské potřeby: lahvičky s pilulkami, placatky, slipy a ty nejzastaralejší tenisky na světě, navíc vyzdobené koulemi šedých ponožek nacpaných dovnitř. Spojovací dveře byly otevřené a zaklíněné a Eugene pouštěl televizor tak nahlas, že musel být slyšet až na Mars.

Děti prozkoumaly svůj pokoj a zrovna odpočívaly na postelích, když se dovnitř přištrachal Bill.

„Nemohli bychom do bazénu?“ zeptal se James, který se už nemohl dočkat, aby mohl vypadnout a zkontaktovat se s FBI pro případ, že nezachytili jejich nové místo pobytu.

„Ne,“ zabručel Bill a podrbl se v podpaží, přičemž se ukázal záblesk pouzdra na posteli. „Je po desátý. Vy kluci jste v každém zpravodajství, tak se radši držte z dohledu. Jestli máte hlad, objednejte si něco u pokojový služby a pak sypejte do pelechu.“

Eugene usnul. Kdyby se probudil, vyřídíte mu, že jsem dole v baru a dávám si šláfruňk.“

Třicet vteřin poté, co Bill zmizel za dveřmi, Curtis seskočil z postele a z lednice vytáhl plechovku piva a hrst miniaturních lahviček Jacka Danielse.

„Minibarový mejdan!“ zachechtal se Curtis, hodil Jamesi lahvičku Jacka Danielse a sám si tu svou lil do pusy.

James zobražděl; když se Curtis opil naposledy, vykoledoval si doživotí. Na druhou stranu, když Eugene spal, Bill chlatal v baru a Curtis se opíjel, nabídla se mu jedinečná příležitost zkontaktovat Marvina. Volat z telefonu v pokoji by bylo příliš riskantní, protože hovor by se objevil na účtu, ale v přízemní hale si všiml automatu na mince.

„No jasně,“ vyhrkla Lauren vzrušeně. „Tak co kdybychom zkusili zjistit, co všechno nás čeká zítra?“

„Super nápad!“ zajásal James, který nestačil žasnout, jak to Lauren občas pálí. Sám myslel jen na to, aby tým FBI věděl, kde jsou, až mu dočista vypadlo z hlavy, že jejich hlavním cílem je zjistit, kde se má Curtis setkat se svou matkou.

„Kde to chceš hledat?“ divil se Curtis.

James rozpačitě pokrčil rameny, ale Lauren odhodlaně vklouzla do sousedního pokoje, kde Eugene chrápal jak zabítý, a popadla luxusní koženou náprsní tašku, které si všimla už předtím.

„Vsadím se, že to bude tady,“ špitla Lauren.

James chápal způsob jejího uvažování: přepychové věci neladily s ostatním majetkem obou starých motorkářů. Bylo jasné, že jim to někdo předal.

Lauren odnesla tašku na postel a rozepnula ji. Obsahovala obálku plnou amerických a kanadských dolarů, a navíc tři falešné pasy. První byl brazilský, s fotografií Curtise a jménem Eduardo Santos. Uvnitř byl list s natištěnými instrukcemi letu z Boise do Dallasu a navazujícím spojem do Ria de Janeiro.

„Eduardo Santos,“ Curtis mizerně napodobil španělský přízvuk. „Zní to super, hombres?“

Vyhltal malou lahvičku ginu, zatímco Lauren zvedla dva kanadské pasy.

„Nepřeháněj to s tím chlastem, jo?“ napomenul ho James, který pořád ještě v ruce držel neotevřeného Jacka Danielse. „Tak kam pojedeme?“

Lauren a James se podle všeho měli stát Scottem a Ellen Parksovy z Toronta. James nebyl žádný odborník přes padělání dokumentů, ale oba pasy mu připadaly obstojné. Takhle kvalitní průkazy totožnosti musely vyjít na tisíce dolarů.

„Prima,“ sykl James. „Vrať tu tašku zpátky, než se z baru vrátí Bill.“

Curtis se svalil na postel a roztrhl sáček pražených kešů. James a Lauren se do druhého pokoje vplížili spolu. Ujistili se, že Eugene pořád ještě spí, a pak se chvatně šeptem domluvili u řvoucí televize.

„Zabav Curtise,“ vyhrkl James. „Třeba s ním začni polštářovou bitvu nebo tak. Já vyběhnu a zkusím zavolat.“

„Co když se Curtis zeptá, kde jsi? A co když se vrátí Bill?“

„Jsme děti,“ mávl James rukou, „nikoho nepřekvapí, že se potulujeme. Třeba řekni, že jsem si skáknul pro zmrzku, to je fuk.“

James otevřel dveře, zatímco Lauren se vracela ke Curtisovi. Vykoukl do chodby, ale neviděl tam nic než dva zapomenuté servírovací stolky. Jejich pokoje byly na konci dlouhé chodby, vedle požárního schodiště. James se protáhl nouzovým východem a po betonových schodech seběhl do čtvrtého patra, kde nehrozilo, že narazí na Billa.

James chtěl původně zavolat z automatu v recepci, ale vedle úklidové komory zahlédl starožitný aparát s kruhovým číselníkem. Byl sice určený pro interní potřebu hotelového personálu, ale James věděl, že většina těch přístrojů je naprogramovaná tak, aby umožnila volání na tísňovou linku. Zvedl sluchátko a vytočil devět set jedenáct.

„Tísňová linka, jakou službu si přejete?“

James se úlevou usmál. „FBI. Mám jejich číslo. Je to tři-dva-čtyři-šest a kód T.“

Operátorka během vteřinky přepojila hovor na FBI a ten se přes kancelář ve Phoenixu přesměroval do mobilu Marvinu Tellera.

„*Je nám líto, ale volané číslo má momentálně obsazeno. Zkuste zavolat později, nebo po zvukovém signálu zanechte vzkaz.*“

James v duchu zaklel. „Marvine, to jsem já. Jsme ve Star Plaza, pokoj číslo pět-tři-čtyři. Curtis má letět ráno v devět třicet do Dallasu linkou American Airlines. Míří do Ria s pasem na jméno Eduardo Santos...”

31. BRAZÍLIE

James se vrátil do pokoje; Bill, Eugene a Curtis si vůbec nevšimli, že se na chvíli vytratil. Byl si skoro jistý, že Marvin si vzkazy z hlasové schránky vyslechne, ale stejně mu to vrtalo hlavou, když Lauren s Curtisem usnuli a přes spojovací dveře k němu doléhalo Eugenovo chrápání.

V půl šesté ráno se James zpola vzbudil, protože do pokoje se připlížil Bill; zamířil ke Curtisovi a zatřásl s ním. Když se pubertální chlapec posadil na posteli, bylo jasné, že trpí důsledky svého útoku na minibar.

„Myslel jsem, že letíme později,“ zanaříkal Curtis a protíral si zalepené oči.

„Tiše, jo?“ šeptal Bill. „Právě jsem mluvil s tvou matkou, jak jsme měli předem domluveno. Z celého toho divadýlka je hrozně nervózní. Udělala další změnu plánu a rozhodně nemáme zájem, aby se o tom dozvěděli ti dva spratci.“

„Máma má celý život ve znamení změn,“ povzdechl si Curtis. „A to se nemůžu s Jamesem a Lauren ani rozloučit?“

„Nech je klidně spát. Zrovna ty víš líp než kdo jiný, že takhle to funguje: čím méně vědí o tom, kdy a kam odjedeš, tím je to lepší.“

Jamese brala křeč do krku, ale netroufal si ani hnout, aby si dědek neuvědomil, že nespí.

Curtis vystřelil z postele a letěl do koupelny. Zabouchl dveře a James slyšel, jak čurá a hned nato dává a plive do záchodové mísy. James zdusil smích, když Bill došel k zamčeným dveřím a tiše na ně zaklepal.

„Jsi v pořádku, mladej?“

Z koupelny se ozýval sled zvuků, jak se Curtis myl a kloktal ústní vodu.

„Týjo,“ hekal Curtis, když se objevil. „Nejspíš jsem snědl něco špatnýho. Snad nebudu blinkat i v letadle.“

„Spíš jsi něco vypil,“ brblal Bill. „Cítím to i z tvýho potu.“

Curtis zkrotle přecházel po pokoji a sbíral svoje věci.

„Na ty krámy se vykašli!“ nařídil Bill. „Hod’ na sebe kalhoty a tenisky a hned padáme.“

James se v duchu zoufale snažil rozhodnout, jestli má Billa a Curtise sledovat. Kdyby Marvin vzkaz nedostal nebo pokud se spoléhají, že Curtis poletí pozdějším spojem a teď je ještě v posteli, navždycky by ztratili voďátko k Jane Oxfordové. Na druhou stranu, kdyby Jamese při tom špehování nachytali, odhalili by, kým je ve skutečnosti.

„Hotovo?“ zeptal se Bill, když Curtis nasoukal chodidlo do tenisky a postavil se.

„Asi jo,“ hlesl Curtis nejisté. Přešel k druhé posteli a zadíval se na Jamese. „Ať ti to v životě klapě, kámoši,“ zašeptal tichounce.

Curtis prošel za Billem spojovacími dveřmi a společně zmizeli přes sousední pokoj. Sotva dveře zaklaply, James vyskočil a nakoukl do druhého pokoje, aby se ujistil, že Eugene spí, načež si natáhl tepláky a tenisky a z nočního stolku popadl elektronickou kartu od dveří pokoje. Vystrčil hlavu na chodbu přesně ve stejném zlomku vteřiny, kdy Billova a Curtisova záda zmizela za rohem; oba mířili k výtahu. James seběhl po zadním schodišti, protože měl v plánu počíhat na ně v recepci. Bohužel, v přízemí žádné pokoje pro hosty nebyly. James se ocitl před nouzovým východem ze zasedacího sálu, ovšem dveře bylo možné otevřít jen z druhé strany.

James ze strachu, aby Curtise neztratil beze stopy, otevřel dveře ven a ocitl se na hotelovém parkovišti. Za obzorem už jukalo slunce a tričko ho ani náhodou nechránilo před rezavým vichrem, který svištěl po otevřené vyasfaltované ploše.

James se bleskově rozhlédl, ujistil se, že nikde není nikdo v dohledu, načež proklusal řadami parkujících aut k hotelovému vchodu. Když se přiblížil, všiml si fronty lidí nastupujících do autobusu, který měl na boku nápis *Star Plaza – Letiště*. Ve frontě stáli i Bill s Curtisem.

James se honem vrhl mezi dvě auta. Zoufale se chtěl proplížit do recepcie a zavolat tým FBI, aby se přesvědčil, že vědí, co se děje, ale musel zůstat na místě, dokud autobus neodjede.

Konečně nastoupil poslední pasažér a hydraulické dveře se zasyčením zapadly. Sotva se autobus rozjel, nějaký muž zběsile zabušil do jeho boku. Řidič prudce dupl na brzdy a nechal nastoupit posledního pasažéra. Byl to obrovský černoch v kovbojském klobouku a vínově rudém obleku. James se úlevou usmál. Nemusel si dělat starosti: Marvin Teller ten vzkaz dostal.

Lauren se probudila úlekem. Na půl vteřinky zahlédla vnitřek stařeckých bezzubých úst, ale pak jí svět zčernal. Eugene jí přetáhl polštář přes obličej a tlačil na něj tak silně, až cítila, jak se jí do zátylku zaiývají péra z matrace. Lauren se prohnula v zádech a snažila se vykroutit, ale Eugene jí přes nohu přehodil koleno a přidržel tak obě její nohy.

Lauren nezbyl v plicích žádný vzduch, aby zavřískla. Snažila se nadechnout, ale polštář na obličejí jí to znemožnil; jako by picí slámkou dýchala přes mokrý beton. Statistiku si pamatovala z kurzů potápění: po pěti minutách udušení, ale pouhé tři minuty bez kyslíku trvale poškodí mozek.

Kde je James?

Lauren se zrovna vyděsila, že bratr je už po smrti, když zjistila, že může hýbat pravou paží. Se zábleskem naděje zašátrala poslepu po desce nočního stolku a pátrala po nějaké zbrani. Vzpomněla si na propisovačku s logem *Star Plaza* současně s tím, jak se jí dotkla. Pevně ji sevřela a palcem odcvrnkla víčko. Nebylo to sice nic moc, ale nic lepšího neměla.

Na okamžik se přestala soustřeďovat; první příznak mizejícího vědomí. Hryzla se do jazyka, aby se jí myšlenky nerozutekly, a slepě propisovačku zabodla. Zasáhla Eugena do ramene a způsobila mu jen nepatrnou bolest a modrou čárku na rukávu. Eugena zřejmě naštvála vyhlídka na praní skvrny, přesunul váhu a volnou rukou se Lauren pokusil propisovačku vytrhnout.

Tlak z Laureniných nohou zmizel, jak se Eugene předklonil; sebrala všechny síly a vykopla kolena dědkovi do hýždí. Eugene sebou trhl nahoru a uvolnil polštář, čímž Lauren umožnil pootočit hlavu do strany a naplnit si plíce vzduchem. Eugene okamžitě dopadl

plnou vahou zpátky na Lauren a přitom jí způsobil silnou bolest, protože jí koleno drtivě zarýval do břicha.

Lauren se ani tou mučivou bolestí nedala odradit od zoufalého pokusu o únik. Při snaze zvednout hlavu a shodit dusivou tíhu z obličeje zahlédla mezi okrajem polštáře a prostěradlem záblesk světla a zpozorovala koneček jednoho z Eugenových prstů.

„Tomu říkám bojovnice, namouduši,“ zachrčel Eugene, který odpor desetiletého dítěte zřejmě nepovažoval za víc než za malé zdržení.

Lauren se kroucením povedlo posunout hlavu o pár centimetrů dopředu. Když se jí kořen Eugenova nehtu přitiskl na rty, tvrdě skousla. Koleno jí rázem sjelo z břicha, protože dědek se zkroutil bolestí.

Eugene na okamžik přestal vraždit, protože se věnoval vlastnímu prstu, takže s polštářem ucukl stranou. Lauren nehet ze zubů nepustila, nadechla se nosem a teď, když viděla, co dělá, namířila propisku na měkkou tkáň po straně Eugenova hrdla. Když kovová špička probodla vrásčitou kůži, mlasklo to jak špunt vytažený z dřezu.

Lauren vyplivla prst z úst a Eugene se svalil na postel a skučel bolestí. Lauren vytáhla nohy zpod jeho těla a kopancem do spánku, který se naučila v karate, ho zbavila vědomí.

Strachem rozklepaná dívka se popadla za bolavé břicho, skulila se z postele a zvedla roh matrace, aby vytáhla pistoli Glock; včera si všimla, jak ji tam James schovává. Uvolnila pojistku a pak bleskově překontrolovala podlahu kolem druhé postele a koupelnu. Celou tu dobu umírala hrůzou, že najde mrtvolu udušeného bratra.

Zvedla pistoli oběma rukama a vplížila se do vedlejšího pokoje, kde opět nakoukla mezi postele. V koupelně zažila šok: Eugene si tam pečlivě připravil nože a igelitovou plachtu, aby se zbavil jejího těla.

Lauren pořád netušila, co se stalo s Jamesem. Ze by ho Eugene omráčil a odtáhl, aby ho udusil v jiné místnosti? Nebo ho pozvali dolů na časnou snídani s Billem a Curtisem? *Klidně nech Lauren spát, když je unavená. Tady Eugene se o ni postará...*

Vzhledem k tomu, že Eugene byl v bezvědomí a Jamesův osud pro ni zůstal záhadou, Lauren pochopila, že nemá na vybranou a musí zavolat Marvinovi. Zvedla sluchátko, když tu zaslechla, že do sousedního pokoje někdo vešel.

Pochopila, že výhoda momentu překvapení je na její straně, takže se plížila ke spojovacím dveřím, ovšem cestou zakopla bosým palcem o nohu od stolu. I to tichounké vyjeknutí stačilo, aby se postava v sousedním pokoji vrhla do šera zajednou postelí dřív, než si ji stačila pořádně prohlédnout.

„Mám bouchačku!“ křikla Lauren, když se naklonila do dveří a stiskla spoušť, aby vypálila varovný výstřel.

Neuvědomila si, že glock je schopný střílet automaticky ani že uvolnila pojistku a přepnula právě na automat. Náhle měla pocit, jako by v ruce držela hadici, z níž pod vysokým tlakem stříká voda, a zpětný náraz salvy šesti kulek ji odhodil dozadu. Střely se zaryly do zdi, roztříštily zrcadlové dveře šatníku a ze stropu srazily kusy sádky. Lauren zjistila, že leží rozplácnutá na zádech na jedné z postelí.

Přes mračno prachu a hromadu střepů se k ní ze sousedního pokoje ozval ohromený křik. „To jsem já!“ kašlal James, zatímco tam stál s rukama nad hlavou.

„Kam ses k čertu vytratil, že ses ani nenamáhal mě probudit? Málem mě zavraždil.“

James prošel dveřmi a vyškubl sestře pistoli. „Ta bouchačka je magor, co?“ ušklíbl se. „Tu používali esesáci. Musíš stát s jednou nohou zapřenou dozadu, aby tě to nepřekotilo.“

„A kde je Curtis?“

„Na cestě do –“

Než James stačil odpověď dokončit, zámky u obou pokojů cvakly současně. James se prudce otočil, připravený vypálit další salvu.

„FBI!“ zařval Warren a mířil pistolí do pokoje.

„Je tu bezpečno!“ zavřískli James a Lauren zběsile.

Do druhého pokoje vpadl John s Theem a teď spojovacími dveřmi ohromeně zírali na Jamese.

„Slyšeli jsme střelbu. Co se stalo?“ naléhal John.

„Ten dědek, co se tu válí v bezvědomí s propiskou zapíchnutou do krku, se mě právě pokusil udusit,“ vysvětlila Lauren suše.

„To přece nedává smysl!“ namítl James. „Vždyť včera večer jsme viděli ty kanadský pasy.“

„Tak se koukni sám, když mi nevěříš!“ ukázala Lauren našťavaně ke dveřím koupelny. „Už bys mohl vědět, že propiskama neprobodávám lidi jen tak pro zábavu.“

James, John, Warren a Theo si prohlédli potřeby rozložené na podlaze koupelny. Jamesovi se při představě, co se málem stalo, udělalo děsně zle od žaludku.

„Copak by Jane Oxfordová neměla být vděčná a oddaná všem lidem, co jí pomohli?“ připomněl James hořce.

„Jak je vidět, míru její vděčnosti jsme značně přecenili,“ připustil Theo. „Ale ty pasy jsou typický trik Jane Oxfordové. Vždycky připraví tři až čtyři různé plány a i svým lidem prozradí až na poslední chvíli, podle kterého budou postupovat. Je docela možné, že Bill dostal pasy a sám věří, že odletíte do Kanady, zatímco Eugene měl příkaz vás zabít.“

„To je chytrá taktika,“ dodal Warren. „Stalo se opakovaně, že pokud jsme rozbili nějakou operaci Jane Oxfordové a někoho zatkli, vždycky jsme se dozvěděli spoustu informací, ale všechny nás vedly nesprávným směrem. A kdyby se k soudu dostal právě tenhle případ, obhájci by využili protikladná fakta k tomu, aby obžalobu rozcupovali: *Pokud by Jane Oxfordová chtěla Jamese a Lauren Roseovy zavraždit, proč by vyhazovala deset tisíc dolarů za falešné průkazy totožnosti, proč by rezervovala letenky a dojednala jim pobyt v rodině manželů Bla-bla-bla v Torontu?* A tak donekonečna.“

„Ale proč by nás vůbec chtěla zabít?“ mračila se Lauren. „Nikdy jsme jí nijak neublížili.“

„Spíš měla strach, že kdyby vás někdy znovu dopadli, nedokázali byste udržet jazyk za zuby,“ vysvětlil Theo. „Dozvěděli jste se o Etiennovi a rodině Littleových. Je jasné, že vás chtěla zabít hned, jakmile odvedli Curtise, který to nesměl vidět.“

„Je to bezcitná mrcha,“ zavrtěl James hlavou. „Jejímu synovi jsme pomohli zdrhnout z vězení a ji nenapadne lepší poděkování než nás dát oddělat.“

„Má to nicméně svou logiku,“ dodal Warren. „Oxfordová by jen těžko zvládla dvacet let kličkovat před zákonem, kdyby se chovala sentimentálně.“

„Myslím, že nejdřív bychom měli zavolat sanitku Eugenovi,“ rozhodl Theo. „Začíná to tady vypadat dost nechutně.“

„A kromě toho nemůžeme dělat nic víc než se snažit neztratit Curtisovu stopu,“ připomněl Warren. „Máme připravené agenty v Dallasu i v Brazílii. Doufejme, že na konci cesty bude Jane na Curtise čekat osobně. Potíž je v tom, že kdyby zjistila, že tady se jí všechno zvrtilo, v tu ránu vezme nohy na ramena.“

Zazvonil Theův mobil. Vytáhl ho z kapsy a krátce mluvil s Marvinem.

„Tomu nebudete věřit,“ zanaříkal potom. „Billovi během jízdy na letiště někdo zavolal. Když tam dorazili, Marvin vystoupil a držel se stranou, aby Billa a Curtise sledoval, ale Bill vysvětlil řidiči autobusu, že si v hotelu něco zapomněli a že s ním pojedou zase nazpátek.“

„A Marvin je pořád sleduje?“ zajímal se John.

Theo zavrtěl hlavou. „Vypadalo by příliš podezřele, kdyby zase nastoupil do autobusu za nimi. Ale Curtis s Billem by se měli každým okamžikem ukázat dole na recepci.“

32. MOTEL

Kyvadlový autobus z letiště dojel k hotelu už za patnáct minut.

„Takže přihodilo se to jako takhle,“ přemýšlel John nahlas. „Eugene se pokusil Jamese a Lauren zabít, ale nějak to nezvládl. Sotva si James a Lauren uvědomili, že Jane Oxfordová je chce zlikvidovat, sebrali peníze a cennosti a bleskem se vypařili z hotelu.“

Warren ukázal na Eugena, který ležel na posteli pořád ještě v bezvědomí. „Co s ním?“ zeptal se. „Potřebuje záchranku.“

John pokrčil rameny. „Chtěl zavraždit děti, takže mi musíš odpustit, že s ním nemám zvlášť velký soucit.“

Theo se naklonil nad postel a prozkoumal Eugenovo zranění. „Minulo to dýchací trubici a ani neztratil moc krve. Dokud mu propiska bude tu díru ucpávat, tak podle mě pár hodin ještě vydrží v pohodě.“

„Prima, tak sbalíme cennosti a okamžitě zmizíme!“ poručil John.

Theo sebral Eugenovi jeho náprsní tašku a Lauren popadla kufřík s penězi a pasy. Už téměř vybíhali ze dveří, když zazvonil telefon.

John se během zlomku vteřiny rozhodl. „Jamesi, vezmi to.“

„Haló?“ ohlásil se James, když rozrušeně chňapl po sluchátku a odklopýtal s ním k posteli. „Eugene? Jsi to ty?“ vyptával se Bill.

„Tady je James.“

„Uch,“ udělal Bill v neskrývaném překvapení. „Nečekal jsem, že tam ještě jsi. Máš tam Eugena?“

„Už celou věčnost je zamčený v koupelně,“ zalhal James a snažil se o nedbalý tón. „Fakt nemám páru, s čím si tam takovou dobu hraje.“

John se na Jamese usmál a zvedl palec ke stropu, aby aspoň bleskově poděkoval.

Bill očividně zuřil. „Vyřid’ Eugenovi, ať tím svým vrásčitým zadkem sakra rychle hejbne. Řekni mu, že Curtise jsem posadil do

jeho letadla, ale já že se vrátil najít jistý auto a že se sejdeme dnes večer v motelu.“

„Jasně, vyřídím,“ slíbil James. „A jo, mimochodem, mockrát děkuju, že jste nám pomohl.“

Billa tím šokoval. „Echm... To je dobrý, Jamesi, rádo se stalo.“ Linka oněměla.

„Co říkal?“ naléhal John.

„Něco, že teď hledá nějaký auto, ale hlavně tvrdil, že Curtise vysadil na letišti.“

John pokrčil rameny. „Nejspíš lhal kvůli tobě.“

„Další klasický figl Jane Oxfordový,“ zabručel Theo. „Vybavila Billa pasem a letenkou. V poslední minutě plán odpískala a vyslala ho hledat auto.“

„Ale proč by čekala, dokud nedojede až na letiště, aby ho zase poslala zpátky sem?“ dumala Lauren. „Nebylo by lepší, kdyby ho pro auto poslala někam jinam?“

„Osobně tipuju, že Bill vyrazil s moc velkým předstihem,“ řekl na to Theo. „Jane si zřejmě myslela, že je pořád ještě tady.“

„Podle toho telefonátu se dá soudit, že Bill s Curtisem se v tomhle pokoji už neukážou, což nám usnadní situaci,“ prohlásil John. „Musíme tedy honem seběhnout dolů a ohlídat si, abychom je neztratili, až vystoupí z autobusu a začnou hledat to auto.“

„Někdo by měl zůstat tady a postarat se o Eugena,“ připomněl Theo. „Nemůžeme ho tady nechat, aby chudák pokojská z toho neměla šok.“

„Tak fajn, Theo,“ kývl John. „Zůstaň tady a nějak to zaříd; sanitku ale nevolej dřív, dokud nás neuvidíš odjíždět. Já s Warrenem jdeme na parkoviště a budeme hlídat, do jakého auta Bill s Curtisem nasednou, a pak vyjedeme za nimi.“

„A co já s Lauren?“ ozval se James.

John se na vteřinku zamyslel a pak vytáhl klíčky od vozu. „Vy můžete navigovat a starat se o vysílačky. Já mám černý chrysler, parkuje v řadě E Nastup, nastartuj, abych mohl vyjet, hned jak tam přijdu, a pak se připojte na sedadle pro spolujezdce.“

Warren zacinkal klíčky před Lauren. „Modré volvo, parkuje vedle Johna. Dávejte pozor, ať si vás Bill nebo Curtis nevšimnou.“

James a Lauren tryskem seběhli po zadním schodišti pět pater až do přízemí, odkud se požárním východem dostali na parkoviště. Našli řadu F a zrovna nasedali do vozů, když před recepcí zastavil kyvadlový autobus z letiště. Z vysílačky na palubní desce se ozvalo zapraskání statické elektřiny, jak James nastartoval a přesunul se na místo po spolujezdce.

Curtis a Bill zmizeli ve vstupní hale hotelu. James se ohlédl po Lauren v sousedním autě a pokrčil rameny; doufal, že nedošlo k další změně plánu.

Z mikrofonu vytryskl Warrenův hlas. „Jsem v recepci a myslím, že nám nic nehrozí. Oba zamířili do umývárny; Curtis je v obličeji maličko nazelenalý.“

O pár minut později je James zpozoroval vycházet z otáčivých dveří. Obě děti si zalezly pod sedadla, aby nebyly vidět, zatímco Bill procházel mezi auty. Zastavil se u otřískaného žlutého nissanu, který vypadal jako taxi ve výslužbě. Ucouvl, aby si přečetl poznávací značku, a pak sáhl pod oblouk pravého předního blatníku, odkud vytáhl klíčky od zapalování.

James byl tak nervózní, že když John otevřel dveře na straně u volantu, leknutím málem vyletěl z kůže.

„Koukni se do přihrádky na rukavice,“ nařídil John, když zabouchl dveře a začal si utahovat bezpečnostní pás přes hrudník. „Vyber tu nejlepší mapu, jakou tam najdeš. Snaž se sledovat trasu, po které pojedeme, a pamatuj si názvy obchodů a důležité orientační body, které budeme míjet. Při každé sledovačce musíš naši polohu přesně popsat ostatním vozidlům.“

James přikývl a z přihrádky na rukavice vyhrabal mapu. Když John vyjížděl z parkoviště, minul Warrena, který rázně kráčel k druhému autu.

Z vysílačky zapraskal Theův hlas. „Dívám se z okna hotelového pokoje. Žlutý nissan skutečně odjíždí. Přepínám.“

John ukázal na mikrofon. „Vysílačku si vezmi na starost ty, Jamesi.“

James zvedl umělohmotný mikrofon a nejistě zaváhal; nevěděl, co nahlásit.

„Prostě mu řekni, že se na něj pověsíme,“ poradil John.

Než Marvin tryskem doběhl na letišti v Boise ke stanovišti taxíků a vrátil se zpět do Star Plaza, v pokoji už na Eugenovi pracovali záchranáři. Marvin hodil taxikáři peníze a řítil se pryč, ani nepočkal na drobné. Skočil do auta, a když vyjížděl z parkoviště, vysílačkou požádal o údaje, kde zrovna je Bill s Curtisem.

„Tady je auto F. Jsme třináct kilometrů před vámi, silnice číslo šestnáct, míříme jihozápadně!“ hlásil James.

Bill podle všeho nechtěl riskovat, že by ho zastavili pro překročení povolené rychlosti, a tak žlutý nissan držel těsně na horní hranici limitu; tím Marvinovi umožnil dohonit Johna a Warrena.

Marvin a John měli trénink ve sledování aut z opačné strany Atlantiku, ale základní technika byla všude stejná. Vedoucí auto zůstávalo nissanu na dohled. Druhé auto jelo za ním ve vzdálenosti pět set až osm set metrů a bylo připravené převzít sledovaný cíl v případě, že podezřelý by udělal nečekaný manévr a oklamal tak řidiče prvního vozu. Třetí auto se drželo asi jeden a půl kilometru za tím druhým. Auta si navíc každých patnáct dvacet minut navzájem prohazovala pozice, aby se minimalizovalo nebezpečí, že sledovaný řidič si jich všimne.

Hodinu a půl poté, co vyrazili z Boise, překročili hranice státu Oregon a ujížděli severozápadně po rušné části mezistátní dálnice směrem k Baker City.

Z vysílačky vedoucího auta se ozval Laurenin hlas. Na Jamese udělalo obrovský dojem, jak profesionálně sestra vystupuje. „Žlutý nissan sjel na parkoviště u motelu Rouge Court. Motel Rouge Court. Minuli jsme odbočku, ale v případě potřeby to můžeme otočit.“

„Ne,“ odpověděl Marvin. „Zastavte po dvou kilometrech a motor nechte běžet. Možná vás budeme potřebovat později. Já sjedu za nimi. Johne, potřebuju posilu. Přijed' blíž a snaž se mě krýt z boku.“

Dva kilometry se mohou zdát jako velká dálka, ale při rychlosti sto deset kilometrů za hodinu by Johnovi trvalo jen minutu, než by dorazil do Rouge Court. Motel stál v jedné řadě s fast foodem, restaurací a benzinovou pumpou. John zastavil před restaurací. Všichni vyskočili z auta a přidřepli za houštím, odkud měli výhled na

parkoviště před Rouge Court. James měl k teplákům na sobě jen tričko, proto si zastrčil ruce do podpaží, aby tolik nemrzl.

„Ještě pořád máš u sebe glock?“ zeptal se John.

James přikývl a vytáhl zbraň zpoza gumy v pase tepláků. John ji vyměnil za svůj revolver. „Možná že střely navíc se mi budou hodit.“

Bill stál před zamčenými prosklenými dveřmi a tiskl zvonek, zřejmě aby ho pustili do recepcce motelu. Marvin z auta vystoupit nemohl, protože Bill by si ho mohl pamatovat z autobusové linky na letiště. Curtis seděl na předním sedadle žlutého nissanu a loktem se opíral o hranu otevřeného okénka.

James slyšel, jak se zabouchly dveře v jednom motelovém pokoji. Objevila se žena v růžovém tričku, velkých brýlích a s ručníkem ovinutým kolem hlavy, jako by si právě umyla vlasy. Při každém kroku jí pantofle na mokré chodníku hlasitě zašoupaly.

Došla skoro až k žlutému nissanu, když James poznal brýle z fotografie, kterou mu ukázal agent FBI při návštěvě ve věznici.

„To je přece ona,“ dloubl James vzrušeně do Johna. „Jane Oxfordová.“

„Nemyslím,“ zavrtěl John hlavou.

Ještě než stačil svůj nesouhlas doříct, Curtis vyskočil z auta a vrhl se jí kolem krku.

„*Ježkovy oči!*“ vykoktal John a z bundy vytáhl vysílačku. „Warrene, Marvine, *právě teď* koukám na Jane Oxfordovou. Okamžitě sem.“

Za Jamesovými a Johnovými zády se ozvalo hulákání: „Héj, nač se tam schováváte?“

Byl to kuchař z restaurace, umaštěný chlap v ještě umaštěnější zástěře. Curtis a Jane se okamžitě obrátili ke zdroji křiku. John tedy neměl jinou možnost než okamžitě jednat.

„Ohlídej dveře jejího pokoje,“ sykl John naléhavě. „Možná tam má bodyguarda.“

James cvakl pojistkou revolveru. John vyskočil z křoví a vpálil kulku do zadní části žlutého nissanu, aby dal najevo, že to myslí vážně.

„FBI, *ani hnout.*“

John se blížil k Jane a Curtisovi; nervózně se přitom rozhlížel do stran a pistoli svíral oběma rukama.

Marvin i Bill to zaslechli. Bill tasil zbraň z pouzdra a rozběhl se kolem rohu, aby Jane zachránil, ovšem neuvědomil si, že z auta za ním se vynořil agent FBI. Jamesovi Marvin odjakživa připadal jako typ člověka, který se nenechá tahat za fusekli, a ten to teď dokázal: vytáhl zbraň a Billa dvakrát střelil do zad, ani se nenamáhal křiknout varování.

Když Marvin překračoval krvácejícího Billa, vyškubl mu pistoli a běžel za roh k žlutému nissanu.

„Koukám, že se z toho vyklube proklatě vyvedená ranní šichta,“ zakřenil se Marvin a řítil se přímo k Jane, přičemž si od pasu odepínal připravená pouta.

James nepřestával jedním nervózním okem hlídat dveře Janeina motelového pokoje a druhým Curtise; snažil se rozluštit jeho výraz. Žádný příčetný člověk by se před dvěma namířenými hlavními nepokusil o útěk, ale tady bylo třeba brát v úvahu Curtisovy sebevražedné sklony.

Zatímco John ho kryl glockem, Marvin přinutil Jane Oxfordovou sundat ruce z hlavy a kolem zápěstí jí zaklapl pouta.

„No, to se podívejme,“ pobrukoval si Marvin samolibě, když je utahoval. „Sedí jako ulité.“

Jane prudce otočila hlavu a plivla Marvinovi na klopou obleku. Rozzuřený Marvin zvedl Jane do vzduchu a zády ji přirazil na kapotu nissanu. Jednou rukou Jane přidržel a druhou si od opasku vytáhl pepřový sprej a přidržel jí ho před obličejem.

„Nenuť mě to zmáčkнуть!“ sykl Marvin nesmlouvavě.

Curtis, rozzuřený pohledem na ochromenou matku, se prudce vrhl na Johna. V Jamesovi klopýtlo srdce, protože mu bylo jasné, že Johnovi stačí stisknout spoušť, aby Curtise roztrhal na cucky. Ovšem John neměl v úmyslu použít pistoli proti neozbrojenému čtrnáctiletému klukovi. Místo toho ovinul paži kolem Curtisova pasu a pozpátku ho srazil na mokrý asfalt. Chlapec se zazmítal, vyrazil hlučný sten, ale John mu na zápěstí zaklapl jednorázové plastové náramky.

Než před vchod motelu dojel Warren, byli Jane a Curtis už připoutaní na zadních sedadlech Marvinova auta. Zatímco Warren se skláněl nad Billem a z mobilu volal záchranku, James se propířil mezi keři a nasedl dozadu do volva za svou sestru.

Lauren se letmo ohlédla přes rameno. „Mám dojem, že Jane brečí.“

„Tak ať!“ sykl James kysele. „Chtěla nás zabít. Doufám, že se usmaží v pekle.“

„Ale Curtise mi je stejně líto.“

„Ten chudák není tak úplně při smyslech, co?“ kývl James. „Ty jeho kresby, co roztrhal, byly fantastický.“

Lauren přelezla područku mezi dvěma předními sedadly a žuchla dozadu k Jamesovi. Objal ji a Lauren se mu opřela hlavou o rameno.

Po tom všem, čím si sourozenci prošli, byla ta scéna před nimi trochu neuspokojivá: prázdné parkoviště, tři policajti, dva spoutaní podezřelí na zadním sedadle auta a muž ležící v bezvědomí na asfaltu. Když se z recepcy vynořil vedoucí motelu, tvářil se rezignovaně, jako by něco podobného vídal pravidelně.

„Jsi v pořádku?“ vyhrkl James a posmutnělou sestřičku k sobě přitiskl trochu pevněji.

„Pořád mě ještě bolí břicho, z dřívějšíka,“ svěřila se Lauren. „Ale vlastně je to všechno dost zklamání.“

James se zatvářil nechápavě. „Jane Oxfordovou jsme chytili, co bys chtěla víc?“

„Nevím... Asi jsem počítala s velkou přestřelkou nebo tak.“

„Představovala sis krev a vnitřnosti,“ zasmál se James. „A jak nás pronásledují helikoptéry po silnici a pálí po nás ze samopalů, a k tomu žoldáky s doutníkem v puse a náhrdelníky z nábojových pásů kolem krku.“

„Přesně,“ zahihňala se Lauren. „A jak nakonec v horách objevíme skrýš Jane Oxfordový i se skladem ukradených zbraní, co vyhodíme do vzduchu a jen o fous unikneme ohnivému oblaku, co se vyvalí z ústí jeskyně.“

James přikývl. „A já bych zachránil celý stádo roztleskávaček, co Jane drží jako rukojmí. Ty nejhezčí z nich mi zrovna vnucují číslo svýho mobilu...“

„Na *tebe* je spolehnutí...“, ušklíbla se Lauren láskyplně. „Ale samozřejmě že mně se celou dobu nepocuchá ofina.“

„Jo, kdybychom tak žili ve filmu,“ povzdechl si James a náhle zvážněl. „Ne, doopravdy, záleží jedině na tom, že se Jane povedlo dopadnout tak, aby se nikomu hodnému nic moc nestalo.“

Lauren přisvědčila. „A myslíš, že když jsme ji tedy chytli, najdou i ty ukradený rakety?“

„Doufejme,“ pokrčil James rameny. „My svůj úkol splnili. Teď se akorát těším domů, jak si odpočinu. Kerry by už taky měla být zpátky.“

„Povíš jí o Becky?“

„Ne, pokud to teda nebude nutný. Však víš, jak se umí navztekat, zpřerážela by mi nohy.“

„Och,“ udělala Lauren.

James se zatvářil vystrašeně. „Nezkazíš všechno tím, že bys na mě práskala, vid’?“

„Asi ne,“ uklidnila ho Lauren s povzdechem, „když jsi můj brácha. Ale stejně si myslím, že jsi podrazák. Ani trochu si nezasloužíš tak milou holku, jako je Kerry.“

33. KAMPUS

Po dvaceti hodinách strávených v autech, letadlech, letištních terminálech a vlaku do města a minibusu mířícího do kampusu byla z Jamese hotová troska. Klouby ho bolely, z těla jako by mu vysáli poslední kapku tekutiny a nahradili ji žvýkačkou, a navíc tak zoufale toužil po spánku, že mu oči připadaly těžké jako olověné koule.

Lauren mu tu cestu ještě zhoršila. Vytáhla svůj oblíbený trik s tím, jak umí bez námahy usnout, zatímco James se vrtěl na svém sedadle v turistické třídě a přetrpěl dva příšerné komediálně romantické filmy za sebou.

Po poledni dorazili do kampusu. James si nevšímal krupobití Laureniných proseb, ať jí pomůže s vybalením krabic, které se jí v novém pokoji vršily už skoro měsíc. Rozběhl se do své ložnice, svlékl se do boxerek, zahrabal se pod přikrývku a během dvou minut spal.

Po čtyřech hodinách Jamese probudily zablácené prstíčky, jež mu přejely po tváři.

„Říkala jsem si, že tě radši probudím,“ řekla Kerry něžně a přisedla si na Jamesovu postel. „Kdybys spal moc dlouho, byl bys dnes večer unavený a ještě zítra bys byl jako zpitomělý z časového posunu.“

James zažíval a vytáhl se do sedu. „Kolik je hodin?“

„Tři čtvrti na pět. Právě mi skončil fotbalový trénink.“

James si promnul oči a při pohledu na svoji dívku, s kterou se neviděl tři měsíce, se rozzářil blaženým úsměvem. Kerry trochu vyrostla, a dokonce i s chrániči holení a cákanci bláta na nohou mu připadala krásná. Předklonil se, aby si mohli dát dlouhou pusu.

„Smrdím potem,“ omlouvala se Kerry, když Jamese konečně odstrčila.

„To je mi fuk,“ namítl James a zkusil urvat další pusu. „Mně se tvá vůně líbí.“

„Mně ta tvoje ani náhodou,“ sdělila Kerry maličko podrážděně. „Smrdíš jako ten odporný osvěžovač vzduchu, co rozstříkují v letadlech.“

„Fakt?“ podivil se James, zvedl ruku a očichal si podpaží. „No, vážně je to dost hnus.“

„Tys doopravdy třída, Jamesi,“ usmála se Kerry a zvedla se. „A jo... nevšiml sis,“ dodala a přes fotbalové kratásky si stáhla lem trička.

James zíral na Kerryina prsa, která se boulila pod tričkem. „Jasně že jsem si všiml, jsou milionkrát větší než předtím!“

Kerry přiskočila k Jamesovi a praštila ho do ramene.

„Bože, copak vy mužský vážně nikdy na nic jinýho nemyslíte?“

James se provinile zazubil. „No, skoro ne.“

„A co moje tričko?“ vybuchla Kerry rozhořčeně. „Co *barva* mýho trička?“

„Uch!“ zalapal James po dechu. „Dostala jsi tmavě modrý, gratuluju!“

„Díky,“ usmála se Kerry líbezně a zamířila ke dveřím. „Jdu si dát sprchu a pak se sejdemle dole v jídelně.“

* * *

Když James sešel do přízemí, jídelna byla plná lidí. Minul Lauren a Bethany, které seděly mezi skupinou mladších dětí v šedivých tričkách a chechtaly se jako blázni. James se postavil do fronty, vybral si boloňské špagety, salát a čokoládový dort a pak zamířil ke stolu, kde vždycky sedávali jeho kámoši.

Ted' tam našel jen Gabrielle a Kerry. James přisedl naproti nim.

„Kde jsou všichni?“

„Callum, Connor a Shakeel jsou pořád ještě na svých misích,“ vysvětlila Gabrielle. „Bruce je na misi v Norfolku a Kyle je vzadu v kampusu a po pás se ráchá ve spláškách.“

„A já si s tebou musím něco vyříkat!“ ozvala se Kerry a vážně si založila paže na prsou.

James se zasmál a nacpal si do úst vidličku plnou špaget. „Aha, to tady už dlouho nebylo.“

„Doneslo se mi, že zatímco jsem byla pryč, pěkně jsi mě podváděl!“

James leknutím zalapal po dechu a přitom vdechl dva pramínky špaget. Připadalo mu k nevíře, že Lauren porušila dané slovo a stejně ho práskla.

„Hele...“ kuckal James. „Nevím, co ti ségra nabulíkovala, ale nic z toho není pravda.“

Kerry jen zvolna vrtěla hlavou a sledovala, jak James vyplivl zpola rozžvýkané sousto do ubrousku.

„Nelži mi, Jamesi. Bruce a nejmíň pět dalších kluků to všechno viděli na vlastní oči!“

Ted' už byl James definitivně mimo. „Bruce?“

„Ale mně to nevadí,“ pokračovala Kerry. „Víš, kdybys ještě někdy cítil nutkání prozkoumat toho gaye v sobě...“

„Koho?“ vyprskl James a potřásl hlavou. „O čem to propána meleš?“

„Pochop,“ hihňala se Kerry, „jen jsem tě chtěla ujistit, že kdyby tě někdy zase popadla touha cizmat se s Kylem, nic ti nebudu vyčítat.“

James měl pocit, jako by mu z ramen zrovna spadlo pět miliard tun těžké břemeno, protože mu všechno náhle začalo dávat smysl. Tohle vůbec nesouviselo s Becky. Kerry si z něho utahovala kvůli tomu blbnutí, když Kyleovi dal po fitness tréninku z legrace pusu.

„A jo, my s Kylem,“ zasténal James, zatímco si horečně vybavoval všechno, co právě vypleskl, aby měl jistotu, že se neprozradil. Uvědomil si, že ho nejspíš zachránila pusa plná špaget. Děsil se představy, co všechno by na sebe vyžvanil, kdyby se nedávil jídlem. „Fakt legrace... A neříkalas náhodou, že Kyle zase čistí stoky za trest?“

Gabrielle přikývla. „Ten kluk je úplný dement.“

„Proč?“ zašklebil se James. „Co provedl tentokrát?“

„Pamatuješ, jak začal na kšeft vypalovat DVD?“

James jen kývl, protože přes nacpanou pusu nemohl mluvit.

„Myslím, že personál byl ochotný to tolerovat, dokud jen tu a tam dohodil film kámošům,“ vysvětlovala Gabrielle. „Ale pak doplatil na svou chamtivost.“

„Jak to?“ divil se James.

„Kyle začal dostávat víc objednávek, než sám mohl zvládnout, takže zaměstnal Jakea Parkera, aby pro něho vypaloval DVD a lepil na ně štítky.“

James přisvědčil: „Jo, Jakea znám, je to Bethanyin bráška.“

„Jake dostal nápad, že by byla legrace ty štítky zpřeházet.“

James se rozchechtal. „To *nezní* dobře.“

„Máš pravdu,“ pokračovala Gabrielle. „Zvlášť když parta šestiletých mrňat si na přespávacím mejdanu místo *Harryho Pottera* pustila *Texaský masakr motorovou pilou*.“

„Klasika!“ zařval James, přestí začal mlátit do stolní desky a přitom skučel smíchy.

Kerry ho pod stolem kopla. „Moc bych se tomu nesmála, Jamesi. Jeden ten mrňavý chudáček si počural pyžámko.“

„Jo, беру, asi to vážně není k smíchu,“ souhlasil James, načež se opět hystericky rozřehtal.

Kerry měla co dělat, aby sama udržela vážnou tvář. Naklonila se přes stůl a zadívala se Jamesovi do očí. Otřel si ze rtů boloňskou omáčku a políbil Kerry na rty. Bylo fajn mít ji zase blízko.

EPILOG

Jane Oxfordová s FBI nespolupracovala. Odmítla odpovědět na jedinou otázku, s výjimkou té, jak se jmenuje. Čelí obvinění z vražd, vydírání a pašování zbraní a může se spolehnout, že zbytek života stráví za mřížemi. Ovšem obvinění proti ní jsou natolik komplikovaná, že soud s velkou pravděpodobností nezačne dříve než za několik let. Mezitím zůstává ve vazbě federální věznice s nejvyšší ostrahou ve Florence, stát Colorado.

Po Janeině uvěznění FBI využila informace, které u ní tehdy našla, a objevila řadu domů a jiných druhů jmění, které Jane vlastnila na celém světě. Čím víc pronikali do jejích tajemství, tím bylo jasnější, že Jane Oxfordová od krádeží zbraní přešla ke krádežím technologií, jejich vývoje a výroby. Potom využívala nastrčené firmy, jako bylo Etienne: Poradenství v oboru obranných systémů, aby své znalosti rozprodala výrobcům zbraní.

Díky tomu, že zbrojní průmysl vzkvétá na celém světě a má obrat víc než půl triliardy dolarů ročně, byl tento způsob podnikání pro Jane daleko výnosnější než prodej zbraní teroristickým skupinám a chudobou sužovaným vládám třetího světa. FBI už nyní odhaduje, že neobjevené jmění Jane Oxfordové má hodnotu víc než jedna celá, čtyři desetiny miliardy dolarů. To nejenom zdaleka přesahuje původní odhad majetku, který FBI u ní očekávala, ale je to i nesrovnatelně víc, než co Jane ke svému relativně skromnému životnímu stylu potřebovala. Všechno nasvědčovalo tomu, že v souladu s psychologickým profilem Jane Oxfordová páchala trestnou činnost prostě jen ze záliby ve vzrušení.

Zatím se neobjevily žádné konkrétní informace o zmizelých raketách PGSLM, zvaných Kámoš. FBI má nové podezření, že ke krádeži raket došlo na objednávku konkurenčního výrobce zbraní, ale tím si nikdo nebude jistý až do chvíle, kdy se objeví konkrétní důkazy. Nelze také vyloučit, že zbraně padly do rukou teroristů či že to ani nebyla Jane Oxfordová, kdo je ukradl.

CURTIS OXFORD byl zařazen do kategorie vězňů, u nichž hrozí zvýšené riziko útěku, a po osmačtyřiceti hodinách v díře se v Arizona Max nastěhoval na samotku.

O pár měsíců později Curtisovi „strýčkové“ z Las Vegas zjistili, že psychiatr, který doporučil chlapce poslat do arizonské vojenské školy, dostával úplatky za to, že tento školní ústav doporučoval svým pacientům. Najali obhájce, který v Curtisově případě podal odvolání na základě toho, že spáchané vraždy byly důsledkem neprofesionální rady, poskytnuté zkorumpovaným psychiatrem.

Při odvolacím řízení soudce přijal argumenty Curtisových advokátů, kteří tvrdili následující: *„Curtis Oxford dlouhodobě trpěl psychickými problémy. Třebaže stále musí nést zodpovědnost za svoje velmi těžké zločiny, ve světle těchto nových důkazů je zřejmé, že bylo nepatřičné soudit ho jako zletilého.“*

Původní Curtisovo obvinění z vraždy prvního stupně tedy bylo zrušeno a stejně tak i obvinění z podílu viny na úmrtí Scotta Warrena a následného útěku. O tři týdny později se Curtis před arizonským soudem pro mladistvé přiznal k vině ze čtyř zločinů, přičemž vraždy byly překvalifikovány na zabití. Vzhledem k závěrům podrobného psychiatrického posudku byl odsouzen k trestu sedmi let ve vězení pro středně těžké nezletilé zločince. V lokálním televizním zpravodajství se objevila reportáž s rodinami tří lidí, které Curtis zastřelil, jež nijak neskrývaly svůj šok nad rozsudkem.

Navíc vyšlo najevo, že Jane Oxfordová založila pro syna svěrenecký fond, na němž leželo víc než třicet milionů dolarů. Peníze byly tak dokonale vyprané pomocí mezinárodního bankovníctví, že ani agenti FBI nevěřili, že se jim podaří dokázat zločinný původ těchto peněz. Až se Curtis Oxford dostane v roce dva tisíce dvanáct z vězení, bude z něj mimořádně bohatý mladík.

Pokud jde o ostatní vězně, ELWOOD a KIRCH dovršili osmnáct let a krátce po útěku byli přesunuti do bloku pro dospělé. Bratři STANLEY a RAYMOND DUFFOVI se ze svých zranění plně zotavili a po opravě škod, které zanechala vězeňská vzpoura, se vrátili do cely T14.

Arizonská správa věznic už dlouho dodržuje tradici pojmenovávat vězeňské bloky po důstojnících, kteří zahynou při plnění služebních povinností. V nové věznici východně od Phoenixu co nevidět otevřou nový blok nesoucí jméno zesnulého SCOTTA WARRENA. Vyšetřování útěku vyneslo několik doporučení, jak zlepšit a umocnit bezpečnostní opatření uvnitř Arizona Max. Patřila k nim i výměna příliš citlivě reagujících dveří a vybavení všech sloužících dozorců osobními alarmy pro případ napadení, jež se automaticky aktivují v případě, že dozorce je sražený k zemi. Nedostatek peněz však znamená, že žádná z uvedených doporučení se zřejmě nebudou realizovat.

WARREN REISE (známý jako Scott Warren) odešel z místa speciálního agenta FBI, aby se mohl víc věnovat manželce a třem dětem. THEODORE MONROE a MARVIN TELLER zůstali v týmu FBI, který vyšetřuje zločinecké aktivity Jane Oxfordové.

PAULU PARTRIDGEOVOU vyslechla policie v Kalifornii i v Arizoně. Nikdo neviděl jediný důvod, proč zpochybnit její příběh o tom, že byla rukojmím mladistvých vězňů. Později dostala blíže neurčenou částku od Arizonské vězeňské správy jako kompenzaci a sedm tisíc dolarů od mediální agentury za interview na téma „Strašlivé zážitky ze zajetí mladistvými bezohlednými zabijáky“. Článek se objevil ve více než stovce novin a časopisů po celé Americe i ve světě. Peníze Paule umožnily odstěhovat se z přívěsu a složit jistinu na malý domek. Navíc vzala svou dcerku HOLLY PARTRIDGEOVOU na víkendovou návštěvu Disneylandu.

Ranč VAUGHNA LITTLEA prohledal tým FBI, jenž tam objevil velký sklad ilegálních zbraní – automatických pistolí značky Glock, zásobníky, ostřelovací pušky. Vaughna a jeho manželku LISU obvinili kvůli ukrývání uprchlých vězňů a vlastnictví nelegálních zbraní s úmyslem prodávat je na černém trhu. Vaughna odsoudili na osm let vězení, Lisu na čtyři roky. Ranč i arabské koně bylo třeba

prodat na úhradu soudních nákladů a REBECCA LITTLEOVÁ (Becky) se odstěhovala k nejstarší sestře do Kalifornie.

EUGENE DRISCOLL se po bodnutí propisovačkou do krku zcela uzdravil. I WILLIAM BENTLEY (Bill) se zotavil po střelných ranách do zad, které mu způsobil Marvin Teller. Policejní vyšetřování ukazuje, že oba muži pracovali spolu jako nájemní zabijáci už víc než čtyřicet let. V jedenácti státech USA a dvou kanadských provinciích po nich bylo vyhlášeno pátrání kvůli více než třicítce vražd. Když se oba muži dali zdravotně do pořádku, FBI je převezla do Texasu. Při následujícím tři týdny trvajícím soudním procesu jim byla prokázána vina v případě šesti vražd, za což dostali trest smrti injekcí. Zdlouhavý odvolací proces znamená, že rozsudek může být vykonán až za několik let.

DAVEA MOSSE nenápadně odvezli ze střeženého pokoje v arizonské nemocnici a dopravili do kampusu CHERUB jen pár dní po Jamesovi a Lauren. Postupně začal s lehkou fyzickou zátěží a o dva měsíce později ho lékaři prohlásili za úplně zdravého, protože vyšetření ultrazvukem prokázalo, že krevní sraženina v hrudníku se vstřebala.

O každé misi CHERUB existuje podrobná zpráva. Hlášení o útěku z vězení chválilo všechny účastníky za rozhodující podíl na úspěšném dokončení mise. JAMES ADAMS si však přesto vysloužil přísnou kritiku za nezodpovědnou havárii toyoty a Dave Moss za to, že usnul a málem dopustil, aby Stanley Duff probodl Jamese.

Pouze Lauren Adamsová vyvázla bez pokárání. Hlášení ji vyličilo jako „odvážnou, s jasným úsudkem, kooperující“ a jako „mladou agentku s obrovským potenciálem vývoje“. Když si hlášení přečetl doktor McAfferty, dospěl k názoru, že její role na misi ji opravňuje získat tmavě modré tričko, které dostala jako jeden z nejmladších agentů v historii CHERUB.

Zatímco vedoucí pracovníci CHERUB měli k výkonu svých mladých agentů jisté výhrady, za oceánem se CIA a FBI rozplývaly nadšením nad dopadením Jane Oxfordové. Čtyři týdny po Jamesově

návratu do kampusu dostal doktor McAfferty balíček z velitelství CIA, jenž obsahoval tři krabičky z leštěného dřeva pro Jamese, Davea a Lauren, každému jednu.

Když se James vrátil po vyučování na pokoj a našel krabičku na polštáři, byl děsně zvědavý, co uvnitř najde. Otevřel víko na kvalitním pianovém pantu a zůstal chvíli zírat na zlatou placku s hlavou amerického orla ve středu pěticípé hvězdy; až potom si přečetl nápis pod ní:

Hvězda zpravodajské služby je vyznamenání
udělované Spojenými státy za dobrovolný čin nebo činy,
za odvahu projevenou v nebezpečných podmínkách
či za vynikající úspěch či službu nad rámec běžného
jednání, zejména při život ohrožujících okolnostech.

James si prostě nemohl pomoci; když medaili obrátil a přečetl své jméno vyryté vzadu, rozzářil se spokojeným úsměvem.